Ivan Antić

PODSETNIK ZA DUŠU

© Copyright: 2013. by Ivan Antić

Tekst je registrovan kao autorsko delo u
JAA - Autorska agencija za Srbiju a.d. Beograd

Knjiga je besplatna samo za srpsko jezičko područje.
Može se neograničeno umnožavati samo za neformalnu,
nekomercijalnu, neprofitabilnu ličnu upotrebu,
i pod uslovom da se ne uklanja, dodaje
ili menja bilo koji deo teksta.

www.ivantic.net

Beograd, 2013.

Sadržaj:

Uvod…..3
Opšti početak, ili odakle smo…..5
Ispoljavanje svega kroz sedam faza ili razmera…..7
Ispoljavanje svega kroz pet dimenzija…..10
Čovekovo telo kao ishod ispoljavanja svih razmera i dimenzija…..12
Dvostruka priroda božanske emanacije: zaborav kao buđenje…..13
Organski život kao osnova čovekovog tela…..14
Čovekovo telo kao osnova ličnosti…..17
Celovita ličnost kao osnova duše…..18
Organski svet kao scena za dramu ličnosti…..19
Ličnost kao oličenje Božanskog…..21
Božansko kao osnova duše…..22
Prisustvo Božanskog kao svedočenje…..24
Mehaničko ispoljavanje neorganskog sveta…..26
Ispoljavanje organskog sveta kao podloga za svest…..26
Krug stvaranja: neorganski svet, organski svet i čovek…..28
O inkarnacijama duša pre organskog života na zemlji…..30
Podela duša na mlade, razvijene i visoko razvijene…..34
Duše se pripremaju za ljudski život oblikovanjem sveg ostalog života…..39
Rađanje duše u telu…..41
Početak zaborava…..44
Komunikacija između uma i duše…..45
Zašto je duša uvek dobra…..50
Zašto neki ljudi nisu dobri…..51
Pad duše - suprotna tačka na krugu božanskog ispoljavanja…..65
Neke osobine i problemi mladih duša…..69
Neke osobine i problemi srednje razvijenih duša…..71
Neke osobine i problemi visoko razvijenih duša…..73
Neka zapažanja o mladim, srednje i visoko razvijenim dušama…..74
Svakodnevni život Donosilaca svetlosti…..77
Planete uslovljavaju organski svet…..78
Duša i karma…..81
Duša i nauka…..86
Duša i religija…..90
Tri vrste rada: fizički, umni i nameravanje…..96
Rad na sebi…..100
Čovekovo svedočenje o prisustvu Božanskog…..102

UVOD

Već dugo postoji potreba za ovakvim podsetnikom, vodičem koji bi ljudskim dušama bio od pomoći da se podsete ko su, šta su i zašto su ovde. Ljudi znaju ko su, samo su zaboravili. Ima već puno takvih informacija, ali razbacanih i nesređenih u raznim delima i učenjima, starim i novim, neka su ideološki jednostrana, neka se trude da budu objektivna, ali su nepotpuna, dok većina savremenih knjiga o ovoj temi samo raspaljuje iluzije i podmeće dezinformacije. Ovde ćemo pokušati da učinimo ono što još nije učinjeno, da iznesemo kompletnu priču na što objektivniji način.

Svakako, to će biti uslovljeno iskustvom autora, mojim ličnim iskustvom i zrelošću. To ima dobru i lošu stranu. Loša strana su ograničenja koja svakako imam. Dobra je što se o ovome može samo lično svedočiti na osnovu sopstvenog iskustva. O životu duše može se govoriti samo ličnim iskustvom koje je dovoljno pročišćeno tako da je dobilo objektivnu vrednost.

Dobra strana je u mom slučaju još i to što sam se zadnjih trideset godina trudio da lična ograničenja smanjim i iskustvo učinim dovoljno objektivnim. To sam pre svega činio praksom zen budističke meditacije, zvanom *šikan taza*, zatim bezbrojnim vantelesnim iskustvima, u fizičkoj ravni, astralu i ravnima iznad astrala (hyperspace), kao i samim iskustvom umiranja. Dodatnu objektivnost o životu duša donela su mi iskustva susreta sa dušama umrlih i svojim duhovnim vodičem. Prirodu tih iskustava izneo sam u svojoj knjizi *Sankhya*, prikazu istoimenog učenja koje je starije od *Veda*, a koje objektivno prikazuje sve kategorije postojanja u svim dimenzijama. Shema kategorija *sankhye* se pokazala kao jedina potpuno objektivna i tačna mapa svega što se uopšte zbiva, sa kojom se mogu rukovoditi i porediti lična iskustva kako bi dobila objektivnu vrednost. Za bolje razumevanje ovoga što ovde iznosim biće od koristi da se pročita i ta knjiga. Takođe sam svoja iskustva usklađivao sa radom na sebi po učenju G. I. Gurđijeva, drevnom znanju sufizma i gnosticizma koje je on preneo, i dobar deo izlaganja ovde zasnivaće se na tim učenjima.

Možda će se nekom poznavaocu budizma, posebno zen budizma, ovde nametnuti pitanje zašto uopšte govorim o dušama kada to nije baš "budistički". Zaista i nije, ali izvorno Budino učenje kao i zen budizam koji ga najpraktičnije sprovodi, ne negiraju dušu već ukazuju na širi kontekst od individualne duše i njenog iskustva. Potpuno je lažan prikaz budizma koji negira dušu i Božansko. Još je sam Buda detaljno govorio šta se sve zbiva dušama i za života i nakon smrti, kao i o delovanju Božanskog. On je samo stavio naglasak na ono što sve to omogućava, na širi kontekst sveg tog zbivanja i na samu praksu buđenja, a ne na teorijska objašnjenja, koja su još u njegovo doba bila pokrivena sa svih mogućih strana. Kao prosvetljen, Buda je dobro znao da sve o čemu se govori postaje metafizika, da um sve projektuje kao privid da je zamišljeno već tu, da je opis ono opisivano. Stoga nije nikada govorio o cilju, već uvek samo o sredstvu za postizanje cilja. Na sve načine je izbegavao da cilj postane predmet verskog obožavanja pre njegovog istinskog postignuća. A to je upravo ono što neprosvetljeni ljudi uvek rade: kada ne mogu da postignu duhovni

cilj sopstvenim naporom i preobražajem, oni od toga naprave religiju u kojoj zamišljaju da je cilj već ostvaren ili da će biti ostvaren u nekoj imaginarnoj budućnosti, ili da ga je sam Bog doneo. Buda nije pravio religiju, samo je ukazivao na put pročišćenja. On je bio higijeničar patnje. Njegov širi kontekst nam je danas razumljiviji jer o njemu na svoj način govori savremena teorija Univerzalnog Polja[1], kvantnog holograma[2] koji je u osnovi stvarnosti, po kome nema razlike između najviše Božanske stvarnosti, kosmosa i našeg unutarnjeg iskustva i duševnog života. Sve je to jedno isto zbivanje; svi njegovi procesi se u celosti svode na veliko buđenje. Zato je Buda samo i govorio o probuđenju, po kome je budizam i dobio ime. Zato se jednako ispravno može reći i da ne postoje individualne duše, jer u krajnjem pogledu samo Apsolut postoji i on je transcendentalan, tj. neodrediv - kao i da postoje individualne duše koje su opet u suštini sam Apsolut, njegovi svesni subjekti - jer ipak postoji neko ko spoznaje to transcedentalno. Da zaista nema duša, kao svesnih subjekata, koje nadmašuju telo i um, koje su sposobne da shvate nepostojanost i promenljivost svega, onda ne bi moglo biti ni budizma ni probuđenja, ni samoga Bude. Samo se radi o različitoj dubini uvida, i načinima posmatranja iste stvari.

Suština probuđenja se u zenu svodi na izreku: Spoznaj svoje lice koje si imao pre svoga rođenja. To znači: spoznaj svoju suštinu ili dušu koja si bio pre inkarniranja u ovo telo; ono što si u apsolutnom smislu, nezavisno od tela i uma. To je probuđenje. Tada postaje jasan ceo proces individualnog iskustva postojanja koji nazivamo dušom, i njegovo jedinstvo sa objektivnim postojanjem koje nazivamo Apsolutom ili Božanskim. To je jedan isti proces. Spoznaja njegove istovetnosti je probuđenje.

Ali probuđenje ne bi bilo to što jeste ako se ne bi razumeo ceo proces buđenja, ceo život individualne duše, zašto uopšte postoji drama života, i kako je ona došla do probuđenja tokom života u fizičkom telu. Ovde ćemo se podsetiti na taj proces, iako je on tako mukotrpan i iluzoran da bismo najradije da ga zaboravimo, kao košmarni san koji smo davno sanjali. Možda ćemo tako pomoći dušama koje još sanjaju da se lakše probude.

---

[1] O univerzalnom polju u savremenoj fizici videti knjigu Gregg Braden: *Božanska matrica*, VBZ, Zagreb, 2008. kao i Lynne McTaggart: *Polje - Potraga za tajnim silama svemira*, Teledisk, Zagreb, 2005.

[2] O holografskoj paradigmi videti u knjizi Michael Talbot: *Holografski svemir*, Teledisk, Zagreb, 2006

OPŠTI POČETAK, ILI ODAKLE SMO

U opisu cele stvari moramo početi od najopštijeg i najapstraktnijeg objašnjenja prauzroka, da bismo mogli da razumemo sve detalje životne drame koju imaju duše na ovom svetu.

U osnovi sveg postojanja je Apsolut ili Božansko. Ovde ćemo ga nazivati Božanski Apsolut. Tako ćemo izbeći teološku deifikaciju ako bismo ga nazvali samo Bogom, i teorijsku apstrakciju ako bismo ga nazvali samo Apsolutom.

Božanski Apsolut je nestvoren, bezvremen, bez ikakvih granica, što znači da je sveobuhvatan i da ništa nije moguće izvan njega samoga. Pošto je jezik uvek ograničen i jednostran, o njemu se može govoriti samo u paradoksima: da je sve iako nije ništa od svega, da je nespoznatljiv iako je u osnovi svake spoznaje, da je nebiće iako je u osnovi bića, da je ništa iako omogućava sve. Ukratko, on je transcendentalan za um, ili iznad uma.

Iz Božanskog Apsoluta je nastala emanacija ili ispoljavanje svih univerzuma koji uopšte postoje, odnosno samo postojanje kao takvo.

I to se mora opisati paradoksalnim jezikom. Naime, Božanski Apsolut je sâm kao takav uvek potpun, i zato ništa ne može da se ispolji iz njega, jer ništa nije ni moguće izvan njega. Budući da ništa nije moguće izvan njega, ni on sam nije ništa[3] - toliko je potpun.

Ali potpunost kao takva ne može da postoji bez svesti o sebi. Nesvesna potpunost nije moguća, kao što ni same potpunosti ne može biti bez svesti o sebi. Kako bilo, stari gnostički i sufijski mitovi kažu da je Božansko (valjda samom svojom potpunošću) u jednom bezvremenom trenutku postalo svesno sebe i tim činom se podelilo na sebe samoga i na ono čega je svesno.

To čega je bilo svesno bilo je opet ono sámo, jer ničeg drugog nema i ne može biti. Ali sam čin takvog osvešćenja je učinio da ono čega je Božansko postalo svesno izgleda kao nešto drugo, kao projekcija. Za svaku svest o nečemu potrebna je projekcija, objektivizacija, kao što je za svaku sliku potrebna podloga, kao što je za svaki oblik potrebna supstancija ili materijal s kojim je oblikovan. Za objektivnu svest potrebna je objektivizacija.

Tako je samim činom apsolutne svesti o sebi nastala sva pojavnost ili objektivni univerzum sa svim svojim dimenzijama i razmerama.

Sav objektivni ili pojavni univerzum je samo podloga koja omogućava odraz Božanske svesti o sebi, kao što je i posledica samoga čina svesti o sebi.

Poznat je i kao nediferencirano Polje[4] svih mogućnosti, pradatost ili univerzalno kvantno Polje, Božanski matriks, Kvantni hologram, naziva se Priroda ili *prakrti* u učenju *sankhy*e.

Ogledavši[5] se u tom Polju svesti Božansko je započelo davanje imena i oblika. Tako je Božansko steklo prvu misao o sebi kao "Ja jesam".

---

[3] O tome na svoj način govore i budističko učenje o praznini i apofatička teologija, kabalističko i sufijsko učenje o najvišem Božanstvu.

[4] Definicija "polja" u kvantnoj fizici glasi da je to nevidljiva sila koja utiče na stvaranje vidljivog fizičkog sveta, da je u tom polju povezano sve što je u fizičkom svetu odvojeno.

[5] Ogledavši se znači: gledati svoj lik u ogledalu, ali i pogledati deo sebe samoga (bez ogledala), porediti, razmotriti nešto, iskusiti, okušati, odmeriti svoju sposobnost.

Tako je nastalo prvo trojstvo:
1. Svesni subjekt
2. Objekt koga je subjekt svestan
3. Proces opažanja subjekta i objekta

To je u drevnoj baštini predstavljeno kao:
1. Božansko kao Otac (u gnostičkim predanjima - *puruša* u *sankhyi*),
2. svekoliko postojanje kao Majka (*pleroma* u gnosticizmu, priroda ili *prakrti* u *sankhyi*), i
3. objektivna svest o sebi, o postojanju, kao Sin Božiji (u gnosticizmu, u *sankhyi mahat-buddhi*, prva kategorija *prakrti*).[6]

Ovo treće sadrži u sebi celo ovo prvobitno trojstvo.

Iz ovog trećeg nastalo je sve što postoji.[7]

Sve što postoji nosi u sebi prirodu prvobitnog dualizma (1 i 2), dijalektiku suprotnosti, *jin* i *jang*, jer je na osnovu prvobitnog dualizma nastalo ovo treće i sve ostalo iz njega.

Sve što postoji takođe je samo iluzija ili imaginacija Božanskog Apsoluta, jer ništa nije moguće izvan njega samoga. Sve se to događa u njemu samome. Otuda sve što se prividno ispoljava kao postojanje ima dva svojstva:

Prvo: Sve ispoljeno je Božansko po modelu holograma, gde svaki delić jedne celine (slike) sadrži i odražava celinu (celu sliku). Model holograma nam objašnjava kako istovremeno postoji i ispoljeni univerzum, sve stvoreno, i njegovo jedinstvo, kako je to sve jedno iako izgleda kao mnoštvo.

Drugo: Pošto ništa nije moguće izvan Božanskog, pa je zato Ono sámo prazno (*sunyata*), sve se iz njega ispoljava samo kao iluzija Božanskog ili njegov san o postojanju. Onaj koji postoji nema potrebe to sebi da konstatuje. Potreba za takvom konstatacijom javlja se samo kada zaboravi sebe samoga. Zato je sve što je ispoljeno samo konkretizacija i materijalizacija te iluzije.[8] Zaborav sebe kao Božanskog je materijalizacija nesvesnog, ili nesvesna materijalizacija. Odnosno, materijalizacija objektivnog univerzuma je posledica zaborava Božanskog, zaborava sebe, konkretizacija tog zaborava. Ali sama ta konkretizacija i materijalizacija nesvesnosti pomaže svesnost i samospoznaju, tako da to nije kretanje u beskraj.

Sličan proces se događa i u čoveku, jer čovek je mikrokosmos i njegova duša je oličenje Božanskog: kada čovek zaboravi sebe i padne u san, iluziju, onda snovi, iluzije, postaju jedina stvarnost.

---

[6] U Kabali je sámo Božansko nazvano *ain*, praznina ili čisti Duh; njegova prva refleksija *ain sof*, Bezgranično, univerzalno Polje; treće kao izvor ispoljavanja svega je nazvano *ain sof aur*, bezgranična nestvorena svetlost. Tako je priroda vrhunskog Jednog trostruka. *Ain* je ograničen sa *ain sof*, a *ain sof* sa *ain sof aur*. Dalja emanacija Božanskog predstavlja sve veće ograničavanje nižih sfera, sve do grubog materijalnog sveta.

[7] Tao Te Čing 42: *Iz Taoa nastaje Jedno; iz Jednog nastaje dvoje; iz dvoje nastaje troje; to troje rađa sve stvari. Sve stvari nose jin i jang. Kroz sjedinjenje tih vitalnih energija ostvaruju jedinstvo.*

[8] Drugi način da se prikaže ova ista stvar učinjen je u indijskoj filozofiji metaforom božanske igre, *lile*, Bog je plesač a njegova igra je manifestovani svet. Ples nije odvojen ni različit od plesača, ples postoji samo dok plesač pleše. Tako ispoljeni svet nije različit od samog Boga, iako se opaža drugačije. Mi ga vidimo samo kad pleše, kao ispoljeni univerzum, dok je u mirovanju, on je sam po sebi transcendentalan i nespoznatljiv, iako je i dalje on sam kao i uvek. Zato se Bog direktno spoznaje mirovanjem i transcendencijom ispoljavanja uma. Isto pokušavaju na svoj način da kažu i apofatička i katafatička teologija.

Zato do odgovora na ovaj paradoks - zašto je čin svesti o sebi izazvao nesvesnu projekciju univerzuma - čovek može doći samo sopstvenim probuđenjem - jer samo se u čovekovom probuđenju Božanski Apsolut ponovo vraća sebi samom.

Otuda svest o sebi kao "Ja Jesam" ima dvostruku prirodu: ona je najviša afirmacija samoga postojanja i ujedno početak iluzije postojanja.

Sve prave duhovne tradicije stvaranje sveta opisuju kao pad u niže stanje od Božanskog, kao zapadanje u sve dublje i grublje stanje materijalnosti i nesvesnosti.

Zato se probuđenjem čovek uzdiže i oslobađa od svih iluzija materijalnosti i nesvesnosti.[9]

Ovo Trojstvo, ili zakon broja tri, pokazuje kako sve nastaje ili sámo stvaranje. Zato svaki daljni proces stvaranja bilo čega ima tri sile: aktivnu, pasivnu i neutralnu. Prva je težnja da se nešto učini, druga je otpor toj težnji, treća je rezultat. Tu su tri *gune* u *sankhyi*. To je "sveto trojstvo" u ezoteričnom hrišćanstvu.

To bi bio sam proces početnog stvaranja koji smo ovde opisali.

Taj proces se razvija dalje, ispoljava se u sve što postoji kroz razmere i dimenzije.

ISPOLJAVANJE SVEGA KROZ SEDAM FAZA ILI RAZMERA

Proces stvaranja dalje prolazi kroz sedam faza ili razmera. To je zakon broja sedam, koji je poznat u simbolici i mitologiji.

Proces daljnjeg stvaranja odvija se po modelu razbijanja holografskog ogledala u bezbroj sitnih delova, od kojih svaki delić sadrži celinu.

U samom činu stvaranja svega objektivnog, koji je Božanski Apsolut iskusio kao "Ja jesam", ili "postojim", ili "ja sam samo postojanje", izdvojila se samostalna svest o sebi, svest o samom Božanskom postojanju, i u njoj je došlo do nezaustavljive težnje da se spoznaju svi aspekti Božanskog postojanja u svim mogućim oblicima i pojavama.

Ta samostalna božanska svest o sebi je poznata kao "prvi i najlepši anđeo Gospodnji", svetlost svesti koja obelodanjuje sámo Božansko postojanje kao takvo.[10]

Neposredno iskustvo takve prvobitne svesti o postojanju je iskustvo jedinstva sa samim postojanjem.

To iskustvo jedinstva je automatski stvorilo iluziju da je ta svest izvor samog Božanskog postojanja.

Ta iluzija je u svesti stvorila iluzorni poriv da može sama da stvara, da je ona sámo Božansko, a ne tek njegova refleksija - Božansko je zapravo uvek iza svesti,

---

[9] Po ovome se budističko učenje o praznini i probuđenju izjednačava sa ostalim učenjima, sa kabalom i ezoteričnim hrišćanstvom, koja uče da je samo Božansko stvarnost, a da je sav ispoljeni svet posledica pada u niža stanja i pomračenja izvorne svesti - koja se opet samo u čoveku može povratiti.

[10] On je u judeo-hrišćanskoj religiji lažno predstavljen u negativnom svetlu kao Lucifer, da bi se sakrilo pravo značenje i da bi se Rimska hrišćanska crkva odvojila od gnostičkog mita, koji o svemu ovome govori. Gnostici su bili pravi rani hrišćani. Rimske vlasti su ih proterivale kao najveće neprijatelje ali njihovu religiju nisu mogli da unište niti suzbiju. Zato su napravili hrišćansku crkvu u Rimu da je ne bi napravili gnostici. Falsifikovali su gnostička jevanđelja u Bibliju kakvu danas imamo, i lažirali celu mitologiju da bi se razlikovala od izvorne i prave hrišćanske vere, i dobila crkvena dogma kakva i danas postoji.

nikada ne može biti predmet ni sadržaj svesti jer joj prethodi i omogućava je. Ono je sama svest, a ne svest o nečemu.

Tako je po predanju prvi Sin Božiji, nosilac svetlosti svesti i postojanja, sam stvorio sve ostale svetove. Ali je time postao i neka vrsta otpadnika jer je uobrazio da je on sámo Božansko, iako je bio tek njegova refleksija.

Pošto ti novostvoreni svetovi nisu bili plod samog Božanskog, ***koje nikada nije ni imalo nameru da stvara nikakve svetove***, oni su se iz ove otuđene Božanske svesti sami spontano stvarali u sve grubljem i grubljem obliku kao sve veće iluzije. Dakle, ***Bog je tako celovit i potpun da mu je nemoguće da stvara bilo kakav svet***. Jer on je, kao apsolutan, već sve što može da postoji i ništa nije moguće izvan njega. Ako želite da budete ozbiljni u svojoj veri u Boga, ne bi trebalo da zamišljate da je Bog stvorio svet. O ispoljenom ili 'stvorenom' svetu može se jedino govoriti kao o iluziji (*maya*). Sad, budući da je Božansko jedina stvarnost, kao sloboda svih mogućnosti, i iluzija je stvarna. Zato o njoj i možemo da govorimo. Zato u njoj i živimo. Zato je i probuđenje od iluzije stvarno. Razrešenje ovih paradoksa moguće je jedino transcendencijom uma, jer jedino je u umu moguća iluzija i oslobađanje od iluzije. To je praksa o kojoj će kasnije biti reči.

Poznato nam je sedam razmera stvaranja koje ćemo ovde opisati.

Ipak, pošto je i takav univerzum plod Božanske svesti o sebi, on je zadržao neke bitne osobine Božanskog Apsoluta sve do najniže razmere i najgrublje dimenzije, do materijalnog univerzuma. To su osobine holografskog jedinstva i slobode svih mogućnosti.

Na taj način je ispoljeni objektivni univerzum, koji je trenutno nastao sa Božanskom svešću o sebi kao "Ja jesam", postao Polje slobodnog ispoljavanja svih mogućih pojava i događaja, sve što je moguće na bilo koji način da postoji i dogodi se, to potencijalno već postoji u univerzalnom Polju (*prakrti*), sve odjednom, bezvremeno ili izvan vremena. Sve je stvoreno već u prvom činu refleksije - zato što je tim činom reflektovan sam Apsolut. Ali potencijalno. Zato nema ničeg novog. Svo što uopšte može da postoji i da se dogodi stvoreno je prvim činom postojanja, ali je ostalo potencijalno. Subjektivnom posmatraču, koji je ograničen svojim prostorom i okolnostima, nešto što je bilo potencijalno postaje aktuelno, i tako ga vidi kao da je nastalo nešto "novo". "Novo" postoji samo u subjektivnom iskustvu posmatrača, zbog njegove ograničene tačke posmatranja. Svestan subjekt iz beskrajnog okeana mogućnosti bira jednu po jednu i tako ih aktuelizuje. Kako on otkriva nešto novo tako mu se javlja iluzija vremena, jer se ne ispoljavaju sve mogućnosti odjednom, nešto je "nastalo" pre, a nešto kasnije. ***Ovde treba upamtiti da je svesni subjekat onaj ključni činilac koji izvlači mogućnosti u postojanje, koji potencijalno pretvara u aktuelno. Na taj način kreira postojanje.***

Zato je ovo univerzum slobodne volje, ili slobodnog ispoljavanja apsolutno svega što može da se ispolji.

Zajedno sa ovim, sve je povezano u jedinstvo, ali po modelu razbijenog holograma, gde svaki delić sadrži celu sliku. To je moguće upravo zbog bezvremene sveprisutnosti svega stvorenog.

Razbijanje ogledala holističke celine Božanskog odvijalo se na progresivan način kroz sedam faza. Te faze se razvijaju spiralnim kretanjem (razbijanjem Božanskog holograma) i kruženjem od više razmere ka nižoj. Tim putem se i svest postojanja spušta u sve niža stanja. Svaka razmera dobija svoju svest o sebi i ona auto-

matski ponavlja prvobitnu iluziju da je samodovoljna i tako stvara sledeću nižu razmeru, u kojoj je svest više uslovljena.

1. Apsolut kao celina i samo Božansko. On omogućava sam bezvremeni prostor koji omogućava sve drugo. To je čisto bivstvo koje prethodi svesti o Sebi.
2. Sve galaksije. One iznad sebe imaju samo sam prostor koji ih sadrži. To je svest o Sebi kao prostoru i kontekstu sveg zbivanja.
3. Sve zvezde. To je konkretizovana svest, u svim oblicima u kojima može da postoji. Ispoljava se kao svetlost zvezda.
4. Naša zvezda, Sunce. Tu je svest o životu ljudskih duša na Zemlji.
5. Planetarni sistemi oko Sunca. To je svest o svim aspektima zbivanja i dinamici iskustava ljudskih duša na Zemlji.
6. Zemlja i organski svet na njoj. Tu je svest identifikovana sa fizičkim životom u individualnom telu, biljnom i životinjskom.
7. Mesec kao satelit Zemlje. Tu je svest u stanju sna ili opsednutosti koja je rezultat potpune identifikacije sa telom.

Ovaj progresivan razvoj smo morali ovako da posmatramo, sa naše tačke posmatranja, sa Zemlje, jer ne možemo da ga posmatramo sa neke tuđe, imaginarne tačke. On ovako deluje na nas, i tako moramo da ga posmatramo. On bi bio isti i sa druge tačke posmatranja, razlike bi postojale samo u zavisnosti od razmere sa koje se posmatra.

To su razmere postojanja. Svaka ima svoju logiku i ne mogu se mešati. Priroda svakog postojanja se može razumeti samo u kontekstu razmere kojoj pripada. Svaka viša deluje na nižu kao nadmoćnija, ali svaka niža koristi višu za svoju energiju ili "hranu". Tako se na primer, Mesec hrani svim organskim životom na Zemlji i privlači životnu energiju živih bića. Iako je niži na skali od Zemlje, on svojom gravitacijom privlači sva zbivanja organskog sveta. Kada bi Mesec iznenada stao ili nestao, sav život bi na Zemlji stao. Mesec deluje na organski svet kao klatno na satu koje svojim kretanjem povlači rad satnog mehanizma, organskog života. Svakako, organskim životom upravljaju sve planete sunčevog sistema, ali Mesec je najuticajniji jer je najbliži i jer se njime završava spirala razmera u našem smeru. Slično kao što Zemlja koristi uticaje ostalih planeta sunčevog sistema, i sunčev sistem je pod uticajem galaksije itd.

Mesec je veliki elektromagnet koji samim svojim kretanjem indukuje životnu energiju na Zemlji. Ta indukovana životna energija je sav organski život. Sva nebeska tela su elektromagneti koji samim svojim kretanjem indukuju sav život koji postoji u kosmosu.

Kombinacija kosmoloških teorija Električnog i Holografskog univerzuma, kao i Jačeg antropičnog principa (SAP) je najtačnija stvarnosti.

U svakoj razmeri Božansko se iznova deli i formira kao Božansko te razmere, opet po holografskom modelu, na manje entitete. Tako postoji Božansko koje vlada svim galaksijama, zatim svim zvezdama sa svim njihovim planetarnim sistemima, kao i po jedan Božanski entitet koji vlada svakom planetom na kojoj postoji organski život.

Božanska svest se dalje deli na svako svesno biće koje postoji u svim svetovima.

Svakom razmerom vlada određeni broj zakona koji uslovljavaju tu razmeru.

U Apsolutu (1) vlada smo jedan zakon, potpuna neuslovljenost.

U svim galaksijama (2) vladaju tri zakona, ona koja su u samom Apsolutnom bili jedno, sada su se podelili na tri zasebna zakona.

Svim zvezdama (3) vladaju šest zakona: tri koja dobija od više razmere i tri koja same stvaraju dejstvom trojstva.

Sunce (4) ima dvanaest zakona: u njemu se sabiraju tri sile koje vladaju svetovima drugog reda, šest sila koje vladaju svetovima trećeg reda, i tri sile samoga Sunca.

Planete (5) imaju dvadeset i četiri zakona ili sila koje njima vladaju: zbir prethodnih (3+6+12) i tri svoja zakona što ukupno daje 24.

Zemljom (6) vlada 48 sila ili zakona: zbir svih prethodnih (3+6+12+24) i tri svoja zakona koja nastaju usled sile trojstva.[11]

Mesecom vlada 96 zakona.[12]

Kada bi Mesec imao satelit, on bi imao 192 zakona, i tako dalje.

Na ovaj način je svaka niža ravan više uslovljena i gušća. Volja Božanskog Apsoluta neposredno deluje samo na drugu razmeru, treća je već uslovljena trojstvom, i sve niže su sve više uslovljene sve većim brojem zakona i sila.

Ovo bi trebalo da nam objasni zašto je život na Zemlji ovakav kakav je, težak i uslovljen. Zemlja sa nalazi prilično daleko od Božanskog izvora i neuslovljenosti.

ISPOLJAVANJE SVEGA KROZ PET DIMENZIJA

Celokupno ispoljavanje univerzuma sastoji se od različitih frekvencija ili vibracija. Širenje frekvencija ima svoju univerzalnu zakonitost, koja se u drevnim učenjima koja nam je preneo G. I. Gurđijev nazivaju Zakon oktava. Ukratko rečeno, radi se o tome da od početne do dvostruko veće frekvencije, postoji sedam faza njihovog povećavanja. Taj period udvostručavanja vibracija naziva se oktavom, pri čemu osmi deo predstavlja dvostruko veću prvu frekvenciju i začetak nove oktave. Sam proces narastanja se odvija u sedam faza. Zato imamo sedam tonova, sedam boja u spektru svetlosti, sedam faza u formiranju kristala itd. Zbog holografskog modela univerzuma, zakonitost broja sedam ogleda se u svim procesima stvaranja, ne samo u razmerama koje smo opisali.

Ako tu zakonitost predstavimo sa linijom narastajućih vibracija od A do dvostruko veće B (A--------B), ceo proces će imati dva prelomna trenutka gde se vibracije usporavaju. Prvi je bliže početku, a drugi bliže kraju (A--1-----2-B). Ta dva trenutka usporavanja imaju težnju da promene smer vibracija, tako da se on nikada ne razvija na isti način. Zato nigde u prirodi nema potpuno pravih linija niti ičeg istovetnog. Prvi prelomni trenutak će skrenuti liniju jednom, zatim će drugi trenutak usporavanja skrenuti liniju po drugi put pre nego što se vibracije udvostruče. Novi proces udvostručavanja, nova oktava će isto tako još više skrenuti liniju rasta vibra-

[11] Ovaj opis zakonitosti sedam razmera preuzet je iz dela "Predavanja iz kosmologije" Petar Uspenski, Logos, Beograd, 2007.

[12] Primetićemo ovde da razmere ispoljavanja univerzuma u velikoj meri odgovaraju zakonitosti Fibonačijevog niza, a možda se radi o istoj pojavi. To je matematički niz primećen u mnogim fizičkim, hemijskim i biološkim pojavama. Ime je dobio po italijanskom matematičaru Fibonačiju. Predstavlja niz brojeva u kome zbir prethodna dva broja u nizu daju vrednost narednog člana niza. Po tom istom principu je nastala anatomska struktura ljudskog tela.

cija i tako nastaje spirala, od spirale DNK do spirale galaksija. Tako se univerzum ispoljava u mnoštvo pojava i oblika koji nikada nisu isti.

Zbog ovih prelomnih trenutaka nijedan proces ostvarenja ne može da se odvija pravo ka cilju, bez prepreka i dodatnog ulaganja energije. To nam je poznato iz iskustva kada nešto započnemo, a malo zatim se rad promeni, oteža, olenji i skrene u nešto drugo, potrebno je dodatno ulaganje energije da se nastavi u započetom smeru ka cilju. Ako se ne uloži dodatni napor, on će se nastaviti u novom smeru neprimetno, mislićemo da radimo na istom cilju dok smo u stvarnosti krenuli drugim putem. Rad je pod dejstvom prvog prelomnog trenutka spontano krenuo u novom smeru, dok mi mislimo da i dalje radimo ka istom cilju. Samo s objektivnim posmatranjem sa strane može se videti da smo se promenili i radimo nešto drugo, a da toga nismo ni svesni, ili smo svesni ali to sebi opravdavamo i racionalizujemo. Tako se isto razvija širenje neke ideje, od početnog učenja vremenom postaje iskrivljena dogma i nešto sasvim drugo, ali sledbenici te ideje i dalje misle da se drže njenog prvobitnog cilja, ubeđeni u svoje razloge i opravdanja. I njihova nova tumačenja i insistiranja na dogmi samo predstavljaju opravdavanje skretanja. Dobar primer ove razlike i nesvesnog skretanja su osnivači velikih religija i ono što su danas njihovi sledbenici. Potpuna suprotnost ili loša imitacija.

Da bi se bilo koji proces ostvarenja uspešno doveo do kraja, mora se biti svestan ovih dvaju faza usporavanja i skretanja, i u njih se mora uložiti dodatna energija da se proces održi u istom smeru.

Zbog prelomnih faza ispoljavanja nastaje sva raznovrsnost ispoljenog. Kako se njihove frekvencije stalno ukrštaju tako nastaju različite dimenzije ispoljenog univerzuma. Možemo ih smatrati različitim gustinama vibracija, ili njihovim različitim kvalitetima. Njih ima pet, i drevna baština ih je od davnina simbolično predstavljala kao pet elemenata: Zemlja, Voda, Vatra, Vazduh i Eter.

Sve razmere univerzuma se spiralnim ukrštanjem i prožimanjem ispoljavaju kroz ovih pet dimenzija.

1. One najpre postoje kao sama svest. Ona se ispoljava kao prostor u kome se sve ostale ispoljavaju. To je elemenat Etra. Univerzalno kvantno Polje svih mogućnosti.

2. Zatim se svest uobličava u pojmove i apstraktne ideje. To je elemenat Vazduha. Najviša frekvencija ispoljenog univerzuma. Ono čega je svest svesna, apstraktno i nevidljivo kao vazduh, ali primetno i delatno. Svest je ovde uobličena u misao.

3. Ideje se moraju pokrenuti, razvijati, oblikovati i udružiti. Ta pokretačka volja za razvijanjem određenih ideja je predstavljena elementom Vatre, koja je vidljiva i delotvorna, ali bez ijednog određenog oblika. Svesti i misli ovde je pridružena volja ili energija.

4. Različiti aspekti ideja se moraju sagledati i kristalisati u jedan konkretan oblik kao njihov rezultat. Moć izdvajanja jednog oblika iz mnoštva koji mu prethode predstavljena je elementom Vode. Voda je i vidljiva i ima oblik, ali ne svoj, već ideje koju predstavlja, suda koji je sadrži. Svest uobličena u misao sa energijom ovde dobija svoj prvi konkretni oblik, prototip.

5. Ostvarenje konkretnog oblika je njegova materijalizacija koju predstavlja elemenat Zemlje.

U procesu ukrštanja frekvencija svih razmera vlada zakon uzročnosti, jer on je spontan i nesvestan, ali samim tim što je spontan i nesvestan, on sadrži i zakon slučajnosti. Dakle, oba zakona postoje uporedo, i zakon uzročnosti, i zakon slučajnosti. Zato postoje procesi koji se mogu predvideti matematičkom preciznošću, pro-

cesi koji se samo delimično mogu predvideti u manjim ili većim okvirima verovatnoće, i procesi koji se uopšte ne mogu predvideti. Uzročnost postoji zbog same sile ispoljavanja, a slučajnost zbog same slobode ispoljavanja svega. Oba se zasnivaju na nesvesnosti samog ispoljavanja. Oba moraju da postoje zajedno. Da je samo uzročnosti, ništa novo ne bi nastalo, ponavljalo bi se jedno isto, a da je samo slučajnosti ništa se konkretno ne bi oblikovalo niti bi sámo ispoljavanje imalo ikakvog smisla.

ČOVEKOVO TELO KAO ISHOD ISPOLJAVANJA SVIH RAZMERA I DIMENZIJA

Ispoljavanje svih razmera i dimenzija dovršava se oblikovanjem ljudskog tela.

Zato je čovekovo telo mikrokosmos. To je moguće zbog holografske prirode kosmosa, po kojoj svaki delić sadrži i odražava celinu.

Čovekovo telo, kao ishod stvaranja i celokupnog ispoljavanja, stoga sadrži sve razmere i dimenzije univerzuma. Sve više dimenzije su u čoveku, a ne izvan njega. To je ključna stvar koju treba znati kada se razmišlja o višim svetovima i dimenzijama, da se oni ne bi uzalud tražili izvan čoveka. Ključna stvar čovekovog osvešćenja i probuđenja je ta spoznaja da je sve u njemu, a ne izvan njega. Čovek je nesvestan onoliko koliko svoj ishod traži spolja, i koliko je zbog toga zavisan od spoljašnjih uticaja.

Samo u njemu može da boravi čista *svest* o sebi (Eter); najviše vibracije zbivanja kao ideje i *misli* (Vazduh); *volja* i sposobnost da se ideje razmenjuju i preobražavaju (Vatra); sposobnost da se *oseti* priroda različitih ideja i stanja, da bi se odabrala i oblikovala ona prava, koja predstavlja njihov ishod (Voda); sposobnost da se one materijalizuju, odnosno da im se dâ konkretan oblik (Zemlja).

Otuda samo u čovekovom telu univerzum može da sprovodi svest (Etar), da misli o sebi (Vazduh), da izražava volju za delovanjem i ostvarenjem ideja (Vatra), da oseća kako treba da radi (Voda) i da to konkretno ostvari (Zemlja). [13]

Taj proces ostvarenja se ispoljava kroz razmere i one su takođe smeštene u čovekovom telu. To su modusi bivstvovanja koji su poznati kao sedam centara, ili sedam nivoa svesti, ili sedam *čakri*. To su svi načini postojanja u kojima čovek može da postoji, od najnižeg čulnog i materijalnog, do najvišeg Božanskog.

Zbog spiralne prirode emanacije, koje nastaju zbog onih dvaju prelomnih faza, svaki način postojanja je manje ili više modifikovan od izvornog, Božanskog. Tako je onaj najviši najmanje modifikovan i najbliži svesti o sebi, a onaj najniži je najdalji od svesti i najviše uslovljen. Otuda najnižu čakru predstavlja Mesec, kao i u ispoljavanju razmera.

Kada se dovršilo ovakvo ispoljavanje univerzuma po principima holograma i slobodne volje svih mogućnosti, ono se zaokružilo i dovršilo u individualnoj svesti o sebi, u konačnom odrazu Božanske svesti o sebi, u čoveku kao čovekova svest "Ja jesam". Otuda je čovek mikrokosmos, odnosno dovršetak oblikovanja kosmosa, čovek je hologram u kome se ogleda smisao svih dimenzija i razmera. Otuda je sav univerzum u čoveku, a ne izvan njega. Otuda čovek sav univerzum spoznaje u sebi,

[13] Ovo je formula božanskog stvaranja o kojoj govori Kabala kao o *tetragramatonu*, imenu božijem, JHVH. Najveća tajna Kabale jeste istina da je *tetragramaton* u čoveku, da je čovek *tetragramaton* - proces putem kojeg Bog stvara. Ona vam je ovde otkrivena. U judeo-hrišćanskim religijama ona je skrivena pričom o vanjskom Bogu.

radom na sebi i sopstvenom transformacijom da postane čist svesni subjekt objektivnog postojanja. Koliko usavršava i osvešćava sebe, toliko i spoljni svet. Zato je svaka čovekova spoznaja i transformacija spoljnjeg sveta bez sopstvenog osvešćenja i transformacije, pogubna i destruktivna.

Sve ovo govore i sva istinita predanja kada uče da je čovek stvoren na kraju stvaranja, da je čovek stvoren savršen, kao kruna Božanskog stvaranja, kao i da je stvoren po liku Božijem.

DVOSTRUKA PRIRODA BOŽANSKE EMANACIJE: ZABORAV KAO BUĐENJE

Da bi se razumelo da je univerzum u čoveku kao što je i zvan njega, pored modela holograma treba razumeti i dvostruku prirodu emanacije Božanskog Apsoluta u ispoljeni univerzum.

Prva nam govori da je ispoljavanje univerzuma sve veći pad u zaborav sebe i nesvesnost, a druga da je samim tim ona i proces buđenja ili osvešćenja sebe. To su dva ista procesa koja prividno izgledaju suprotna. Na prividu ove suprotnosti počiva sav ispoljeni svet.

Kako se razmere spuštaju u sve niži modus bivstvovanja, u sve nižu i grublju dimenziju, tako se i prvobitna svest sve više krivi u iluziju.

Zapravo, celokupno ispoljavanje kroz razmere i dimenzije nije ništa drugo do zapadanje Božanske svesti u sve veću uslovljenost, u sve veći zaborav sebe. Taj zaborav sebe se sve više materijalizuje kao nešto spolja, kao nešto različito od Božanskog, kao što smo već rekli. Samoj Božanskoj svesti o sebi nije potrebna nikakva materijalizacija niti ispoljavanje, ona je već ono što jeste, sama stvarnost, ili stvarnost sama po sebi. Zato svaki ispoljeni svet može da postoji samo kao iluzija ili nesvesnost. Zato čin materijalizacije uopšte i postoji kao čin odražavanja nesvesnosti i zaborava, kao čin podsećanja na zaborav, materijalizacija zaborava koja samom svojom objektivizacijom konkretno podseća na sam čin zaborava i tako vodi u buđenje. Tako je sav ispoljeni univerzum samo odraz zaborava ili nesvesnosti koji je ujedno samim tim i čin buđenja. U čistoj svesti o sebi, svet kao objektivna datost nestaje. To zna svako ko se probudio u čistoj svesti o sebi.

Nesvesna iluzija kao objektivizacija sveta ne dovršava se nikada spolja, nego uvek u čoveku, kao njegovo buđenje. Ona se makrokosmički ispoljava kao sav stvoreni svet, a mikrokosmički kao čovekova nesvesnost. Čovek je i stvoren da bi se u njemu dogodilo buđenje, da bi se dovršila iluzija otuđenog postojanja, iluzija da postoji nešto izvan Božanskog Apsoluta.

Oba ova čina, zapadanje u zaborav kao ispoljavanje univerzuma, i buđenje zbog samog tog ispoljavanja, pokazuju se kao Božansko *postojanje*.

Otuda samo *postojanje* uopšte i postoji, kao Božanski Apsolut, a ništavilo ne postoji.

Otuda se priroda Božanskog otkriva samo ovde i sada.

Priroda svesti o sebi se takođe otkriva samo ovde i sada.

Otuda svest o sebi nije različita od samog postojanja ovde i sada.

Otuda priroda svesti o sebi sadrži najvišu svest, iskustvo i razumevanje o postojanju, jer nije različita od samog postojanja.

Otuda se u stvarnosti ništa nije ispoljilo iz Božanskog Apsoluta, on je sve vreme on sam, ovde i sada, jer ništa drugo i ne može da bude. Zato kažemo da kada

se sve to prividno ispoljavanje dovrši u obličje čovekovo, onda je sav spoljni univerzum zapravo u njemu. To je drugi način da se kaže da je čovek mikrokosmos. Iz istog razloga se govori o praznini (*sunyata*) kao suštini svega ispoljenog, o utrnuću iluzije (*nirvana*) kao probuđenju. To je samo drugi način da se kaže da ništa nije ispoljeno i da samo Božanski Apsolut jeste. Ali kaže se da je on prazan, jer ako ga ikako imenujemo i objektivizujemo, onda gubimo sámo njegovo prisustvo ovde i sada, kao svest o sebi, i projektujemo ga kao neku iluziju. Ništavnost Apsoluta se odnosi na poništavanje njegovih imena i obličja, a ne na njega samoga, jer na njega se ne može ništa odnositi. Iz istog razloga se Božansko nikako drugačije i ne može spoznati nego kao svest o sebi, u čoveku, kao ishodu svega ispoljenog. Zato je za njegovu najvišu i konačnu spoznaju i ostvarenje potrebno samo utrnuće, smirenje svih oblikovanja i projekcija.

ORGANSKI ŽIVOT KAO OSNOVA ČOVEKOVOG TELA

Ako je čovekovo telo stvoreno na kraju stvaranja, kao kruna ili ishod svih dotadašnjih procesa emanacije, ono nije stvoreno trenutno. Ono je rezultat dugotrajnog oblikovanja univerzuma u sve finije, savršenije i smislenije oblike.

Sam organski svet i život nastao je kao prelaz od prostog oblikovanja i ispoljavanja razmera kroz dimenzije, ka njihovom osmišljavanju, ka osvešćenju u svakom pojedinačnom obliku i načinu bivstvovanja.

Ako ceo proces ispoljavanja predstavimo kao ogledanje svesti o sebi, onda organski svet i život predstavlja glačanje ogledala u kome se može ogledati onaj koji jeste, sama svest o sebi.

Neorganski svet se ispoljava po matematičkim zakonitostima razmera i dimenzija. Otuda je sva njegova raznovrsnost sačinjena od broja kombinacija atoma i molekula, ukrštanja njihovih frekvencija. Ona je kao gruba površina u kojoj nije moguće ogledanje. Organski svet i život predstavlja oblikovanje višeg reda, svođenje na univerzalno značenje ka smislu postojanja. To svođenje je kao glačanje površine koja treba da postane dovoljno kristalisana u univerzalnom značenju da može da ogleda ono što postoji.

Organski svet nije moguć na višim razmerama od one na kojoj postoji Zemlja. Niti na najnižoj, na kojoj je Mesec. ***Potpuno razvijen organski život je uvek moguć samo kao tanak sloj na površinama planeta koje imaju svoje satelite.*** To je otuda jer moraju da postoje druga nebeska tela u blizini koja će svojom magnetnom indukcijom pokrenuti složenost oblikovanja elemenata u viši red od onoga koji se spontano odvija ispoljavanjem razmera i dimenzija, u organski red.

To se isto događa u samoj emanaciji Božanskog u sedam faza ili razmera, što možemo videti u primeru povećavanja frekvencija od A, do dvostruke vrednosti, B, gde se javljaju dva fazna prelaza, jedan pri početku i drugi pri kraju procesa (A--1-----2-B). Tako je prvi fazni prelaz nastao odmah nakon javljanja svesti o sebi u Božanskom Apsolutu (A), i on se ispoljio kao neorganski svet, a drugi fazni prelaz je nastao pri kraju procesa ispoljavanja razmera, kao organski svet na Zemlji, u pretposlednjoj fazi, pre Meseca (B).

Proces usavršavanja iskustava bivstvovanja u organskom svetu ispoljavao se stvaranjem organskih oblika života sa različitim čulnim i delatnim organima. To su različite sposobnosti percepcije i delovanja. Sva živa bića se jednostavno dele prema broju čulnih i delatnih organa koja poseduju. Od najprostijih mikroorganizama sa jednim čulom, preko mnoštva bića sa različitim kombinacijama, do jedinog bića sa

svih jedanaest organa, a to je čovek. Jedanaest organa percepcije i delovanja su: pet čulnih - sluh, vid, dodir, okus i njuh, i pet delatnih organa - jezik, noge, ruke, organi izlučivanja i polni organi. Jedanaesti organ je razum, um, organ mišljenja, on sažima i osmišljava percepcije i delatnosti ostalih organa. Zato je on smešten u mozgu odakle rukovodi celim telom.

Već je po rodoslovu organizama na zemlji očigledna veza između sposobnosti kretanja i čulnog opažanja, i inteligencije. Od jednoćelijskih organizama, biljaka i životinja, preko podele životinjskog sveta na zglavkare, mekušce, bodljokošce i kičmenjake, sve do sisara, možemo jasno uočiti da broj čulnih i delatnih organa, koji omogućuju bolje kretanje i opažanje, i samim tim veće učešće u zbivanju, omogućava srazmerno veću inteligenciju.

Uporedo sa pojavom organskog sveta na fizičkom planu, na Zemlji, odnosno elementu zemlje, priroda je i na višim dimenzijama oblikovala entitete sa sposobnostima percepcije i delovanja. To se dogodilo zato jer je priroda u svim svojim dimenzijama jedno veliko informaciono polje u kome svako zbivanje koje se ponavlja formira morfogenetsko polje[14] i postaje entitet sam za sebe. Sve se oblikuje zbivanjem. Na fizičkom planu to se može videti u tome da se elementi i čestice privlačenjem i zajedničkim delovanjem udružuju u novu, širu celinu, simbiozu nekog tela, neku planetu, ili samu galaksiju. Na planovima višim od fizičkog sveta, u astralu, to se isto događa sa energijom utisaka i emocija, koje takođe imaju svoje frekvencije. Otuda je astral pun entiteta koji žive od uzimanja energije, posebno one koja nastaje emocionalnim reakcijama.

Ukratko, paralelno sa oblikovanjem organskih živih bića, na fizičkom planu, priroda je oblikovala neorganska bića, samostalne entitete na višim planovima, ponajviše na astralu (element Voda), koji je odmah iznad fizičkog plana i elementa Zemlje. Oni su poznati u predanjima kao elementali prirode, neorganska bića, duhovi i demoni. Većinom su to za čoveka neutralni entiteti koji učestvuju u radu prirode na svojim dimenzijama, ali postoje i opasna bića koja se hrane energijom koju stvaraju organska bića, posebno čovek u kome je koncentrisana najjača energija.

Cela priroda je veliko informaciono polje koje se zbog samog prisustva svesti pretvara u materijalne oblike. Misao ili ime je u elementu Vazduha sinteza raznih oblika neposrednih čulnih utisaka na fizičkom planu, elementu Zemlje, ili onih koji su ranije oblikovani informativnim dejstvom starijeg morfogenetskog polja. Nijedna misao nije nova, ona je samo suptilnije ogledanje fizičkog iskustva na višim planovima sa kojima je kao medijum povezan um ili mozak. Dakle, ime i oblik, predmet i subjekt koji ga ustanovljava nisu različiti, oni su vidovi jedne iste prirode, ali na različitim dimenzijama i razmerama. Oblik je grublji ili materijalniji, a ime ili misao viši, finiji vid istog zbivanja. Ono što je ideja u elementu Vazduha, to je fizički oblik u elementu Zemlje. Kao suptilnija verzija grubog oblika, misao je informacija o grubom obliku. Kada vidimo neku stvar, u nama se odmah javlja misao da je to ta stvar. U nama je stvar postala ideja. ***Takođe se događa i obrnut proces: kroz nas ideje***

[14] O morfogenezi i morfogenetskim poljima videti u delima Ruperta Šeldrejka (Rupert Sheldrake). Ukratko taj pojam označava nastanak oblika u prirodi, obrazac po kome se formira svaki oblik nekog živog bića. U genima nema zadatih informacija o obliku, koja će ćelija da postane ćelija ruke, a koja glave. O tome odlučuje polje izvan organizma, suptilno telo, a ne fizičko, koje postoji kao kalup po kome se fizičko telo oblikuje. Takođe postoje polja događaja i ponašanja neke zajednice. Ono što se ponavlja postaje suptilan obrazac na višim planovima i on povratno utiče na ponašanje i oblikovanje fizičkih aktivnosti. To povratno delovanje formiranog polja na fizički plan naziva se *morfička rezonanca*.

postaju stvari, ostvaruju se. Čovekovo biće pretvara ideje u ostvarene oblike, a ostvarene oblike vrača u svet ideja i daje im smisao.

U svojim nižim dimenzijama priroda se ispoljava kao grub oblik, u nešto višim kao energija, a u najvišim i najsuptilnijim dimenzijama priroda je samo vibracija ili informacija. Skup informacija o zbivanju prirode sačinjava um u čoveku. Mozak je samo dovoljno fin organ koji može da primi frekvencije misli i da ih odražava, da ih ponavlja i kombinuje. Misli nisu u mozgu, već su informativni odraz polja nekog iskustva. Kada vidimo neki grubi objekt, automatski se u nama javlja suptilna vibracija, misao o tom objektu. Sve je to ista priroda: objekat u grubom obliku je misao o njemu u finom informativnom obliku. To je ista pojava u dva stanja, kao oblik i kao misao. Samo iluzija vremena i prostora razdvaja i razlikuje ideju od oblika.

Mentalnom i čulnom percepcijom mi profinjujemo grube objekte u informacije o objektima. ***Na taj način ih vraćamo u više izvorno stanje***, jer pre nego što su nastali kao grubi objekti, oni su u višim dimenzijama postojali kao informacije ili ideje. Tek kasnije su se materijalizovali kao grubi objekti. Na taj način mi ih percepcijom vraćamo u više, izvorno stanje. ***Umnom spoznajom i razumom mi zaokružujemo proces organskog stvaranja i materijalizacije. Proces stvaranja je zato uvek nepotpun bez prisustva svesnog subjekta. Sve ispoljeno nalazi svoj ishod u svesnom subjektu.***

Skupljanje tih najfinijih vibracija se događa pod privlačnim dejstvom svesti u čoveku, njegove duše. ***Sámo prisustvo ljudske duše u telu navodi prirodu da oblikuje sav organski život, i da se informiše tj. osmišljava i ustanovljava u tom telu i kroz njega sve što omogućava život i kulturu življenja. To osmišljavanje vidimo kao ljudsku civilizaciju i tehniku.***

Božanski Duh ili Apsolut projektuje sve svoje mogućnosti u materiju, u konkretan oblik, iz sveta ideja u svet konkretnog ostvarenja. ***Percepcija tih oblika, koja se odvija u svim živim bićima, a najkompletnije u čoveku, vraća oblik u svet ideja, zatvara krug, čini celovitim Božansko prisustvo.*** Percepcijom objekata i zbivanja mi ih osmišljavamo, odnosno pretvaramo u ideje i time im dajemo smisao. Percepcijom vraćamo ispoljeni svet u svet ideja. Tako proces stvaranja ili zbivanja činimo kompletnim.

Ono što Božansko radi na krupnom ili makrokosmičkom planu, čovek svojom percepcijom dovršava na mikrokosmičkom planu. Tako čovek svojim osvešćenjem dovršava rad Božanskog. To je rad na transsupstancijalizaciji ili oboženju (gr: *Θεωσις teosis*, lat: *deificatio*) materije ili prirode.

Čovekovo biće je transduktor[15] koji konvertuje Božansku energiju iz nižih u više oblike, u svest i smisao o sebi samome. Ta konverzija se odvija kroz *čakre*.

Sva svesna bića koja imaju percepciju, i biljke i životinje, učestvuju u tom radu, ne samo čovek, ali u čoveku se ona kompletira i direktno vraća Božanskom. Svest koja se tako vraća Božanskom obogaćena je iskustvima svih vrsta. To oboga-

[15] Transduktor je uređaj koji pretvara jednu vrstu energije u drugu. Konverzija može da bude u / iz električne, mehaničke, elektromagnetne (uključujući i svetlosnu), hemijske, zvučne ili nekog drugog oblika energije. Dok termin *transduktor* obično podrazumeva upotrebu sa značenjem senzor/detektor, svaki uređaj koji konvertuje energiju može se smatrati transduktorom.

ćivanje iskustva bivstvovanja kroz sve žive vrste je na izvestan način aktuelizacija svesti o sebi Božanskog Apsoluta.

ČOVEKOVO TELO KAO OSNOVA LIČNOSTI

Biljne i životinjske vrste jednostavno sakupljaju utiske ili iskustava složenosti svih aspekata organskog bivstvovanja na nivou prostog kretanja i opstanka. To sakupljanje svesti elementarnog bivstvovanja se prenosi sa jednostavnijih živih oblika na sve složenije oblike. Kada dosegne određenu "kritičnu masu" složenosti iskustava, postaje podobno da pređe u ljudski oblik, u oblik ljudskog tela.

Sakupljanje iskustava bivstvovanja ispod ljudskog tela je partikularno i linearno. To je bilo sakupljanje svih mogućih utisaka u obliku minerala, mikroorganizama, biljaka, riba, reptila, sisara. Ono se pre svega zasnivalo na prostom oblikovanju i načinima opstanka.

Informativni entitet s kojim se ustanovljava postojanje (iskustvo) u najgrubljem obliku jeste onaj u obliku minerala. Tu je početak evolucije elementarne percepcije u fizičkom svetu. Tu se iskušava sama kombinacija sastavnih elemenata i njihova svojstva u različitim kombinacijama. Pre njega ona je postojala kao entitet u neorganskom području, kao neorgansko biće ili elemental prirode. Svaki informativni entitet mora da pređe iz neorganskog u organsko područje zato što je samo u organskom području, zbog trodimenzionalnosti, moguća potpuna konkretizacija sveg iskustva bivstvovanja iz svih njegovih dimenzija - u vidu uma. U trodimenzionalnom fizičkom svetu percepcija dalje, iz jedne inkarnacije u drugu, evoluira kao jednoćelijski organizam, pa zatim višećelijski u različitim oblicima, najpre u delimično nepokretnim (biljke), a zatim i više pokretnim (životinje), i to evolutivnim redom koji određuje sposobnost kretanja kao jedinog načina prikupljanja utisaka (*samskara*) o bivstvovanju i razvoja inteligencije. Kao zglavkar, insekt, mekušac, riba, vodozemac, ptica, sisar - dok se utisci koji se mogu sakupiti prostim kretanjem i brigom za opstanak ne kompletiraju, tako da se proces fizičke individuacije formira kao biće koje je najkompletnije snabdeveno svim čulnim i delatnim organima, u toj meri da može da koristi alate i oruđa, a to je čovek.

Suština razvoja procesa fizičke individuacije i percepcije jeste da dođe do ljudskog oblika.

Ali ni tada nije završen proces fizičke individuacije.

Kada sazri u najvišem životinjskom obliku, on se inkarnira kao najprimitivniji ljudski oblik - i tek tada za njega započinje zakon *karme*. To su najčešće ljudi iz "primitivnih zajednica" sa snažno izraženom plemenskom, nacionalnom i verskom pripadnošću. To pokazuje i totem plemenske zajednice koji predstavlja životinju od koje su, po predanju, njeni članovi potekli, kao i verovanje da se duše umrlih sele u životinje, odnosno inkarniraju kao one. I van takvih zajednica, primitivan ljudski oblik se može prepoznati po fizionomiji i opštem načinu života koji je usmeren ka fizičkom opstanku kroz težak rad, i po tuposti kada je u pitanju svest i duhovnost. Takođe i po urođenoj fizičkoj i mentalnoj zaostalosti (npr. mongoloidnost). Vezanost primitivnog čoveka za utiske (*samskare*) ogleda se u uslovljenosti njegovog instinktivnog i nagonskog ponašanja, a naročito u navikama (u mislima, rečima i delima), u njihovoj mehaničnosti, kao i vezanosti za tradiciju.

Tek kada dospe do ljudskog tela proces fizičke individuacije postaje podoban da bude mesto prisustva ljudske duše - u onoj meri u kojoj dozvoljava prisustvo

Božanske svesti - jer jedino Božansko koje sve omogućava daje suštinu ljudskoj duši. Božansko je čovekova suština. Čovekova duša ima poreklo od Božanskog, a ne od prirode. Čovek ima ljudsku dušu samo onoliko koliko prima, kroz sebe propušta i aktuelizuje Božansko koji sve omogućava. Pre toga postoji samo informativni entitet kao princip individuacije prirode u životinjskim oblicima, ali i mnogim ljudskim koji su nezreli.

Od trenutka postajanja ljudskim oblikom iskustvo bivstvovanja dobija iskru Božanskog duha, odnosno u tom telu počinje reinkarnacija ljudskih duša kao celovitih oličenja Božanskog sa jedinim ciljem da se iskustvo bivstvovanja potpuno iskuša u svim aspektima, osvesti i kao takvo vrati Božanskom. Budući da je čovek mikrokosmos, to vraćanje se konkretno događa u čoveku, kao njegovo vraćanje sebi, Sopstvu, čistoj svesti oslobođene objekata i sadržaja, svake iluzije individualnosti. To je u ljudskom iskustvu samospoznaja kao Bogospoznaja.

Budući da ništa nije izvan Božanskog Apsoluta, ono biće koje spozna sebe u apsolutnom smislu, ostvaruje spoznaju Božanskog u sebi.

CELOVITA LIČNOST KAO OSNOVA DUŠE

Kada proces individuacije organske percepcije evoluira kroz životinjske oblike, on ima samo svest o objektima, a ne i o sebi. Zato životinje ne mogu sebe da menjaju (nemaju Ego) niti da koriguju svoje ponašanje, one nemaju izbora i uvek slede ono na šta ih okolnosti i instinkti navode.

Kada evoluira kroz ljudska obličja, proces individuacije i percepcije ima dvostruku svesnost, o objektima i o sebi, i sva ljudska evolucija se svodi na preobražavanje i usavršavanje subjekta kroz diferencijaciju objekata.

Ljudski oblik je prelaz od životinjskog ka Božanskom, tj. duhovnom. Zato postoje i nezreli ljudi koji imaju veću vezanost za telo, objekte i sadržaje njihovih zbivanja, kao i zreli koji pokazuju veću nezavisnost od tela, psihičku objektivnost i individualnost.

Kada završava svoju evoluciju kroz ljudsko obličje, proces individuacije potpuno transcendira svet objekata i ostvaruje trostruku svesnost: o objektima, o subjektu koji je svestan objekata, i o Božanskom Apsolutu koji omogućava i subjekta i objektivni svet.

Konačno formiranje ličnosti kao oličenje Božanskog sastoji se u uvidu da nema ničega osim Božanskog, i u potpunoj predaji Božanskom.

Stoga i formiranje i suština autentične ličnosti čovekove nije od ovoga sveta. Od ovoga sveta može biti samo mnoštvo Ja koji dele i uslovljavaju ličnost čovekovu. Autentična ličnost čovekova može biti samo oličenje onoga što nadilazi telo i organski svet uopšte, ***otvaranje čovekovo ka beskonačnosti Božanskog daje celovitost njegovoj ličnosti.***

U ljudskom telu se iskustvo bivstvovanja organskog života objedinjuje i osmišljava u celovitom smislu, na višem nivou od prostog kretanja i preživljavanja: tu postaje drama života, iskušavanje svih mogućih ***događaja i doživljaja*** koji oblikuju celovitu ličnost. ***Tek kao ličnost iskustvo bivstvovanja može biti vraćeno Božanskom radi njegovog ocelovljenja.*** Čovek je taj koji spaja razbijeni hologram Božanske matrice i vraća mu lik Božanskog po kome je i sam stvoren, kao njegovo oličenje. Celovita ličnost je oličenje Božanskog.[16]

Zato, dakle, organski svet postoji da bi silaskom duša u njega, u fizičko telo, počela drama života. Sam organski život je dovoljan sebi sa opstankom vrsta. Viša dimenzija života nastaje dramom života koju iskušavaju ljudske duše u telima. Svi zapleti, komedije i tragedije koje egzistencija može da pruži jednom fizičkom telu u svim situacijama zahtevaju i, zapravo, prisiljavaju na razumevanje smisla egzistencije. Taj ***napor ka razumevanju smisla formira ličnost čovekovu***. On uzdiže čoveka iznad same uzročnosti prirodnog opstanka. Tako se unosi svest u organski život: kroz razumevanje drame života u ličnosti čovekovoj, u njegovoj spoznaji smisla življenja koji se može spoznati samo nakon dovoljno bogatog životnog iskustva. Ličnost čovekova u organskom svetu je kao mala replika Božanskog u odnosu na samo postojanje.

Svest u organskom svetu sakuplja utiske na četiri nivoa zbivanja:

1. Kroz kombinacije samih elemenata, spontano ili pod spoljnim uticajima; to je svet minerala.

2. Kroz simbiozu elemenata u živi oblik i kretanje koje se ograničava na prilagođavanje organizma okolini i opstanku samim oblikovanjem; to je svet biljaka.

3. Kroz slobodno kretanje i oblikovanje organizma u prostoru i snalaženje za opstanak; to je svet životinja.

4. ***Kroz slobodno kretanje koje nadilazi pitanje samog opstanka i iskušava sve druge sadržaje, sva moguća dela i nedela, dramu života koja objedinjuje sva ostala iskustva, koja ne uključuju samo telo, već um i osećanja. To je svet ljudi.***

---

[16] O Bogu kao ličnosti govori i hrišćansko učenje, ali je danas u toj meri deformisano i obesmišljeno da ne govori zapravo ništa. Hrišćansko učenje o Bogu kao ličnosti zapravo negira Boga kao ličnosti u čoveku, i smešta ga u teološko Sveto Trojstvo, kažu da Bog nije večna monada, samodovoljno i transcendentno Jedno neoplatonizma, već *koinonia* ili zajednica Tri Ličnosti, savečne i jednake. Ali to je opet imaginarna i apstraktna teološka predstava o kojoj se vekovima razglaba samo da se ne bi uvidelo da je priča ili događaj o Bogu koji se kao ličnost otelovljuje u svoga sina, zapravo ukazivanje da se Bog kao ličnost otelovljuje u svakog čoveka sa ljudskom dušom koji postane celovita ličnost, da svaka celovita ličnost ne može da bude ništa drugo do živo oličenje Boga. Svaka necelovita ličnost je samo individualni čovek, podeljen sa mnoštvom Ja. Svaka celovita ličnost je oličenje Boga. Zato i jeste celovita. Sámo ono Božansko u njoj daje joj celovitost. Nije to samo Hrist. On je samo uzor i učitelj te celovitosti jer je zapravo i rekao: "Svi ste vi sinovi Božiji". (Jovan 10.34; Matej, 5.45; Jovan 1.12; Rimljanima 8.14; Galatima 3.26)

Ovde koristim izraz ličnost u drugačijem značenju nego što je uobičajeno. Naime, uobičajeno je da se taj pojam izvodi iz grčkog pojma *persona*, koji predstavlja masku koju neko stavlja na sebe da bi glumio neku ulogu. Na taj način predstavlja lažno Ja. Ovde ličnost izvodim iz asocijacije sa našim pojmom *oličenje*, tako da se o ličnosti ovde govori kao o oličenju nečeg višeg, kada čovek postane oličenje Duha i kada ima jedno, pravo Ja u sebi, kada je svestan sebe u apsolutnom smislu, onda je on oličenje te autentične svesti o sebi i pokazuje svoju pravu, kompletnu ličnost, svoje pravo lice, a ne masku ili *personu*. U daljnjem tekstu će biti jasno da se takva kompletna ličnost postaje tek radom na sebi i transcendentalnim iskustvima koja lažna podeljena ličnost ne može da ima. Kada ovde govorimo o 'ličnosti', uvek mislimo na takvu celovitu ličnost, a kada govorimo o 'Ja', uvek mislimo na podeljeno Ja.

Dok je organska reprodukcija vrhunac životinjskog oblika postojanja, tj. percepcije Božanskog, vrhunac ljudskog postojanja nadilazi prostu reprodukciju, čovek iskušava dramu svih mogućih iskustava, svojih i tuđih, događaja i odnosa, i uzdiže se ka smislu svekolikog postojanja. U tu svrhu, od svih bića, jedino čovek koristi imaginaciju. Ona je potrebna radi obogaćivanja sadržaja drame životnih iskustava. Imaginacija je prisustvo viših dimenzija (vazduh, vatra, voda) u najnižoj, fizičkoj realnosti (zemlja). Imaginacija je sposobnost sažimanja vremena i prostora (svojstvo viših dimenzija) radi osmišljavanja smisla zbivanja svih mogućnosti postojanja u vremenu i prostoru. U imaginaciji preispitujemo prošlo i zamišljamo buduće da bismo kreativno oblikovali i menjali sadašnje.

Kako se razvijalo prisustvo imaginacije u fizičkom životu čovekovom? Od najstarijih vremena imaginacija je imala vodeću ulogu u ljudskom postojanju.[17] Najpre se vekovima kraj ognjišta negovala imaginacija pričanjem priča o precima i bogovima, sažetim u arhetipove i bajke. Oblikovanje pozorišne scene uzdiglo je priču u živo iskustvo i plastični doživljaj, lični i kolektivni. U antičkim dramama osmišljavala su se sva zbivanja ljudske i božanske egzistencije na organizovan i kreativan način - kako bi se vratila Božanskom. Otuda je izvođenje drame u arhaičnim vremenima bilo sveti, religijski čin. Tada je imaginacija bila jedno sa životom. Danas se ona degradira na simulakrume i simulacije.[18] Najopštija upotreba imaginacije događa se u uređenju životnog prostora. Arhitektura je najgrublja materijalizacija imaginacije, ali i najpraktičnija. Zatim, razvoj tehnike predstavlja još finiju i raznovrsniju upotrebu imaginacije u iskušavanju sveta i svih mogućnosti egzistencije[19]. Pismo i literatura su još finija upotreba imaginacije, s njima je sakupljeno svo iskustvo postojanja ovoga sveta, a umetničko izražavanje, slikarstvo i poezija, najfinije. Nauka je nastala kao potreba da se delovanje imaginacije učini konkretnim i praktičnim. Nauka je takođe imaginativno sažimanje prostora i vremena, ali samo radi osmišljavanja prirodnih zakona; u njoj osmišljavamo ono što je bilo, i što bi na osnovu stečenog iskustva moglo da bude, da bismo menjali i kreirali sadašnje, ono što jeste. Religijska imaginacija osmišljava duhovne zakone u nameri da još više približi čoveka smislu. U tome je uspešna samo toliko koliko otkriva da je sam čovek smisao. Stoga imamo tri vrste imaginacije: naučnu koja osmišljava prirodne zakone; umetničku koja osmišljava sva iskustva ljudskog postojanja i religijsku koja sažima duhovna iskustva u smisao sveg postojanja i povezuje ga sa Božanskim.

Sve ovo, sva priroda i njena transformacija kroz tehniku i kulturu, odigrava se oko inkarniranih duša. Duše su virtualna središta ili magneti koji samim svojim prisustvom privlače sva ova zbivanja oko sebe. Kada se inkarnira u telo, iz viših dimenzija u niže, duša kao magnet izaziva proces preobražaja prirode oko sebe, informacija kao misli (vazduh), energije (vatra), virtuelnih oblika (voda) i fizičkih oblika (zemlja). Tako nastaje sva arhitektura, tehnika, nauka, umetnost i religija, sve što je konstruktivno i destruktivno - jer treba iskusiti sve mogućnosti - kao procese kojima se obavlja osmišljavanje i percepcija prirode, odnosno svih moći postojanja, i kao takvi se vraćaju Božanskom kroz spoznaju njihovog smisla. Percepcija Božanskog nije jednosmerna ni pasivna. Ona je dvosmerna i aktivna. Ona istovremeno menja i stvara objekte percepcije.

---

[17] Elemir Zola "Upotreba imaginacije i zalazak Zapada", Opus, Beograd, 1988.

[18] Žan Bodrijar: "Simulakrumi i simulacija" IP "Svetovi", Novi Sad, 1991 ("Simulacres et simulation" Jean Baudrillard, Galilée, Paris, 1985)

[19] M. Heidegger: "Pitanje o tehnici", u: Kraj filozofije i zadaća mišljenja. Rasprave i članci, Naprijed, Zagreb, 1996.

Duše ništa ne rade, one su samo tihi svedoci postojanja. Priroda je ta koja radi sve oko duše privučena njenim Božanskim sjajem. Počevši od misli - koje su najfinije vibracije prirode, sa kojima priroda osmišljava samu sebe kroz biće čovekovo u kome boravi duša, u šta god čovek da pogleda on to osmišljava, i tako osmišljen smisao vraća Božanskom kroz svoju dušu - preko delatnih organa čovekovog tela sa kojima on obrađuje prirodu. Sve radi priroda da bi omogućila percepciju dušama. To je svrha organskog sveta.

Tačnije, ne radi ništa ni priroda, ona je nesvesna i inertna. Rad se odvija usled uzajamnog prisustva prirode i duša, njihove blizine, kao magnetna indukcija, kada dva magneta pokreću jedan drugog samo zbog blizine. Zato ta blizina omogućava i pojavu samog organskog sveta i života.

Blizina i kontakt duše i prirode događa se jedino u čovekovom biću. Stoga je on jedino kreativno biće. Zbog te blizine i kontakta Božanske duše i ispoljenog sveta prirode u čovekovom biću, događa se kreativan rad čovekov, i rad je suština čovekovog postojanja na ovome svetu. ***Čovekov rad je potpuno ostvarenje percepcije Božanskog u ovom svetu. Čovek svojim radom oblikuje i vraća stečenu percepciju postojanja natrag Božanskom.*** To je suština *karme*. Zato je u najboljem spisu o *karmi*, u *Bhagavad Giti*, suština *karme* opisana kao rad koji je Božiji, a ne čovekov. Čovek najbolje ostvaruje svoju *karmu* kada sve radi kao da Bog radi kroz njega, i ne traži nikakve nagrade niti rezultate rada za sebe, već samo radi kao produžena ruka Božija. Istu ideju izražavaju i Gnostici kada tvrde da je čovekova duša produžena ruka Božijeg stvaranja.

LIČNOST KAO OLIČENJE BOŽANSKOG

Sa pojavom ljudskog tela organski život prelazi u višu ravan, nije više prosto zbivanje reprodukcije radi opstanka, već postaje scena za dramu života, za iskušavanje svih mogućnosti delovanja višeg reda, svih mogućih događaja, a ne samo prostog oblikovanja organskog i neorganskog bića. Događaji se unapređuju pomoću oruđa i alata, delovanjem koja uključuju i mišljenja, osećanja i volje individua i njihovu međusobnu interakciju, razvoj civilizacije, tehnike i kulture. Samo takva interakcija može da kristališe ličnost u čoveku. Samo celovita ličnost u čoveku može da odražava Božansku ličnost - jer Božansko se uvek ispoljava kao ličnost. Samo kada je ono sámo, ostaje bezlični Apsolut. Suštinska težnja Apsolutnog je da postane konkretno. Ono najviše želi da se spozna u najnižem. Ono stoga uvek teži da se ispolji kao ličnost jer tako postaje konkretno i delatno, osmišljeno i jasno samo sebi u svim mogućim aspektima i iskustvima, subjektivnim i objektivnim. ***Sam čin ispoljavanja sveta je odraz težnje Božanskog da se ispolji kao ličnost. U celovitoj ličnosti čovekovoj, kao oličenju Božanskog, okončava se i osmišljava svo ispoljavanje sveta.***

Iz prirode organskog sveta jasno je da on sam po sebi ne može da obezbedi ništa više od uslova za organsku reprodukciju i opstanak. To je njegov vrhunac. Kao i razvoj neorganskog sveta, i organski je zasnovan na spontanim mehaničkim zakonima uzročnosti i po koje slučajnosti. Za transformaciju u delovanje višeg reda, za smisleni rad i kulturu, potreban je impuls odozgo, od Božanske svesti. On u organski svet stiže u obliku ljudskih duša.

Celovita ličnost podrazumeva potpunost u smislu i postojanju, jedinstvo, celovita ličnost je uvek jedna ista, iako su joj poznata sva različita iskustva.

Stoga celovita ličnost dolazi tek na kraju procesa individuacije, dozrevanja svih iskustava percepcije i delovanja kroz dramu životnih iskustava.

Dotle je ličnost razdeljena na mnoštvo Ja i potčinjena različitim utiscima koje sakuplja u iskustvu.

Pre nego što su dozrela za formiranje ljudskog tela, sva nasleđena iskustva bivstvovanja oblikovala su određene utiske ili osobine.[20] One se ponašaju kao male ličnosti, kao pojedinačna Ja, kao i svi entiteti koji se spontano formiraju. Stoga i u ljudskom obliku one nastavljaju da se ponašaju kao mnoštvo malih ličnosti ili mnoštvo Ja. Tako kada se u telo inkarnira ljudska duša, kao celovito oličenje Božanskog, ona se suočava sa delovanjem mnoštva Ja u tom biću. Ceo ljudski život i svo ljudsko sazrevanje svodi se na razumevanje, osmišljavanje, objedinjavanje i nadilaženje svih tih posebnih osobina ili Ja u jednu celovitu ličnost, jednu svest i jednu volju. Kada se to dogodi naziva se prosvetljenje ili samospoznaja. Ta reč podrazumeva spoznaju Sebe samoga, odnosno prepoznavanje same duše kakva jeste nezavisno od tela, za vreme dok je u telu. Ovo sve pokazuje da je njen boravak u telu zamagljen mnoštvom Ja iz iskustava nižih oblika partikularnog bivstvovanja. Njena samospoznaja znači da su se ta iskustva osmislila i osvestila u višem kontekstu i razumevanju, kao aspekti bivstvovanja prirode kao takve, i nadišli u kontekstu Božanskog koje sve omogućava.

Mnoštvo Ja ima kreativnu funkciju, ono omogućava razmenu iskustava između različitih utisaka, zatim sumnju i uvid u suprotnosti, a svest o suprotnosti omogućava svest o izboru.

Ako se, sa druge strane, mnoštvo Ja ne spoznaje na ovakav kreativan način, mnoštvo Ja je uzrok konfuzije i iluzije.

Zbog holografske prirode stvarnosti, konfuzija i sukobi u nama odražavaju se oko nas, kao događaji koji se (prividno ili stvarno) nama događaju. Svi sukobi među ljudima nastaju zbog podele u ljudima.

Objedinjavanje svih utisaka partikularnih iskustava, svih Ja, postizanje mira i savršenstva celovite ličnosti kao oličenja Božanskog, moguće je samo ljubavlju. ***Ljubav je ona snaga koja objedinjava različito njegovim potpunim razumevanjem. Zato razumevanje bez ljubavi nije moguće. Ljubav kao činilac koji sve objedinjava potiče od prirode univerzalnog Polja ili Božanske matrice, čije primarno svojstvo je jedinstvo izvan mnoštva i svih razlika.*** Ljubav je jedini pravi izraz ispravne spoznaje smisla postojanja, jedini pravi izraz celovite ličnosti. Celovita ličnost je uvek oličenje Božanskog. Otuda se kaže da je Bog ljubav, i da čoveka samo sposobnost bezuslovne ljubavi vraća Božanskom.

BOŽANSKO KAO OSNOVA DUŠE

Šta je uopšte duša?

To je delić razbijenog holograma Božanskog Apsoluta koji sadrži i odražava ceo Apsolut.

Taj delić se u višim dimenzijama ispoljava kao čista energija.

[20] Patanjđali ih u "Izrekama o jogi" naziva *vasane* i *samskare*, dublji i plići utisci, koji su nesvesno nakupljeni tokom inkarnacija. U savremenoj psihologiji to su sadržaji nesvesnog.

Pošto reč *energeia* znači "bivstvo u pokretu, ispoljavanju i delanju",[21] prvobitan izraz Božanskog pokreta i delanja ispoljava se kao nestvorena svetlost.

Kako ta nestvorena svetlost silazi u sve niže dimenzije, u elementu Vazduha postaje Reč ili Logos, u elementu Vatre volja ili namera, u elementu Vode ili astralnom svetu se pokazuje kao stvorena svetlost jača od sunca i osećanje blaže od svakog blaženstva.

U elementu Zemlje, odnosno fizičkoj realnosti, Božanska prisutnost se pokazuje na sve ove načine i još kao svetlost zvezda, kao životna energija, kao lepota i sklad, i kao čin dobrote, ljubavi i milosti. To su sve konkretni, materijalni izrazi božanske prisutnosti.

Tu svetlost vide umirući kao svoju dušu ili duše drugih osoba.[22] Prati je neopisivi osećaj blaženstva. Zbog snage iluzorne identifikacije sa telom, umirući svoju dušu vidi kao da je spolja i da mu prilazi u obliku svetlosti. Kada čovek nadiđe svaku iluziju individualnosti i identifikaciju sa telom i umom, prepoznaće tu svetlost kao sebe samoga, tačnije, Bog će u toj ličnosti opet biti Onaj Koji Jeste, a iluzija čoveka će nestati.

Budući da priroda, kao odraz apsolutne svesti o sebi, nije stvorena u vremenu, nego je vreme samo oblik relativnog zbivanja unutar prirode, besmisleno je govoriti o početku stvaranja prirode. Zato je u prirodi moguće naizgled paradoksalno zbivanje, da posledica prethodi uzroku, što se popularnije naziva "zakon privlačenja", naime, da možemo ostvariti neko stanje ako u svetu ideja ili imaginacije zamislimo da je ono već tu i ostvareno. Time ga privlačimo.

Dakle, budući bezvremeno, Božansko je uvek prisutno u svemu, i nezavisno od svega, ono je prisutno kao uslov i osnova samog postojanja. Budući bezvremeno, Božansko se u iluziji vremena uvek doživljava i ispoljava u sadašnjem trenutku.

S druge strane, činjenica da priroda nije nastala u vremenu znači da Božansko iskustvo sopstvenog bivstvovanja ne dobija kroz projekciju svojih duša tokom vremena - ono je uvek već u njemu. Kako je i prostor vezan za vreme, to znači da sva iskustva bivstvovanja nisu ni odvojena od Božanskog. Samo Božansko postoji i to je jedina Stvarnost.

Sva drama osvešćenja o kojoj se ovde govori je samo probuđenje Onoga koji jeste u svom najindividualnijem aspektu, kao individualna duša. Kada je Apsolut sam kao Celina, nije mu potrebno nikakvo probuđenje jer i ne može biti nesvestan. On se individualizuje u razne razmere ispoljavanja sve do individualne duše i tom individualizacijom sve više zapada u zaborav sebe baveći se različitim zbivanjima. Konačni cilj je da Celina sebe bude svesna u najindividualnijem obliku, kao čovek, nakon svih iskustava. Tako Celina postaje zaista potpuna. Ako bi ona mogla da se

---

[21] … za Grke je stvarnost, u osnovi, *energeia*, pri čemu je e*nergeia* mišljena kao osnovna odlika *physisa*, kao izrastanja iz sebe i tu stajanja, dakle osnovna odlika prisustvovanja. Polazeći od prisustvovanja kao dolaženja u neskrivenost, što zapravo i iskazuje reč *energeia*, bivstvujuće je *ergon*, delo, a samo delo je ono što prisustvuje pokazujući se u nekom *eidosu*, tj. obliku. Budući da ovde ono što je dato nije mišljeno polazeći od subjekta, već od *physisa*, ono može da se protumači kao pro-iz-vod prisustvovanja prisustvujućeg. Otuda, stvarno kao pro-iz-vedeno, nije isto što i stvarno kao činjeničko, tj. "napravljeno". Doduše, činjeničko je takođe u nekom smislu proizvedeno, ali sada u smislu napravljenosti; ono je stvar ("delo") koju pravi neki subjekt tako što oblikuje određeni materijal, s tim što je taj subjekt kada je reč o celini stvarnosti sam Bog, shvaćen zapravo kao rukotvorac (*demijurg*). (Mićo Savić: M. Hajdeger: Metafizički karakter naučno-tehničke civilizacije; Filozofija i društvo, 1/2009, UDK: 141.32: 316.42, Originalni naučni rad, DOI: 10.2298/FID0901107S)

[22] U literaturi koja obrađuje ove događaje redovno se događa da se ta svetlost pogrešno tumači kao Anđeo čuvar ili joj se daju religijska imena (najčešće kao Isus).

partikularizuje i projektuje, a da pri tome izgubi svoju svest i celovitost, onda ne bi bila savršena ni celovita. Njena samospoznaja u individualnoj duši, nakon svih patnji i iluzija odvojenosti, dokaz je i manifestacija njene celovitosti i savršenstva.

Ništa nije izvan Apsolutnog. Kako, prema tome, ni duše nikada nisu odvojene od Božanskog iz koga proističu, sve se to zbiva u čoveku, kao naše probuđenje.

Stoga, pored sadašnjeg trenutka, Božansko je uvek i ovde, prisutno.

Znači: uvek ovde i sada. Nikada u vremenu i odvojeno od ičega.

Zato se stvarnost sastoji iz paradoksa da postoji spoljni svet sa svim ovim zbivanjem prirode, kao i da se to sve zbiva u nama. Spolja se zbiva samo sadašnjost, a u nama i svest o prošlom i budućem. To su dve paralelne realnosti koje imaju zajednički izvor. Te dve paralelne realnosti se manifestuju kao spoljnje i unutarnje, kao svesnost i nesvesnost, kao subjektivno i objektivno.

Razlike nastaju samo iz ugla posmatranja.

Posmatrano iz čiste svesti o sebi ništa nije stvoreno, nema ničeg objektivnog, samo Božanski Apsolut postoji kao sámo postojanje ovde i sada.

Posmatrano iz perspektive individualnog bića, onog delića holograma, postoji spoljašnje i unutarnje, i cela priča o stvaranju objektivnog sveta izgleda stvarna.

Da bismo zadovoljili iluziju postojanja, jer inače ne bismo ni opisivali sve ovo, reći ćemo da su duše bezvremeno prisustvo Božanske svesti u iluziji vremena.

Božansko ne projektuje sebe u obliku individualnih duša, kako se to popularno zamišlja kada je um identifikovan sa telom, ono ne može sebe da projektuje jer ništa nije moguće izvan njega samoga. Samo Božansko postoji kao sámo postojanje, kao sáma svest. Iluzija individualnosti te svesti je ono što se naziva individualnim dušama, i što je ta iluzija veća, toliko više izgleda kao da su te duše individualne, da se reinkarniraju i da postepeno sazrevaju. Zato kada se čovekova duša probudi iz svoje iluzije, vidi da ona sama ne postoji, da samo Božansko postoji.

Sa druge strane posmatrano, samo Božansko nije u iluziji. Svo ostalo što postoji na bilo koji način postoji u nekoj iluziji odvojenosti od Božanskog.

Budući da je sve unutar Božanskog, a da je Božansko uvek sama stvarnost, to znači da je sve stvarnost, pa i ono što ovde nazivamo iluzijom. Iluzija je inače ono što ne postoji u stvarnosti. Otuda stanja iluzornog postojanja, kao što su individualne duše koje se preporađaju tokom vremena i trpe *karmu*, jesu stvarna stanja, iako iluzorna. Iluzija postojanja postoji u stvarnosti, iako je i dalje iluzija.

To postojanju daje dvostruku prirodu: sa jedne strane se iskušava kao iluzija i stanje patnje, a sa druge strane uvek je moguće nadilaženje tog stanja, jer je iluzorno. Zato nas samo sagledavanje stvarnosti oslobađa od iluzije i patnje.

Da ne bismo dalje razvlačili ovu dijalektiku praznine (*sunyate*), što je Nagarđuna davno već učinio, vratimo se na suštinu kazivanja šta su duše na takav način da možemo nešto praktično da radimo sa tom definicijom.

PRISUSTVO BOŽANSKOG KAO SVEDOČENJE

Duša je prisustvo Božanskog u samom postojanju.

Tiho prisustvo, sámo svedočenje.

Svo stvaranje i ispoljavanje univerzuma, ma kako iluzorno, nije se dogodilo izvan Božanskog, zato što ničeg ne može biti izvan njega jer je ono Apsolutno. Otuda je Božansko uvek prisutno u svemu stvorenom i ispoljenom, u svakom obliku, svakom biću i svakom događaju.

Sámo prisustvo Božanskog navodi prirodu da se oblikuje, usavršava i saobražava ka Božanskom.

To saobražavanje prirode je svekoliki kosmos i život koji postoji.

Krajnje savršenstvo oblikovanja prirode ka Božanskom je čovekovo biće.

Krajnje savršenstvo ogledanja Božanskog u odrazu prirode je čovekova samosvest, Sopstvo, i samospoznaja.

Božansko je prisutno iza vremena zbivanja tog oblika, bića i događaja, kao transcendentalna osnova, kao ono što sve omogućava. Ono je prisutno uvek ovde i sada. Da nije tako, da Božansko nije iza vremena, da nije transcendentalno, onda ne bi bilo nikakve razlike između Božanskog i ispoljenog sveta. Odnosno, ne bi bilo nikakvog ispoljenog sveta već samo Božanskog.

Prisustvo Božanskog u svemu kao svedočenja uvek je izvan svakog zbivanja, nikada u njemu. Ono je izvan svega, transcendentalno. Otuda se kaže svedočenje: svedok nije učesnik u zbivanju već samo posmatrač. Zahvaljujući svedoku zbivanje postaje obznanjeno, poznato i svesno. Bez njega ono bi se slepo odvijalo po svojim zakonima uzročnosti i ne bi nikada došlo do smisla. Ne bi se razlikovalo od nevidljivog rada bakterija. Takođe, da svedok nije izvan zbivanja, da je jedno sa njim, ne bi mogao da ga bude objektivno svestan, ni sebe ni sveta. Za objektivnu svest potrebna je diferencijacija, razlikovanje. Da Božansko nije transcendentalno, ne bi bilo svesti u prirodi, svesti o postojanju kao takvom. Ne bi bilo ni čoveka kao nosilaca takve svesti. Opet, da Božansko nije imanentno postojanju, postojanje ne bi postojalo, jer ništa ne postoji samo od sebe, niti ono što je nesvesno (priroda) može ikako postati svesno. O transcendentalnoj prirodi Božanskog govori se samo zbog ograničenog uma čovekovog, a ne zbog samog Božanskog, ono sámo nije ni transcendentalno niti je imanentno. Ono samo jeste, kao Apsolut.

Zato svedočenje Božanskog nije isto kao obično ljudsko svedočenje nečemu. ***Prisustvo božanskog svedočenja je najjača pokretačka sila sveg zbivanja: bivajući Apsolutno, ono kao imanentno zbivanju daje podsticaj za ispoljavanje, a kao transcendentno privlači svo ispoljavanje ka smislu i svrsi. Sve se zbiva zbog tog prisustva, jer ceo univerzum je ispoljen kao takav da posluži kao odraz svesti Božanskog o sebi. Prisustvo Božanskog kao svedoka je najveći privlačitelj sveg zbivanja. Ono je magnet koji oblikuje svako zbivanje prirode. Cela priroda postoji zbog njega, a ne zbog sebe sáme.***

Suptilno, bezvremeno prisustvo Božanskog u svakom obliku postojanja je ona svest i namera koju vidimo u svakom obliku života, u svakoj živoj ćeliji, u svakom događaju, koja daje toplinu život i smisao svemu. Prisustvo Božanskog kroz ljudsku dušu je uzrok da se oko čoveka i kroz delanje čovekovo formirala sva civilizacija, kultura i tehnika koja daleko nadilazi prosto neorgansko i organsko oblikovanje.

Sámo prisustvo duša u prirodi transformiše i transsupstancijalizuje celu prirodu ka višem smislu, ka njenom oličenju Božanskog, da konačno postane svršeno ogledalo Božanske svesti o sebi.

Iako se ovako transformiše spolja, ona postaje savršeno ogledalo Božanske svesti o sebi samo u celovitoj ličnosti čovekovoj kao oličenju Božanskog. Sva spoljašnja transformacija, materijalna i duhovna kultura, samo je senka procesa individuacije i ocelovljenja čoveka u Božansku ličnost kao živog prisustva Božanskog.

Iako je Božansko već prisutno kao sámo postojanje, ono tek u celovitoj čovekovoj ličnosti postaje živa i delatna prisutnost kao ljubav.

MEHANIČKO ISPOLJAVANJE NEORGANSKOG SVETA

Ispoljavanje univerzuma ima i svoj mehaničan aspekt. Ono se velikim delom razvijalo spontano po mehaničkim i matematičkim zakonima uzročnog razvijanja i umnožavanja (Zakon broja tri, Zakon broja sedam, i dr.). Zapravo sav neorganski svet je nastao po tim mehaničkim zakonima, spontano, bez učešća svesti. Taj neorganski svet sačinjava veći deo kosmosa.

U neorgansko, mehanično i nesvesno ispoljavanje i oblikovanje spadaju i sve više dimenzije, niži i viši astral.

Već smo rekli da svako zbivanje stvara obrasce ili polja koja povratno utiču na dalje zbivanje, na oblikovanje sebi sličnog. Tako su nastali neorganski entiteti koji su se spontano oblikovali na višim dimenzijama, u astralu ponajviše, jer astral je najbliži materijalnom planu konkretnih oblika i ostvarenja, zato je u astralu takođe najlakše stvoriti i zadržati poseban oblik.

Ti neorganski entiteti su prirodni elementali, duhovi i demoni. Oni su nastajali spontano zajedno sa nesvesnim umnožavanjem neorganskog sveta u svim dimenzijama.

Njihova osnovna odlika je bezdušna borba za goli opstanak. Oni nemaju više funkcije ličnosti radi prisustva duše i spoznaju smisla postojanja. To ima samo čovek u organskom svetu. Neorgansko područje ne stvara svoju energiju. Energiju stvaraju i akumuliraju samo organska bića u trodimenzionom fizičkom svetu. Akumulacija i očuvanje su, pored inercije, jedne od odlika fizičkog sveta. Zato neorganska bića svoju energiju moraju da uzimaju od organskih kao paraziti. Budući da žive na višim dimenzijama od fizičke, oni lako manipulišu bićima u fizičkom svetu, koja su ograničena svojim fizičkim čulima i ne mogu jasno da raspoznaju uticaje viših planova, opsedaju ih i navode da delaju tako da im stvaraju hranu. Opet, budući da su prirodni stanovnici viših planova, naročito astrala, njihova hrana nije fizička hrana, već energetska, sačinjena od posebnih frekvencija koje stvaraju emocije kojima bića zrače, emocije posebne niske frekvencije, a to su negativne emocije, mržnja, strah i patnja. Neorganska bića navode sva organska bića na ponašanje koje stvara emocije mržnje, straha i patnje - a posebno prisiljavaju čoveka na takvo ponašanje.

ISPOLJAVANJE ORGANSKOG SVETA KAO PODLOGA ZA SVEST

Svrha celokupnog ispoljavanja univerzuma je da posluži kao podloga za ogledanje Božanske svesti o sebi. Za to ogledanje nije bilo dovoljno samo neorgansko, spontano i mehaničko ispoljavanje. Za to je bio neophodan organski svet u kome će se razviti zbivanje višeg reda od spontane uzročnosti i slučajnosti koja postoji u neorganskom području. To je zbivanje koje unosi dramu u postojanje i život, sadržaj i smisao, evoluciju svih mogućih iskustava kako bi svest Božanskog o sebi bila kompletna kao ličnost.

Ta životna drama, rad i borba za smisao je ono što se naziva *karma* i indijskoj tradiciji.

Karma je moguća samo u organskom svetu, trodimenzionalnom fizičkom svetu kakav postoji na Zemlji. I samo u čoveku. Niži oblici života nemaju *karmu*. Oni imaju samo postojanje i život

U stvaranju organskog života učestvuju sve više dimenzije, one zapravo i postoje zato da bi stvorile organski trodimenzionalni život. Zato se uzročnost *karme* proteže i na više dimenzije. Zato ne vidimo ceo lanac uzročnosti jer naša čula i fizi-

čki um vide samo ono što je fizičko i u našem okruženju. Zato možemo da vidimo samo posledice i samo delove uzročnosti koje su dovele do neke posledice.

Tek u potpuno razvijenom organskom svetu i životu postoje uslovi za potpuno ogledanje Božanske svesti o sebi.

Božanska svest se uvek ogleda kao ličnost, odnosno lično, u potpunosti svoja, samosvojstvena. Božansko je uvek ličnost i zato se samo u celovitoj ličnosti ono može ogledati i osvestiti.

Stvaranje tih uslova imalo je svoju evoluciju, nisu nastali odjednom. To je evolucija svih živih oblika do stvaranja ljudskog tela na kraju te evolucije. Samo ljudsko telo ima sve potrebne čulne i delatne organe za percepciju i rad. Zato je samo ljudsko telo podobno za prisustvo celovite Božanske svesti o sebi.

Samo ljudsko telo je sposobno za Božansko prisustvo koje nazivamo dušom.

Božansko je prisutno i u svim drugim oblicima organskog života, u biljkama i životinjama, ali u daleko manjoj meri, tek koliko je potrebno za život i opstanak i sakupljanje one vrste iskustava bez stvaranja *karme* i životne drame kao ličnosti.

Svrha svekolike evolucije organskog života je u stvaranju uslova za formiranje ličnosti. Ličnost se formira kroz dramu života. Za tu dramu potreban je potpuno izgrađen organski život, daleko iznad proste reprodukcije i borbe za opstanak.

Spajanje Božanskog prisustva kao duše sa ljudskim telom lakše ćemo razumeti ako zamislimo dušu kao čoveka i telo kao ogledalo u kome se čovek ogleda da bi se objektivno video. Da bi se duša koja proističe iz Božanskog, potpuno ispoljila i afirmisala sve do fizičkog plana, potreban joj je odgovarajući oblik u prirodi, tačan kao lik u ogledalu. Taj tačan odraz je priroda oblikovala u ljudsko telo da bude podoban oblik za prisustvo ljudske duše, emanacije Božanskog. Priroda je oblikovala čovekovo telo pod privlačnim dejstvom prisustva Božanske svesti. Zato se o telu može govoriti kao o fizičkom aspektu duše, njenom ispoljenom i delotvornom aspektu, dok je sama duša u svojoj suštini transcendentalna i neispoljena. Kao i Božansko čije oličenje predstavlja. Telo u kome boravi duša sadrži i svoje astralne i energetske aspekte koji nadilaze fizičko telo, sadrži etersko, astralno i mentalno telo. S njima duša deluje na višim dimenzijama. Zato se telo i sastoji od svih dimenzija. Zato su te više dimenzije u čoveku, a ne izvan njega.

Čovek je spoj dvaju činilaca: transcendentalne duše, ili Božanskog prisustva, i tela kao individuacionog procesa prirode. Zato čovek ima dvojnu prirodu, sposoban je za dosezanje božanskih visina i paklenog podzemlja. Čovek može da bude i animalan i božanstven. Zato se njegovo ostvarenje ogleda u uzdizanju iznad prirodnog uslovljavanja, od svega što je fizičko, mehaničko i uslovljavajuće. Sve što u sebi ima od svesti, dobrote, nezavisnosti i objektivnosti, to mu je od Božanskog prisustva koje mu sačinjava dušu. Sve što mu je od patnje i neznanja, to je usled identifikacije sa telom.

Čovek je most između prirodno ispoljenog i Božanskog.

Božansko je kroz čovekovu dušu najjače prisutno u postojanju.

Ako ceo proces Božanske samospoznaje ili postojanja zamislimo kao sferu, što bi bilo u skladu sa drevnom baštinom, ili kao krug zbog jednostavnosti, početak kruga bilo bi spontano ispoljavanje neorganskog sveta kroz sedam faza i kroz pet dimenzija, kroz pad u sve niža i grublja stanja. Dosezanje krajnje suprotne tačke od početka kružnice bio bi nastanak organskog sveta, kao početak zaokreta i povratka izvoru. Čovek sa dušom bio bi uzlazna linija drugog dela kruga kojom se dovršava celina, povratak Božanskom prapočetku.

Na osnovu ove sheme objasnićemo sve ostale detalje ispoljavanja Božanskog.

Ovde razlikujemo najpre sam krug kao Celinu Božanskog, što pokazuje da se sve zbiva u njemu kao On sám; zatim kruženje kao način ispoljavanja Celine; zatim kretanje silaznom putanjom kroz neorganski svet, dolaženje do najniže, suprotne tačke u organskim svetu, početak uzlazne putanje kroz čovekov razvoj i vraćanje ishodu u Božanski Apsolut.

Prvi deo ispoljavanja ide silaznom putanjom kroz neorganski svet i sve razmere. To je mehaničko usložnjavanje prirode sve većim brojem uslovljavajućih zakona, kroz ukrštanje frekvencija u višim dimenzijama, i atoma i molekula u fizičkoj ravni.

Kada dospe do kraja svog spontanog, mehaničkog ispoljavanja po zakonu broja sedam, dolazi do formiranja organskog sveta, na suprotnom kraju kruga ispoljavanja od Božanskog Apsoluta. Organski svet je krajnji domet mehaničkog i nesvesnog ispoljavanja i početak stvaranja uslova za svesni rad kroz oblikovanje svih čulnih i delatnih organa i čovekovo telo. Organski svet postaje ogledalo za ogledanje Božanske svesti.

U organskom svet počinje delovanje višeg reda, dok je u neorganskom području delovalo samo mehaničko kretanje subatomskih, atomskih i hemijskih procesa, u organskom području formira se kretanje višeg reda, a to su složenije aktivnosti i događaji organskih celina koje su nastale subatomskim, atomskim i hemijskim procesima, događaji i zbivanja složenijih celina, fizičkih tela.

Događaji se u organskom svetu kreću od snalaženja u borbi za opstanak do dramatičnih događaja u borbi za smisao opstanka, među bićima koja imaju sve organske sposobnosti čulnog opažanja i delovanja, među ljudima.

Drama života oblikuje ličnost čovekovu.

Duša kao oličenje Božanske svesti inkarnira se samo u ljudskom obličju.

Duša se inkarnira u ljudskom obličju sve dotle dok ne iskusi sve aspekte smisla svih zbivanja u životu.

Pre toga svest Božanskog indirektno je prisutna u biljnom i životinjskom svetu na nivou vrsta, kao elementarni uslov da se život u njima odvija i oseća u svim oblicima.

U njima se duša nije inkarnirala cela već samo malim delom, tek koliko joj je potrebno da pokupi utiske. U njima se duša uvežbavala da boravi u trodimenzionalnom svetu na elementaran način, prostim kretanjem i opstankom na kopnu, vodi i vazduhu.

Skup svih iskustava kretanja i opstajanja u fizičkom svetu, koji Božanska svest prikuplja kroz iskustva postojanja životinjskog i biljnog sveta, omogućava da se inkarnira u ljudskom telu i da u njemu započne razvoj ka smislu postojanja.

Ni u ljudskom telu se duša ne inkarnira cela, već delimično, ali mnogo više nego u životinjskom. I u ljudskom telu se inkarnira onoliko koliko joj je potrebno da pokupi utiske vezane za tu inkarnaciju. Duša se nikada ne inkarnira cela, to je nemoguće zbog njene Božanske veličine.

Ovde treba znati da se duša upravo zbog svoje Božanske veličine simultano deli u svojoj projekciji i inkarnacijama. Otuda srodnost koju osećamo sa životinjama i svim živim bićima. Životni princip u njima je isti kao i u nama. Budući da je izvan vremena i prostora, duša se takođe deli i u pogledu vremena i prostora, naime, može simultano da postoji na više mesta i u više oblika, tela, i istovremeno u različitim vremenima. Tako brže stiče iskustva. Tako uvek i radi. Samo iz perspektive uma ograničenog telom, vremenom i prostorom, izgleda kao da se duša inkarnira tokom linearnog vremena i seli iz života u život. Ona istovremeno proživljava sve živote, jer za nju nema vremena. Sve ljudske duše, prividno razdvojene telima u prostoru, i individualnim iskustvima, u svom najvišem ishodu su jedno. Duša je jedna kao što je jedno i Božansko čije su oličenje. Ali to je samo na najvišoj razmeri, na ovoj ovde gde se nalazimo ona izgleda podeljena u mnoštvo. Zato moramo o njoj da govorimo u skladu sa razmerom u kojoj se nalazimo.

Životno iskustvo duše u organskom obliku i u ljudskom telu, potpuno je podložno uslovljavanjima kojima je podložan organski svet, a to su delovanja šire celine iz viših razmera, delovanje planeta. To delovanje detaljno pokazuje nauka astrologije.

Kada iskustvo postojanja dovoljno sazri u ljudskom obliku, ono započinje da se kreće uzlaznom putanjom. Tada počinje nadilaženje uslovljenosti koje stvara ljudsko telo i čulni svet uopšte. Čovek upoznaje više svetove, viša znanja, i teži oslobođenju. Čovekova egzistencija postaje pozitivna onda kada on počinje da nadilazi poistovećenost sa telom i umom, kada počne da se uzdiže. Tada ga i priroda podržava na sve načine jer i ona u celosti služi oslobođenju duha čovekovog. Sve dotle dok propada u identifikaciju sa telom i umom čovek doživljava patnju i sukob sa prirodom.

Konačno oslobođenje je povratak Božanskom ishodu.

Celo kruženje zbiva se unutar Božanskog ishoda kao njegova imaginacija ili san.

Otuda je samo probuđenje ishod celog zbivanja, a ne postizanje nečeg novog.

Probuđenje se odvija samo u ljudskom obličju, u čoveku koji je postao individualno oličenje Apsolutnog.

Samom Apsolutu nije potrebno nikakvo buđenje. Potvrda ili aktuelizacija njegove apsolutne savršenosti događa se kroz čoveka, kada od nesvesnog stanja individue otuđene od Božanske celine i patnje u svim iluzijama koje ta otuđenost donosi, radom na sebi, svojom voljom prepozna ceo proces zapadanja u iluziju i neophodnost buđenja, vraćanja Celini kroz svest o Sebi, svojoj suštini, a to je oduvek bio sám Božanski Apsolut, jer ništa izvan njega nije ni moguće. Taj proces se u čoveku događa kao osvešćenje duše u telu, buđenje, i to je jedino "spasenje duše" koje je moguće.

Zato je, praktično govoreći, samo čoveku potrebno buđenje.

U tom buđenju čovek nestaje i samo Božanska Celina ostaje.

To bi bio šematski opis celog procesa.

Sada ćemo se pozabaviti detaljima životnih drama koje duša iskušava u ljudskim inkarnacijama. Ali pre nego što sagledamo inkarnacije duša na ovom svetu, u ovakvim telima kakva sada imamo, moramo razumeti njihovo postojanje pre ovoga sveta.

O INKARNACIJAMA DUŠA PRE ORGANSKOG ŽIVOTA NA ZEMLJI

U višim dimenzijama ukrštanje frekvencija i razmera stvara neorganska bića kojima je osnovni modus bivstvovanja borba za opstanak.

Neorganska bića nastaju na osnovu činjenice da se svest Božanskog uvek ispoljava na dva načina: kao sam oblik zbivanja i kao ličnost. Pri tome ličnost daje smisao oblikovanju zbivanja. Duša se kao ličnost ispoljava samo u ljudskom obliku.

Drugi naziv za ovo što ovde nazivamo božanskim ispoljavanjem kao ličnost u izvornom stanju je monada. Duše prvobitno postoje kao božanske monade koje projektuju oblikovanje i na neorganskom i organskom planu.

Duše, kao principi svesti, ni na organskom ni na neorganskom svetu nikada se ne ispoljavaju u celost niti u dovoljnoj meri da biće postane svesna ličnost. Samo se u ljudskom telu duša kao princip svesti ispoljava u dovoljnoj meri da se tu oblikuje kao ličnost. Ali ni tu u celosti, već se njeno prisustvo u čoveku povećava u onoj meri u kojoj čovek postaje celovita ličnost, odnosno oličenje Božanskog. Zapravo, koliko čovek postaje celovit toliko se cela duša ispoljava kroz njega. Koliko je podeljen i nesvestan, toliko manje je božanske svesti duše prisutno u njemu.

U svim neorganskim i organskim živim bićima princip svesti prisutan je samo u meri manjoj od one koja je potrebna za formiranje ličnosti, samo koliko je dovoljno za život i opstanak i sakupljanje osnovnih utisaka.

U neorganskom području, oblikovanje svesnih entiteta kao neorganskih bića, deluje jednostrano: samo ka opstanku, nikada ka smislu. Slično životinjama u organskom svetu, neorganska bića nisu toliko svesna sebe kao subjekta zbivanja koliko su usmerena ka objektima, reagovanju na okolinu i ka samom opstanku. To je u skladu sa prirodom neorganskog sveta, on se još uvek samo ispoljava i oblikuje - stvara uslove za pojavu organskog života.

Tek u organskom životu Božanska svest se ogleda u potpunosti tako da to ogledanje nazivamo dušom.

Organski svet je ogledalo u kome se ogleda Božansko. Neorganski svet to nije, on je još uvek nekompletan svet, to je svet elemenata i elementala. Zato u nje-

mu Božanska svest ne može da se ogleda. Može samo da deluje i da se ispoljava na razne načine, i zato je to oblast sve veće uslovljenosti, páda ka sve nižim sferama.

Tek kada se u organskom svetu skupe svi uslovi za kompletno čulno opažanje, osmišljavanje i kreativno lično delovanje, Božanska svest može u potpunosti da se ogleda.

Ogledanje Božanske svesti u organskom telu je ono što nazivamo dušom i inkarnacijom duše u telu. Samo tu se Božansko lično ogleda, sve ostalo je bezlično postojanje.

I ono se ne događa u potpunosti od prvog pokušaja. Potrebno je više pokušaja i usavršavanja, sticanja iskustava u svoj drami života koju organski svet omogućava. To sticanje iskustava i usavršavanje je glačanje ogledala života da bi se duša, Božanska svest, što jasnije i tačnije ogledala. To glačanje ogledala su inkarnacije i preporađanje duša, kao i smisao svih životnih drama.

Dramu života samo ličnost može da spozna, odnosno, ona može da se spozna samo lično. Zato se spoznaje uvek individualno, procesom individuacije. Kako je organski svet uvek u trodimenzionalnom prostoru i vremenu, sticanje iskustava se ne događa istovremeno već uvek individualno. Zato nije moguće kolektivno "spasenje duša", kolektivno "vaskrsenje" svih ljudi jednog lepog "sudnjeg" dana. Svaka priča o kolektivnom spasenju ljudi je smišljena s namerom da se ljudi obmanu u pogledu prave prirode svojih života i razvoja. Spasenje je uvek proces individuacije koji se proteže tokom više inkarnacija.

Ovde moramo naglasiti nešto što ljudi uvek previđaju: glačanje ogledala je samo to. Ništa drugo. Sámo glačanje daje jasnoću, ogledalo se ne može nikako drugačije napraviti do glačanjem, uklanjanjem neravnina, nečistoća i mrlja. Uklanjanjem svega što ometa čistinu otvorenog prisustva Božanskog. Ta čistina je svest o Božanskom.

To je put pročišćenja.[23] To je suština svih etika i sveg morala. Suština sveg znanja.

Sama čistina takvog pročišćenja omogućava Božanskom da se ogleda kakvo ono sámo jeste. Ali ovog puta ne kao apstraktni Apsolut, već kao konkretno individualno biće, kao čovek. Bog se ogleda u čovekovom Sopstvu, u najintimnijem steciištu svih iskustava života.

Jasnoća tog ogledanja preokreće shemu zbivanja naviše, ka ishodu, Božansko se vraća Sebi spoznajom Sebe u svom najintimnijem izrazu, u srcu čovekovom.

To je na shemi označeno kao uzlazni deo kruga i čovekov razvoj.

Božanska svest, koja se ogleda na nepotpune načine u svemu, daje tim činom život i neorganskim bićima. Ona zbog te nepotpunosti nemaju pravi odraz duše ili Božanske svesti. Imaju samo onoliko svesti koliko im treba za opstanak. Mnoga su jednostavna i skromna u svom životu, ali postoje i mnoga od tih bića za koja možemo reći da su "bezdušna" i okrutna. Ona su predatori i osvajači. Neka su stara koliko i sam svemir.

Kao što i kod inkarnacija duša nije dovoljna samo jedna inkarnacija za sticanje potrebnih utisaka i iskustava svesti, već ih je potrebno više, tako nije bilo dovoljno formiranje organskog života samo na jednom mestu u kosmosu. Bilo je potrebno više eksperimenata.

---

[23] Tako je Buda nazvao svoje učenje. To čišćenje bića za prisustvo više svesti je upravo ono što budizam jeste.

Pre Zemlje organski život se oblikovao na drugim planetama. Ovde ne možemo ulaziti u to kada se to prvi put dogodilo i kako, ali ispričaćemo priču o tome da se u našoj galaksiji to dogodilo u sazvežđu Lire. Tu su se prirodno formirala i prva ljudska tela u ovoj galaksiji, a s njima i celoviti odrazi Božanskog kao inkarnirane ljudske duše.[24]

Bile su vrlo naivne zbog prvog susreta sa fizičkom realnošću, bile su kao deca u raju. Imala su mnoga svojstva Božanske svesti.

Drevna neorganska bića, poznata kao reptili, jer su koristila modifikovana tela reptiloida sa sazvežđa Drako, uspravnog, humanoidnog oblika sa zmijolikim glavama[25], stupila su u kontakt sa ljudskim bićima u sazvežđu Lire. Zbog naivnosti i neiskustva ljudi su bili njima fascinirani, i budući bez ikakvog iskustva sa zlom bilo kakve vrste, prihvatili su ih. Ljudi su u početku bili fascinirani fizičkim svetom. Reptiloidi su se mnogo ranije od ljudi materijalizovali, sa neorganskog područja, sa astrala na fizički plan. Zato su bili iskusniji u fizičkom svetu koji su smatrali svojom teritorijom koju prirodno poseduju kao i sva bića u njemu. Zato se šire svuda u osvajanje prostora i porobljavanje vrsta. Pošto nemaju dušu već samo životnu energiju i inteligenciju potrebnu za opstanak, imaju mentalitet košnice, i zbog nepostojanja ikakvog razvoja ličnosti i duše, zadržali su sposobnost boravka u neorganskom području, pre svega u nižim područjima astrala, ostali su vrlo bezdušni i okrutni i kao takvi vrlo sposobni za osvajanje fizičkog sveta - jer su mogli da manipulišu organskim bićima i iz astrala, ne samo direktno iz fizičkog sveta. Budući da je astral za organsko fizičko biće područje nesvesnog, njihova moć uticaja je vrlo velika jer je nevidljiva i nerazumljiva.

Zato su ljudi vrlo brzo postali zaraženi mentalitetom koji su reptiloidi doneli među njih, uskom egocentričnošću, zavišću i međusobnim sukobima. Ubrzo su shvatili odakle im je došlo zlo, i krenuli su da se oslobađaju. Došlo je do sukoba sa reptiloidima koji se još ni do danas nije okončao. U prvom sukobu u sazvežđu Lire okončao se tako što su jedni drugima naneli mnogo štete, ali zadnji čin je bio uništenje sazvežđa Lire, čije tragove eksplozije vidimo i danas. Ljudska vrsta se raselila na druga sazvežđa: Plejade, Tau Ceti, Prokyon, Orion, Arcturus.

Gde god su išli reptiloidi bi ih pratili. Tako su došli i do našeg sunčevog sistema.

Ali tada Zemlja nije bila na ovom položaju prema suncu kao danas. Na njenom mestu je bio Mars, i on je imao organski život, imao je svoj veliki satelit Feton, a Zemlja je bila na mestu Marsa i tada se organski život na njoj nije razvio u potpunosti. Ova činjenica o drugačijem razmeštaju planeta danas je dobro poznata astrofizičarima jer se život na zemlji i uslovi kakvi danas postoje na planetama sunčevog sistema nikako ne mogu objasniti iz njihovog sadašnjeg položaja. One su iz kosmobioloških razloga morale da budu drugačije razmeštene i moralo je biti nekih promena u njihovom rasporedu. I zaista je bilo tih promena, ali takvih kakve nijedan naučnik nije spreman da shvati i prihvati. Naime, kada su reptoidi stigli sa ljudskim raseljenicima do solarnog sistema, nastavio se njihov sukob. Reptoidi su prvi naselili

---

[24] Informacija koju ovde prenosimo, kao ilustraciju inkarnacija ljudskih duša pre planete Zemlje, potiče od Stewart-a Swerdlow-a, koji ju je primio od vanzemaljske vrste Sirius A dok je radio u Montauk-u, podzemnoj vojnoj bazi, i izneo ponajviše u knjizi "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation. Pošto sam i ja video ta bića, iako bez bližeg kontakta sa njima, relevantnost te informacije izgleda mi pouzdana. Najveći dokaz o vanzemaljskoj prirodi čovekovoj, ili o vanzemaljskim uticajima na čoveka, jeste sama DNK. Ona sama po sebi dokazuje da nije mogla da nastane evolucijom, već inteligentnim dizajnom: neka superiorna inteligencija ju je napravila.

[25] Upravo su tako u sumerskim tablicama iz Ninive opisani "bogovi koji su sleteli sa neba" i postali vladari nad ljudima.

Zemlju, a ljudi Mars, jer su im njihove klime više odgovarale. U tom sukobu reptiloidi su uništili satelit Feton ogromnim asteroidom, što je za posledicu imalo udar na Mars (i danas se može videti da kratera od posledica tog udara ima najviše samo na jednoj polovini Marsa, koja je bila izložena udaru). Ostaci Fetona su danas pojas asteroida između Marsa i Jupitera (što potvrđuje i nauka), asteroid je prošao pored zemlje, tako blizu da je Zemlja promenila svoju orbitu i došla bliže suncu, gde se nalazi sada, a Mars je promenio orbitu i udaljio se od Sunca na mesto gde je danas. Asteroid je postao Venera.

Nakon kraćeg boravka na Marsu, ljudi su se naselili na Zemlju koja je postala pogodnija za život. Naselili su ostrvo Atlantidu, Bliski Istok, otuda je nastala civilizacija Sumera, područje oko Crnog mora, otkuda je nastala Tripoljska (černjahovska) civilizacija, kasnije država naroda Anta, na mestu današnje istočne Ukrajine, odakle potiču Sloveni,[26] i Dolinu Inda, odakle potiče sva protoindijska kultura i duhovnost (*sankhja* i *joga*). *Vede* su izvorno slovenskog porekla. Takođe su osnovali kritsku i etrursku kulturu. Njihova pisma su identična sa starim slovenskim pismom. Sve je to bio jedan isti pranarod, od Irske do Tibeta, od Sibira do Egipta, koji je bio bele rase i govorio istim jezikom. Taj jezik se vremenom menjao i delio, kao i narodi u posebne zajednice, ali najbolje se očuvao u staroslovenskom jeziku, takođe se i sećanje na taj izvorno ljudski duševni mentalitet najbolje očuvalo u slovenskim narodima. Jedan od pripadnika tih izvorno ljudskih naroda na Bliskom istoku bio je i učitelj tajnih škola koji je danas poznat kao Isus Hrist. Suština njegove poruke bila je o razvoju duše i upozorenje na reptiloide koji tajno vladaju ljudima i svetom.

Reptiloidi su držali suprotnu stranu planete Zemlje, Lemuriju u Tihom okeanu. On su uticali na stvaranje drugih ljudskih rasa, posebno žute rase. Zato žuta rasa i danas obožava zmajeve kao predstave reptoidnih bogova sa neba koji su bili praoci njihovih kraljeva.

Tada je izbio rat i na Zemlji. On je detaljnije opisan u staroindijskom epu *Mahabharata*, kao rat bogova i demona. U drugim tradicijama, naročito hrišćanskoj, govori se o tom sukobu, ali u iskrivljenom obliku, kao mit o nebeskoj borbi između "nebeskih vojski" (anđela) i "palih" anđela. Ali *Mahabharata* ukazuje i na tehnološki aspekt tog sukoba,[27] tako da na osnovu nje možemo prepoznati materijalne tragove jedne od tih borbi, u dolini Inda, gde se nalaze očigledni i naučno dokazani tragovi drevnih nuklearnih eksplozija, a takvi se tragovi nalaze i na drugim mestima u svetu, na Bliskom Istoku, kod biblijskog mesta Sodoma i Gomora.

Rezultat tog rata je do danas ostao u sledećem obliku: reptiloidi su izgubili vlast na površini Zemlje, proterani su u podzemlje i druge baze na okolnim planetama, ali ljudi su ostali podeljeni, jer reptiloidi su nastavili skrivenu vlast iz astrala, u obliku demonskih zaposedanja ljudi, i u obliku izvršne vlasti preko svojih hibrida, ljudi koji su posebno genetski modifikovani da mogu da posluže kao kontejneri, tela, za prisustvo reptilskog demona u fizičkom svetu. Ti hibridi su napravljeni u Vavilonu, nakon pada Sumera. To su ljudi koji imaju samo telo, a nemaju ljudsku dušu,

---

[26] Na jednom drevnom zapisu praljudi iz Tripoljske civilizacije, na Festoskom disku, starom najmanje pet hiljada godina, stoji zapisano: "Ovo mesto u svetu božijem, na koje vas je poslao Bog, okružite gustim redovima (njihova naselja su bila kuće i gradovi kružnog oblika) štitite ga danju i noću. Nema drugog mesta do onog za kojeg se voljom za božiju moć borite. Gde vi budete, potomci vaši će biti, njiva će biti, divnog života. Dok mladost veseli oči, nikuda odatle nećete otići. Takvo mesto neće postojati dok ga mi ne stvorimo u ovom svetu božijem."

Naime, Festoski disk je sa Krita, preveo ga je Genadij Stanislavovič Grinjevič pomoću slovenskog slogovnog pisma, jer su i kritsku i etrursku civilizaciju osnovali Sloveni.

[27] Drevni tekst *Vimanika šastra* opisuje i sve tehničke detalje vanzemaljskih letelica koje su koristili ti "anđeli" i "demoni".

već inteligenciju reptoida koji koristi telo. Ti "ljudi" su postavljani za vladare jer sami reptiloidi nisu mogli da se pokazuju ljudima, a i preko takvih vladara bilo je lakše upravljati ljudskim masama. U tu svrhu vladanja oni su stvorili i judeo-hrišćanske religije, za masovnu kontrolu uma. Iz Vavilona su se kao vladarske familije, koje su čuvale svoju krvnu lozu zbog genetske posebnosti, naselile u Rim, kao vladari Rimskog carstva, zatim nakon propasti Rima, u Veneciju, odakle su se kao "crno plemstvo" širili i po drugim evropskim gradovima, sve do Londona - kao aristokratija koja i danas vlada ovim svetom. Svakako, ne otvoreno, već skriveno, ali ipak dovoljno jasno svakome ko ispita njihovu istoriju, strukturu vlasništva kapitala i metode vladavine.[28]

Cela ova priča o nastanku ljudske vrste u kosmosu i njenoj istoriji, koja je do nas dospela preko vanzemaljskih izvora, od Gina, jedne posebne vrste sa Sirijusa, bila je neophodna da bismo razumeli pravu prirodu uslova života na Zemlji, zašto je astral na zemlji tako zagađen neorganskim entitetima i demonima koji toliko utiču na fizičke živote ljudi da se može reći da skoro nijedan čovek nije pošteđen tih uticaja. Zapravo, oni retki ljudi koji su iznad tih uticaja, nazivaju se svecima. Njihova aura zrači svojom blagotvornom čistotom na celu okolinu. To su izuzetno razvijene duše.

S tim u vezi moramo upoznati još jednu činjenicu o dušama: razlikovanje njihovog izraza u pogledu zrelosti i starosti.

PODELA DUŠA NA MLADE, RAZVIJENE I VISOKO RAZVIJENE

Odmah moramo reči da je ova podela samo prividna. Naime, duše su odraz Božanske svesti u ljudskom telu, i one same ne mogu biti ni mlade ni stare kao što su to fizička tela koja nastaju u vremenu, kao što ne mogu ni da rastu. One su sve bezvremene i jedno u Božanskoj svesti. Vreme, kakvo nam je poznato, postoji samo u trodimenzionalnom organskom svetu, na površinama planeta.

Ipak postoji razlika u inkarniranim dušama po njihovoj zrelosti i prirodi iskustava koja iskušavaju, neke deluju kao mlade i potrebno im je više osnovnih iskustava, dok neke deluju kao stare i iskusne, mnogo brže i bolje razumeju događaje i zrelije se ponašaju. Neke duše teže da se zapletu što dublje u životna iskustva i iskušenja, dok neke teže da se oslobode životnih iskušenja, kao da su ih već dovoljno iskusile.

Podela na mlade, srednje i razvijene duše je zapravo samo podela na procenat prisustva duše u telu. Mlade su one koje su najmanjim procentom prisutne u telu, srednje više, a visoko razvijene duše su one koje su najvećim procentom prisutne u telu.

Te razlike takođe postoje i u broju inkarnacija. Svaka duša ima svoj ciklus inkarnacija kroz koji prolazi, neke duše su ih započele ranije i sada ih završavaju, dok neke tek počinju sa svojim ciklusom; neke ih prolaze brže i lakše, a neke sporije i teže. Zbog iluzije vremena to na ovom svetu izgleda kao da je neka duša stara jer je

[28] To su već dovoljno dobro učinili David Icke (The Biggest Secret) i Stewart Swerdlow (Blue Blood, True Blood: Conflict & Creation, Expansions Publishing Company, Inc, U.S.A. 2010). Koga interesuju svi detalji ove priče može ih naći u njihovim delima. Takođe i mojoj knjizi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" u kojoj je to sve izneto u širem i detaljnijem kontekstu. Mi se ovde nećemo baviti tim pitanjima već samo prirodom duše.

prošla više inkarnacija, a neka mlada jer ih tek započinje. One su izvan tela, u svom autentičnom stanju, sve iste, samo je njihov izraz zrelosti u telu i između inkarnacija za vreme ciklusa preporađanja različit. Naime, ***duša se ne vraća u svoje izvorno Božansko stanje uvek nakon smrti jednog tela***. Za vreme ciklusa inkarnacija ona ostaje u oblastima višeg astrala ("nebeski svet") gde proživljava utiske prethodne inkarnacije, oporavlja se od njih i priprema za sledeću. Zato u hipnotičkim regresijama dolazi do sećanja koja su uvek pod utiskom proživljenih života kao i do razlika u zrelosti duša, da su neke mlade, a neke stare.[29] Hipnotička regresija dopire samo do tih iskustava, nebeskog i zemaljskog sveta, jer se ona ipak zasniva na umu i njegovoj podsvesti, ne na njegovoj transcendenciji.

U pravom uzdizanju duše u svoj Božanski ishod, tih razlika i utisaka nema, jer je i ciklus inkarniranja u telo okončan. S njegovim okončanjem nestaju i sve prividne razlike među dušama.[30]

Ciklusi inkarnacija se najbolje mogu razumeti prema sledećoj shemi:

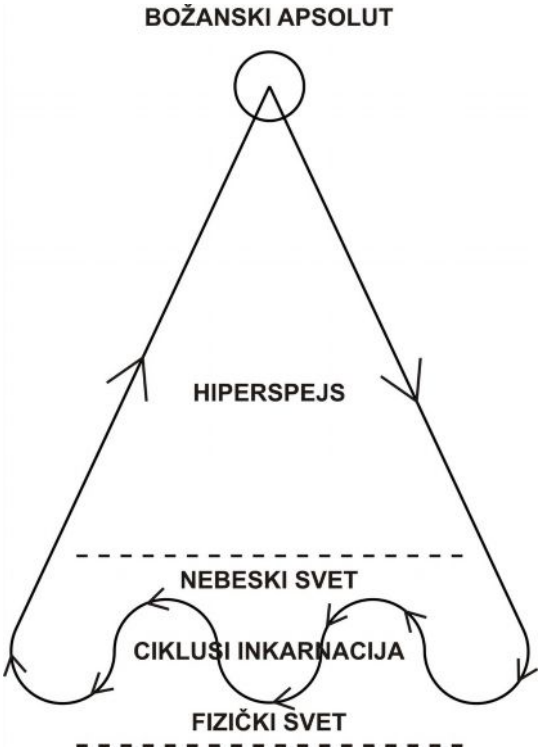

Ceo se proces događa unutar Božanskog jer ništa nije moguće izvan njega, a Božansko je bezvremeno Jedno. Stoga je i ceo ciklus inkarnacija duša bezvremeno Jedno. To praktično znači da je mnoštvo života duša samo privid koji se javlja sa trodimenzione ravni organskog sveta, gde jedino postoji iskustvo linearnog vreme-

[29] To je slučaj sa najboljim i najtačnijim knjigama koje govore o ovim sećanjima na život između života: "Putovanja duša" i "Sudbina duša" od Majkla Njutna (Michael Newton: Journey of Souls; Destiny of Souls; Škorpion, Zagreb, 2008). Samo ove dve knjige mogu da preporučim jer znam da su tačne. Iako nedovoljno objašnjavaju celu stvar, onaj nivo informacija koje iznose, iznose korektno i tačno. Takođe su tačne i knjige Raymond Moody-a: "Život posle života" i "Svetlost s onu stranu života". Sve druge knjige o ovoj temi koje sam imao prilike da pogledam su izmišljotine koje ugađaju iluzijama Ega.

[30] O okončanju celog ciklusa preporađanja uči izvorni i zen budizam, on se ne bavi samo rešavanjem problema jednog života, koji se prenose na sledeće živote, već celog ciklusa iskustava preporađanja. Zato je budizam iznad svih drugih učenja i religija. Takođe o ciklusima inkarnacija prema sufijskom učenju može se mnogo saznati u delu Meher Babe "Bog govori" (God Speaks), Esotheria, Beograd, 1996.

na, iskustvo pojedinačnog postojanja individua. Iz perspektive same duše svi njeni životi su jedan život, koji se trenutno događa, kao predstava. Iz naše linearne perspektive možemo reći i da se duša simultano deli na više života, na sve živote odjednom, da se ne kreće kroz živote tokom vremena kao entitet. To tako izgleda samo iz perspektive organskog sveta, iz iluzije vremena. Duša ne gubi vreme prolazeći kroz vreme, jer i ne zna šta je to. Svi su njeni životi simultani, jednovremeno se doživljavaju sva iskustva koja je moguće doživeti, samo umu ograničenom na telo i Ego to izgleda kao da se doživljava tokom vremena. Zato je u suštini tačno judeohrišćansko učenje koje tvrdi da nema reinkarnacija, ali ono je izvađeno iz celog konteksta tako da skriva celu istinu. Reinkarnacije postoje, ali se one odnose samo na iskustvo uma i Ega, individua, a ne na život same duše, koja ima jedan život, večni, tačnije bezvremeni. Zato prosvetljeni i mogu da kažu da se duša niti rađa niti umire. Zato je bitno jedino probuđenje. Zato probuđeni vide da su svi životi jedan život, zapravo, vide ga kao san duše, a san je za probuđenoga nešto što se nije stvarno ni dogodilo. Cela priča o reinkarnacijama i razumevanje celog tog procesa potrebno je nesvesnom umu koji je identifikovan sa telom, ne duši. Zato je ta priča i potrebna jer duša treba da se probije kroz um i u telu spozna sebe. To probijanje kroz um i jačanje prisustva u telu jeste ono što vidimo kao stepen zrelosti duše.

Budući da je organski svet nastao iz neorganskog, sasvim je razumljivo da će i entiteti iz neorganskog sveta da deluju na organska bića.

Sve je to prirodno u univerzumu slobodnog ispoljavanja svega što može da se ispolji.

Dakle, sva iskušenja duša na ovom svetu sastoje se ne samo od razumevanja i ovladavanja organskim životom, već i u tome da savladaju uticaje neorganskih bića, sve ale, bauke i demone koji tamo žive i koji nemaju druge svrhe nego da budu paraziti, ako već ne predatori i vladari organskih bića. Oni kao takvi uveliko doprinose drami života i iskušenjima koja čovek mora da savlada da bi postao celovita ličnost.

Ovde treba znati sledeće: uticaj neorganskih bića deluje po principu suprotnosti i polariteta. Sve ispoljeno sadrži polarnost i dijalektiku suprotnosti. Tako i neorganska bića deluju kao suprotnost organskim, sve što je za organska bića dobro, to je za njih loše i obratno. Neorganska bića, ne sva već neka posebna negativno orijentisana, su isključivo suprotna interesima ljudi i ljudskim dušama, stoga im se ona uvek suprotstavljaju samo zato da bi im se suprotstavljali. Zato su u religijama predstavljana kao đavoli, nazivaju se "čovekovim neprijateljem" i "protivnikom". Priroda duša je život i svako dobro kao afirmacija života. Zato je u prirodi ovih neorganskih bića, posebno reptiloidnih demona iz nižeg astrala, i njihovih hibrida na ovom svetu, samo zlo i destrukcija. ***Sve laži na ovom svetu potiču od njih***.[31] Pri tome se radi samo o polarizaciji, i o delovanju zakona trojstva, koji sadrži akciju (1), reakciju (2) i rešenje (3). Akcija (1) bi ovde bila sama namera Božanskog da se ispolji kao individualna duša u telu, reakcija (2) bi bila otpor neorganskih bića, a posledica ili rešenje (3) bila bi celovita ličnost kao oličenje Božanskog i celovito prisustvo duše u telu. Sam otpor (2) neorganskih bića kristališe celovitost ličnosti.

Ceo proces inkarnacije duša u telo proteže se kroz više inkarnacija, kroz postepeno povećanje procenta prisustva duše u telu, što se ispoljava kao sve veća zrelost ličnosti, ili kao starija i zrelija duša.

---

[31] Njima je govorio Isus: "Vaš je otac đavo; i želje oca svojega hoćete da činite; on je bio čovekoubica od početka, i ne stoji na istini, jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori, jer je on laža i otac laži." (Jovan, 8, 44.)

Raspon postepenog povećanja prisustva duše u telu jeste ono što vidimo kao ljudska civilizacija i istorija, kao rast ljudske svesti i kulture.

Sve zlo koje postoji na ovom svetu, svi kolektivni ratovi i individualni zločini, uništenje prirode, sva laž i obmana nastali su pod delovanjem negativnih neorganskih bića na ljudska tela koja nemaju dovoljno prisustva svesti duše da bi mogla sama da odlučuju o sebi i svome delovanju, nego su manipulisana i uslovljena od strane neorganskih bića.

Čovekova duša je nesposobna da čini zlo, sama njena priroda je afirmacija života i svega dobrog jer ona je refleksija Božanske svesti u ovom svetu.

Duša mora da iskusi sve mogućnosti postojanja, sve suprotnosti. Zato je potrebna strana i suprotstavljena sila koja će dušama da priredi negativna iskustva, jer one same nikada ne bi mogle da ih izazovu.

Dakle, destruktivna neorganska bića pribavljaju i onu vrstu iskustava koje same duše ne bi mogle da pribave niti da svojevoljno iskuse.

Negativna neorganska bića deluju destruktivno na svet i ljude kroz ljude, opsedajući ih i kontrolišući njihovu svest. Tako izgleda kao da ljudi čine zlo. Ona zatim preko raznih oblika kontrole uma ljude ubede da su to zlo oni sami počinili. To im je lako jer koriste isti um i isto telo. Najveći deo manipulacije svešću ljudi sastoji se u tome da se ljudi navedu da se identifikuju sa telom i umom, i na lažiranje objektivne svesti o široj celini. Tako se u ljudima razvija osećaj krivice i mentalitet grešnika koji povratno deluju na stvaranje još više zločina. Problem je što nisu svi ljudi zreli da se tome odupru, većina duša na ovoj planeti je neiskusna za život u ljudskim telima. Zato lako postaju žrtve mnogo iskusnijim i starijim entitetima.

Samo tela koje koriste mlade i neiskusne duše bivaju opsednuta od strane astralnih entiteta. Sama duša ne može biti opsednuta niti ugrožena ni na koji način. Samo telo može biti opsednuto, i to ono telo u kome duša nema svu svoju vlast. Svo sazrevanje duša na ovom svetu svodi se između ostalog i na to da zadobiju svu vlast i svoju volju u fizičkom telu.

Na ovoj planeti oko 90 procenata ljudi su mlade duše.

Zato je ovaj svet ovakav kakav jeste.

Ostalih desetak procenata su starije i napredne duše koje su se ovde inkarnirale da bi razvile trpeljivost i toleranciju prema mladim dušama, kao i sposobnost njihovog podučavanja. Jedna je stvar osloboditi sebe. Da bi to oslobođenje dobilo objektivnu vrednost, oslobođeni mora da pomaže drugima da se oslobode.

Stoga je vrlo malo ljudi koji nisu pod uticajem i opsedanjem neorganskih bića.

Zapravo, najveći deo procesa oslobađanja duša na ovom svetu se sastoji u tome da se raspoznaju neorganski uticaji i da se izbori sloboda od njih. Takozvano prosvetljenje, oslobođenje duše ili vaskrsenje nije ništa drugo do povećanje procenata prisustva duše u telu toliko da je ona postala nadmoćna u njemu nad svim drugim uticajima, i organskim i neorganskim.

Pošto se veliki deo neorganskog sveta proteže na više dimenzije, na astral, a te više dimenzije su za čoveka njegove unutarnje dimenzije, njegovo nesvesno, lično i kolektivno, otuda je otkrivanje tih parazitskih i manipulatorskih uticaja od strane neorganskih bića veoma teško. Njih ljudi doživljavaju kao sopstvene uticaje, misli, osećaje, namere i porive. Da bi se oni raspoznali kao strani uticaji iz naše podsvesti, neophodno je potpuno osvestiti sebe i sve funkcije uma, kako bismo mogli da razlikujemo ono što mi jesmo od svega što nismo.

Takođe treba znati i prirodu misli. One u suštini nisu naše tvorevine. Misli su najfinije vibracije prirode, informacije o zbivanju prirode, one se kreću prostorom,

etrom, kao mreža ili elektromagnetna polja, slično naelektrisanoj plazmi koju možemo videti u kosmosu, samo u mnogo finijem obliku. Mozak je samo fini organski instrument koji može da prima te fine vibracije, da ih rezonuje, da ih zadrži i kombinuje. Kada ponavlja i kombinuje tako primljene vibracije, informacije, one izgledaju kao naše misli. Zato što nisu naše, misli mogu da nam dođu kao inspiracije, kao sasvim nove informacije, ali i kao demonski glasovi i uticaji koji nam ne daju mira i teraju u ludilo.[32] Zato je za raspoznavanje neorganskih uticaja potrebno potpuno osvešćenje celoga bića, od tela do najfinijih zbivanja uma. U takvom osvešćenju, u diferencijaciji svesti, sastoji se sav čovekov rad na sebi, odnosno uzdizanje duše. To uzdizanje duše je zapravo njeno spuštanje i prizemljenje, da cela ima svu svoju volju u telu.

To je i razlog zašto ti uticaji neorganskih bića uopšte i postoje: tako nas teraju da na najbrži način postanemo svesni. Neorganska bića su prirodna bića, samo nisu fizička. Ona koriste činjenicu da se sva živa bića sastoje od prirodne simbioze manjih jedinica u veće celine. Ona kao paraziti koriste organizaciju tih simbioza u svoju korist, za uzimanje energije. ***Kada duša dođe u telo suočava se sa tom situacijom, da je svaka veća celina sastavljena od manjih, zato ona nije u potpunosti gospodar svoga tela, a s njim i svoga prisustva u svetu, i da rad i energiju tela koriste oni entiteti koji to mogu. Sada duša treba da se izbori za prevlast nad telom, da njime ovlada umesto parazitskih entiteta, a kada ovlada telom onda i celom fizičkom okolinom, da nesvesnu prirodu svesno preobrazi tako da bude podobna za prisustvo Božanskog kao ličnosti.***

Da nemamo tih iskušenja ne bismo imali nikakvog poriva da se osvestimo do kraja, ostali bismo zaglavljeni u nekoj fazi razvoja, kao što su to bili naši preci pre naseljavanja ove planete. Ova iskušenja nas teraju da se osvestimo do kraja, da vratimo Božansku svest njoj samoj, da zatvorimo krug Božanskog ispoljavanja.

To svesno ili nesvesno razumeju sva organska i neorganska bića: čovek na zemlji je dizajniran da obavi završni posao svekolikog postojanja - da vrati Bogu Božije, da svoju savršenu percepciju cele Božanske prirode vrati Božanskom. Zato ga sva organska i neorganska bića i teraju takvom žestinom da se osvesti na sve načine.

Zato je dizajnirana ovakva istorija ljudskog roda na ovoj planeti: da bi proces čovekovog rasta i buđenja započeo iznova, od početka do kraja. Stare ljudske civilizacije su se povukle i sakrile, veći deo se stopio sa novim generacijama i otpočela je nova istorija kakva nam je danas poznata. Ipak, ostali su više nego jasni tragovi njihovog postojanja u drevnim građevinama i megalitima koje nije bilo moguće sagraditi bez visoke tehnologije. Takođe i drevno znanje iz astronomije koje nije moguće znati prostim posmatranjem sa zemlje, bez razvijene kosmičke tehnologije.

Na Zemlji se odvija konačan zaokret cele prirode ka Božanskom, što se nigde drugde nije dogodilo. To se događa kroz čoveka, kroz prosvetljenog čoveka.

Kroz prosvetljenog čoveka cela ispoljena priroda dolazi do svoga ishoda i smisla, do Božanskog od koga je i potekla.

Sámo prisustvo duša u telu, u prirodi, utiče na saobražavanje prirode, na njenu transsupstancijalizaciju kroz svest ka Duhu. Ta se transsupstancijalizacija pokazuje kao transformacija prirode u materijalnu kulturu i civilizaciju. Taj proces je kroz ljudsku istoriju predstavljan piramidama svuda u svetu i na svim svetovima gde

[32] Pored već standardne elektroencefalografije (EEG) kojom se očitavaju moždane aktivnosti putem elektroda postavljenim na glavi, postoji i novija, magnetoencefalografija (MEG) sa kojom se iste aktivnosti mozga očitavaju bez kontakta sa glavom, postavljanjem u blizini, pored glave, što znači da se talasi sa kojima mozak radi prostiru izvan mozga.

su živeli ljudi. Otuda ima piramida i na Marsu. Same piramide imaju to svojstvo da oživljavaju orgonsku energiju[33] oko sebe i sažimaju je u svoje središte, da obnavljaju i čuvaju stvari, hrana se u njima ne kvari, čak i pokvaren mikročip ostavljen u piramidi može da se sam popravi. Piramide su svuda građene kao energetske mašine i transduktori energije organskog života u viši oblik energije. Bez piramida organski svet bi ostao samo to što jeste, prosta reprodukcija elementarnih životnih oblika. Prisustvo piramida uzdiže organizaciju organskog života u višu sferu, da bude podobna za prisustvo i delovanje svesti. Otuda je piramida glavni simbol tajnih društava koja upravljaju evolucijom ljudskog roda, još iz Atlantide. Stari Egipat je bio poslednji ostatak originalnih posvećenika. Od starog Egipta i oni su potpali pod vlast negativnih neorganskih bića koja su suprotnost ljudima i danas predstavljaju Iluminate i njihove masone kao negativne diktatore ljudskog razvoja koji, opsednuti svojim demonskim iluzijama, zamišljaju da su pozitivni.

Kao što se ispoljavanje Božanskog odvijalo kroz sedam razmera, tako se i povratak ka Božanskom kroz čoveka odvija kroz sedam modusa bivstvovanja koji su predstavljeni kao sedam stanja svesti i sedam čakri koje su smeštene u čovekovom telu. Odnosno sedam tela čovekovih.

Zato što postoje inkarnacije duša različite zrelosti odnosno "starosti", i različita priroda iskustava koje treba da prožive, neophodno je da na ovom svetu postoje i različita tela koja će podneti ta različita iskustva, različite rase i kulture, od primitivnih zajednica do visoko razvijenog građanskog društva, i neophodno je da njihova različitost donese dinamiku događaja među narodima i u svetu koja će obezbediti dovoljno sadržaja u drami života.

Kada bi u svetu svi bili jednaki i isti, živeli u miru i skladu, svet bi ličio na Švajcarsku i nikakav razvoj iskustava duša ne bi bio moguć. Ljudske duše se tu ne bi ni rađale.

DUŠE SE PRIPREMAJU ZA LJUDSKI ŽIVOT OBLIKOVANJEM SVEG OSTALOG ŽIVOTA

Sve duše, kao monade božanske svesti, učestvuju u stvaranju na svim planovima.

One najviše monade stvaraju čitave univerzume, planete i sav život na njima.

Sav ispoljeni mineralni, biljni i životinjski svet ne nastaje slepo i spontano. U samoj materiji nema informacija o tome kako će se koji molekul oblikovati, kako će se atomi i molekuli udruživati u simbiozi i oblikovati veću organsku celinu. Sva materija se završava na nivou atoma i osnovnih elemenata. Oni se dalje udružuju simbiozom. Sva bića, od molekula do ljudi, stvorena su simbiozom manjih ćelija. Svaka ćelija je svesno kreirana inteligentnim dizajnom. Zbog holografske prirode univerzuma svaka ćelija je svesna sebe i svoga rada. Zato ćelije i mogu da se udružuju u simbiozi i tako stvaraju veće svesne celine, kao što je ljudsko telo.[34]

Informacije o tome kako će se oblikovati sve u prirodi pristižu spolja, od svesti božanskih monada ili duša. One svesnom namerom, u višim dimenzijama neorganskog područja, projektuju informaciona polja, koja oblikuju morfogenet-

[33] Orgon je termin Vilhelma Rajha za *pranu* ili životnu energiju.

[34] DNK ne sadrži informacije o tome kakvo će se biće oblikovati, niti šta će raditi. DNK je samo šema informacija za stvaranje proteina. Zato ljudi imaju isti broj gena kao i najprostiji organizmi. Razlika je samo u drugačijoj organizaciji. Obrasci za sve oblikovanje i delanje živih bića pristižu spolja, iz (morfogenetskih) polja. O tome videti radove Ruperta Šeldrejka (Rupert Sheldrake).

ska polja, koja služe kao matrice za fizičko oblikovanje svega u materijalnom svetu.

Duše su kreativni dizajneri cele prirode, skoro svih oblika života. Neki oblici su se razvili sami, spontano, to su uglavnom paraziti i negativni oblici koji spontano nastaju usled prirodne potrebe za ekološkom ravnotežom. Svi lepi oblici, koji jasno pokazuju da nisu plod slepe evolucije jer ih krasi inteligentni dizajn koji je očigledno svestan, kreativan su plod namere duša. Otuda su ptice i leptiri tako bezrazložno lepi, cveće pažljivo aranžirano i dizajnirano. Samoj prirodi to je potpuno nepotrebno radi opstanka. Očigledno je da ih je "neko stvorio". Oblici mnogih biljaka su inteligentnim dizajnom duša usklađeni sa njihovom korisnom i zdravstvenom funkcijom. Svojim oblikom neke hranljive i lekovite biljke pokazuju za šta su korisne (celer za kosti, šargarepa za oči jer presečena izgleda kao zenica oka, orah za mozak, grožđe za srce, itd.).

Duše dizajniraju i životinjske oblike preko kojih sakupljaju sva osnovna iskustva kretanja i opstanka u fizičkom svetu. Pošto životinje nemaju svoju ličnost i individualnost, one neposredno pokazuju prisustvo inteligencije duša, njihovu nameru u oblikovanju života. Otuda su životinje tako iskrene u svemu, privlačne i drage. U njima prepoznajemo čistotu prisustva inteligencije duša, iako je ona u njima prisutna samo u elementarnom obliku, svest je u njima prisutna samo na nivou kretanja životne energije i razmene osnovnih informacija, u manjem procentu od onog koji je potreban za formiranje ličnosti. Zato što nemaju ličnost i individualnost već samo čisto prisustvo inteligencije duša, životinje mogu da opažaju i više dimenzije, njihova čula nisu ograničena samo na fizičko telo i opažanje koje bi kontrolisao um i ego. Zato što u njima ipak boravi svest duša, kroz životinje ponekad izbije ta svesna duša kada one deluju "kao ljudi koji ne mogu da govore", kada učine neko delo koje bi samo sasvim svesno biće učinilo. Ipak, to su uvek samo pojedinačni i povremeni slučajevi, uglavnom životinja koje žive sa ljudima, pa im je i svest viša od divljih životinja. Međutim i naša neotelovljena duša ("više ja"), i duše naših vodiča mogu ponekad da deluju kroz životinje kada je potrebno da nam pomognu, prenesu neku poruku ili da nas spasu od neke opasnosti. Tako da ne treba biti u iluziji da takva dela uvek čine same životinje jer su svesne.

U biljnim i životinjskim oblicima duša je prisutna samo minimalno, koliko je dovoljno za percepciju trodimenzionalnog fizičkog sveta. U tim oblicima ona se obučava i priprema za kompletan život u ljudskom telu i delovanje kao ličnost, i takođe obezbeđuje ekološku ravnotežu za život čovekov i bogatstvo ljudskog iskustva. Kakav bi život izgledao da nema životinja? Životinje čoveku pokazuju da je svestan život svuda oko njih, da nije jedino svesno biće koje postoji i tako ga uče pravoj prirodi svesti, njenoj sveprisutnosti. Zato su deca, kod kojih je prisustvo duše još čisto i jako, tako naklonjene životinjama, jer njihove duše u njima vide prisustvo duše, i životinje su zato naklonjene deci.

Tek na osnovu dovoljne uvežbanosti da sa viših dimenzija putem čiste namere kreira oblike na nižim, duša postaje spremna da se otelovi u fizičkom telu.

Tada je njeno otelovljenje već pripremljeno u njenoj kreativnoj imaginaciji, čak je i svoje telo na izvestan način isplanirala, tako da sa otelovljenjem duša kao da svesno ulazi u sopstveni kreirani san, slično lucidnom snu koji se ovde doživljava.

Duša tako u svet fizičkih oblika ulazi čistom namerom.

Ona takođe iz sveta oblika izlazi čistom namerom, kada dosegne potpunu svest o sebi kao Božanskom ishodu dok je u telu. To je ono što se naziva prosvetljenjem u budizmu ili vaskrsenjem u gnosticizmu i ezoteričnom hrišćanstvu.

U svet oblika se inkarnira čistom namerom, i iz sveta iluzornih oblika izlazi čistom namerom. Kako se ulazi, tako se i izlazi. O izlasku s namerom biće više reči na kraju. Moramo ići redom.

RAĐANJE DUŠE U TELU

Kada govorimo o rađanju duše u telu moramo najpre naglasiti jednu vrlo važnu činjenicu koju moramo stalno imati na umu: telo nije jedna pojava, ono je sastavljeno od više tela, od više dimenzija, kao i sama priroda (zemlja, voda, vatra, vazduh, etar), tako da se telo sastoji od više takozvanih omotača (sansk. *kosha*): od mentalnog tela, emocionalnog, energetskog, astralnog i fizičkog. Svako od ovih tela kao omotač obavija dušu i navodi je na identifikaciju sa zbivanjem koje sprovodi. Samo je fizičko telo vidljivo, ali tu je i astralno, sa njime boravimo u astralu za vreme sna, tu je i emocionalno, s njime osećamo, energetsko, s kojim koristimo energiju, mentalno s kojim koristimo misli. Prema nekim klasifikacijama postoji još i telo svesti, telo blaženstva i nirvaničko telo. Rasprava o njima odvela bi nas od glavne teme, ali njihov princip je jasan: sve su to omotači duše, sa njima duša sakuplja iskustva, koristi ih kao vozilo za kretanje i delovanje. Svako od ovih tela je nezavisno od ostalih, iako deluju sinhronizovano i zajedno u simbiozi. Tako samo fizičko telo, koje je najgrublje, boravi uvek ovde i sada jer je najviše vezano vremenom, tela osećaja i uma su manje zavisna od vremena, i zato možemo da se sećamo i osećamo onoga što je ranije bilo, kao i da predosećamo i zamišljamo ono što će tek biti. Takođe, zbog nezavisnosti tih tela, možemo svakim telom izaći iz svakog drugog tela: u astralnom telu izaći iz fizičkog i boraviti u astralnom ili mentalnom svetu, ili u mentalnom telu biti nezavisni od emocionalnog i fizičkog. Ali zato su, s druge strane, osećanja i um manje svesni iluzije vremena, a fizičko telo iako je najgrublje, uvek boravi u jedinoj realnosti, ovde i sada. Zato se samo u fizičkom telu i za vreme fizičkog života može postići prisustvo u najvišoj realnosti. Zato se inkarnacije u fizičko telo i događaju. Ceo proces čovekovog buđenja, prosvetljenja ili vaskrsenja sastoji se u prepoznavanju svih funkcija ovih omotača duše, svih tela, njihove simbioze i međusobne nezavisnosti, kao i nezavisnosti duše od svih njih zajedno.

Takođe treba znati da sa svakim telom može biti manipulacija od strane spoljašnjih uticaja ili neorganskih bića, ali sa dušom ne može, ona je uvek nezavisni, transcendentalni svedok sveg zbivanja. Zbog nepoznavanja ove činjenice postoje mnoge zabune oko uticaja na čoveka, pa se tako uticaji i manipulacije na fizičko, energetsko ili mentalno telo poistovećuju sa uticajima na dušu čovekovu. Zapravo, suština svih manipulacija na čoveka zasniva se na tome da se on poistoveti samo sa fizičkim telom, da bude nesvestan ostalih tela, drugih dimenzija od kojih je sastavljen, prirode njihovog delovanja, njihove međusobne nezavisnosti kao i svoje nezavisnosti od njih. Na taj način se lažira pravi identitet čovekov kao duše.

Stoga, kada govorimo o telu, imaćemo na umu da telo predstavlja višestruku simbiozu dimenzija zbivanja, a ne samo jednu stvar.

Cela priroda je holografsko jedinstvo, ništa novo ne postoji u njoj, sve što postoji u fizičkoj, čulima opažanoj prirodi, u prostoru i vremenu, samo je ispoljeno iz već postojećeg bezvremenog jedinstva, kvantnog polja svih mogućnosti, iz viših nefizičkih dimenzija, iz implicitnog poretka.

Tako je i rođenje fizičkog tela samo jedna uslovljena bezlična biološka pojava, proces reprodukcije koji je u potpunom jedinstvu sa okolnim prirodnim procesima. Objektivno govoreći, telo čak nije ni pojava, ono je takvom potpunom jedinstvu

sa prirodnim procesima i okolnim uticajima da se uopšte ne izdvaja od celine koja ga sačinjava, uopšte ne postoji kao posebna pojava.

Zato se čovek ne rađa sa rođenjem tela. To uopšte nije njegovo rođenje. Telo je samo jedna prirodna pojava, ali jedina pojava koja je tako pogodno oblikovana da duša može da deluje kroz njega. Sve druge prirodne pojave, biljne i životinjske, nisu tako kompletno opremljene sa čulnim i delatnim organima da bi duša mogla dovoljno efikasno da deluje kao ličnost i sakuplja potrebna iskustva.

Iskustvo rođenja čovekovog nastaje tek sa identifikacijom svesne duše sa nesvesnim, spontano oblikovanim i prirodno uslovljenim telom.

Duša je svesni svedok koji samim svojim prisustvom i blizinom daje smisao života telu.

Telo je sa svoje strane tako savršeno oblikovano da su sve kosmičke zakonitosti sadržane u njemu: telo je mikrokosmos. Njegova energija je općinjavajuća za dušu koja kroz njega stiče iskustva u trodimenzionalnom fizičkom svetu.

Tako nastaje dvostruka konfuzija koja se naziva čovekovim rođenjem: duša zbog blizine tela pada u zaborav svesti o sebi, a telo zbog prisustva duše postaje tako osvešćeno da stiče utisak da je svesno samo po sebi. Tako nastaje utisak "ja sam telo" kojeg dele i duša i telo.

Ta konfuzija traje sve do čovekovog konačnog probuđenja ili prosvetljenja.

Duše planiraju svoje rođenje. One mogu iz viših dimenzija da sagledaju opšti plan svoga budućeg života, da programiraju i ubace u njega neke ključne događaje kao markere koji će podstaći svest i razvoj u željenom pravcu. Takođe ne ulaze u život tela same, već u društvu srodnih duša kao pomagača i saigrača u dogovorenoj igri života, koji se inkarniraju u krugu iste porodice ili se sretnu tokom života.

I pored planiranja život se ne odvija u potpunosti po planu jer ovo je kosmos slobodne volje i ispoljavanja svih mogućnosti. Zato se uvek događaju nepredviđene stvari, kako zbog uslovljavanja organskog sveta, tako i zbog toga što se planovi jedne duše ukrštaju sa planovima drugih i tako nastaju nove varijante događaja. Uostalom, sama inkarnacija bi postala besmislena kada bi bila cela isplanirana i određena, tada bi se izgubio osnovni razlog inkarniranja duša, a to je učenje na novim i ličnim iskustvima.

To učenje podrazumeva učenje apsolutno svih iskustava, i dobrih i loših, najvećeg zadovoljstva i nagore patnje, pa i prestanak samog učenja, pad u ropstvo i nesvesnost - jer i to je posledica slobodne volje. Ona je nož sa dve oštrice. Čovek je slobodan i da postane neslobodan. I to je jedno iskustvo, i to vrlo važno iskustvo, koje presudno deluje na svest o oslobođenju.

Duše se nikada ne inkarniraju u telu cele već samo malim delom. Onaj veći deo koji ostaje neotelovljen, otelovljeni deo duše doživljava za života u telu kao svoje "više ja" ili kao "spasonosnu intuiciju", "anđela čuvara", a ponekad, pod uticajem religijskog programiranja, i kao "boga".

Duše se inkarniraju u najmanjem procentu kod takozvanih "primitivnih ljudi" koji i danas žive kao u praistoriji. Zato oni nisu sposobni ni da razvijaju kulturu življenja niti da se razvijaju kao ličnosti. Duša je u njima prisutna tek toliko koliko je potrebno za održavanje života i sakupljanje utisaka kroz goli opstanak u obliku ljudskog tela. Pošto već ima utiske opstanka u nižim životinjskim telima, potrebni su joj osnovni utisci života u ljudskim telima. Zato ljudi u primitivnim društvima imaju animizam kao najvišu duhovnost i verovanje da su inkarnacije neke životinje čiji totem obožavaju, ili da se nakon smrti sele u životinje. Takve, nazovimo ih elementarne duše, rađaju se i u civilizovanim društvima, ali kao one osobe koje nisu sposobne za viši razvoj, već samo za prost rad i preživljavanje.

Svaka duša dok je u telu ima svog vodiča koji joj pomaže i nadgleda odvijanje života prema planu. To su starije duše koje su završile svoj ciklus inkarnacija i sada mogu da pomažu mlađim, odnosno onim koje tek započinju svoje cikluse. Može da se dogodi da se vodiči i materijalizuju u slučaju potrebe da bi pomogli i sačuvali život duše u telu ako je neplanirano ugrožen. Mlade duše imaju veću i češću zaštitu vodiča, što su duše starije i iskusnije, to su više prepuštene same sebi jer su više sposobne da brinu o sebi, odnosno da budu u vezi sa sopstvenom neotelovljenom dušom.

Duša se spaja sa telom tek kada je ono formirano u utrobi, par nedelja pre rođenja počinje povremeno da ispituje telo, da ulazi u njega, da ga animira. Buduće majke to osećaju po prvim pokretima ploda. Sámo telo ima svoj fizički um i ego. On se upoznaje sa dušom još u majčinoj utrobi.

Shvatanje da se duša spaja sa telom već pri njegovom začeću je ili izraz potpunog neznanja o pravoj, božanskoj prirodi duše, njenoj nezavisnosti od tela, ili ima za cilj da pojača identifikaciju sa telom i da negira dušu, jer to je u suštini materijalistički stav.

Sam čin rođenja nije trauma za dušu već za telo, uglavnom zbog pogrešnog načina rađanja koje se danas izvodi pod uticajem pogrešne medicine. Zato duše uglavnom nisu u telu za vreme tih neprijatnih trenutaka, već u blizini, ali trauma rođenja ostaje u telu koje sakuplja sve utiske i kasnije kada dođe do veće identifikacije duše i tela ta trauma može da utiče i na dušu.

Smrt tela je, sa druge strane, mnogo lepša, nju duša uvek doživljava kao dugo iščekivano oslobođenje i probuđenje iz ružnog sna. Pri tome duša napušta telo malo pre samog čina smrti tela, da bi izbegla agoniju umiranja tela. U idealnim uslovima to se događa na lep način, bezbolno. Ali način umiranja je već posledica delovanja za života. Postoji planirana i neplanirana, prevremena, nasilna smrt. Nasilna, neplanirana smrt tela uvek komplikuje sazrevanje svesti u telu, i zato je štetna.

Tokom prvih nekoliko meseci života duša samo povremeno boravi u telu deteta. To čini radi navikavanja na to telo i da se telo navikne na nju. Veći deo vremena dok je dete malo i dok uglavnom spava, duše provode u blizini u istraživanju i igri. Ponekad kada je potrebno deluju na roditelje i okolinu da ne učine nešto pogrešno.

Duša deteta se udružuje sa dušom majke. Otuda tolika bliskost i povezanost majke i deteta. Zato majka "instiktivno" zna šta je detetu potrebno. To nisu instinkti već povezanost njihovih duša koje međusobno komuniciraju. Otuda je svaka mlada majka ispunjena blaženstvom jer je ispunjena prisustvom još jedne duše, čija blizina je podseća na sopstveno izvorno, božansko stanje koje je imala kao duša pre rođenja, a koje je zaboravila pod teretom života. Buduće majke su tako dvostruko obogaćene prisustvom duša. Zato se kaže da su u "blagoslovljenom stanju". Ali zbog udruženosti svoje duše sa dušom deteta, majke ne osećaju samo veću sreću kada je i dete srećno, nego i veću patnju zbog deteta kada ono pati.

Nemušti razgovor majke sa detetom koje još nije progovorilo je razgovor njihovih dvaju duša. Majčinska ljubav je na ovom svetu najbliža božanskom stanju u kome se duše nalaze pre rođenja. Zbog snage Božanskog prisustva, iskustva pojave druge duše kroz nju, majke celog života ne žele ništa drugo da budu nego majke, jer ispravno osećaju da je to najbliže Božanskom prisustvu na ovom svetu. Iz tog prisustva još jedne duše majke dobijaju na sopstvenoj duševnosti, dobijaju svu mudrost i dostojanstvo, čestitost i čovekoljublje, bez obzira na obrazovanje i životno okruženje i kakve su osobe ranije bile - sve majke su slične. Očevi takođe doživljavaju preobražaj zbog blizine nove duše, ali oni ipak nisu to prisustvo doživeli u svome telu.

Njihov preobražaj je samo psihološki.[35] I otac i majka se preobražavaju samom blizinom mlade duše i svakodnevnim detaljnim praćenjem njenog rasta u iskustvu. Blizina i intimnost sa mladom, čistom dušom, podseća ih na sopstvenu već zaboravljenu duševnost, obnavlja je i ojačava. Zato se roditelji podmlađuju i oživljavaju u ljubavi pored deteta. Transformacija majke je kompletna, žena koja je dotle postojala je nestala i pojavila se majka. Sa rođenjem novog bića i njegove duše kroz svoje biće, i majka se preporodila. Blizina nove duše osnažila je njenu dušu da se podseti ko je u stvarnosti.

Kao što su sve majke iste zbog blizine nove duše, koja pojačava prisustvo njenog Božanskog izvora, tako su i sva deca na svetu ista, jer su još blizu Božanskom izvoru od koga su došla na ovaj svet. Blizina Božanskog izvora duše čini svu decu istom, bezrazložno blaženom, razigranom samim postojanjem kao takvim. Tek kasnije, kada se taj izvor zaboravi, kada um ojača i udalji se od samog postojanja, ljudi postanu individualno različiti. Ali zato na kraju života, u starosti, kada se opet približe Božanskom ishodu od koga su potekli, ljudi opet postaju slični. Svi zreli starci, kojima je život ostvaren, a ne frustriran, liče jedni na druge, postaju detinjasti, nalik deci, i sa decom se najbolje slažu, deca ih najviše i vole, jer su i starci, kao i deca, opet blizu Božanskom izvorištu duša, ovog puta pri povratku u njega. ("Ako se ne obratite (k sebi, svojoj duši) i ne budete kao deca, nećete ući u Carstvo nebesko" Matej, 18,3.)

POČETAK ZABORAVA

Novorođenče koje još nije progovorilo seća se svog postojanja pre rođenja, kao duše. Vremenom, kako se duša navikava na telo, sama životna energija tela koja je kod male dece izuzetno čista i snažna, deluje kao opijat na dušu, tako da mu se ona prepušta, ako ni zbog čega drugog, ono zbog zadovoljstva koje to prepuštanje izaziva. Čistota dečijeg bića, jednostavnost i samodovoljnost samog njegovog postojanja kao takvog bliski su samoj duši, slični su njenom postojanju pre rođenja i zato su privlačni. Koliko je dete veselo i razigrano, toliko je još mnogo više i duša u svom svetu blažena, duhovita i razigrana, tamo nema ozbiljnosti, božansko postojanje je sama igra zato što je u celosti pozitivno. Ipak, sama činjenica da duša ne može da deluje u svetu kroz telo sasvim malog deteta koje nije ni prohodalo, navodi je da ne boravi previše u njemu, nego u blizini i da prepusti životnoj energiji samog organskog sveta da radi svoj posao u tom telu, da raste, jer ono ništa drugo i ne može da radi. Ono što duša detetova može da čini je da indirektno deluje na roditelje i okolinu. Ono blaženstvo, koje svi stariji osećaju u kontaktu sa malim detetom, nastaje od blizine prisustva nove i sveže duše, koja je puna sećanja na svoj Božanski izvor, pa to sećanje podstiče i kod drugih koji su ga zaboravili.

Naime, vremenom duše zaboravljaju svoju pravu prirodu, ko su i zašto su rođene u telu. Zaborav duše nastupa u vremenu kada dete uči da govori. Što više počinje da uči jezik ovoga sveta, to više zaboravlja jezik onoga sveta iz koga je došlo.

Zaborav nastaje formiranjem govora zato što se tada formira um, odnosno mentalni obrasci po kojima se ponaša svest. Duša je prisutna kao čista neuslovljena svest, um je mehanizam sastavljen od raznih sadržaja po određenim obrascima, koje su oblikovali uticaji okoline. Ti obrasci zatim koriste svest modifikujući je na svoj

[35] To je u skladu sa prirodom transformacije žena i muškaraca. Žena se transformiše celim bićem, predanošću, odjednom, a muškarac pre svega umom i postepenim rastom u znanju i spoznaji.

način. Tako se zaboravlja sama svest kao duša, a preovlađuju sadržaji svesti prema obrascima uma. Tako počinje san života u telu.

Zaborav se događa postepeno, tako da mala deca čim progovore često iskazuju svoje poznavanje duhovnog sveta iz koga su došla, sećanja na svoje prošle živote, ili uvide u događaje koje samo vidoviti mogu da imaju. Često iskazuju vrlo mudre misli i zaključke koji ne odgovaraju njihovim godinama ni zrelosti. Ali to su samo povremeni bljeskovi uvida, ne svest koja bi mogla trajno da deluje. Proces postepenog zaborava traje do šeste godine od kada nastupa potpuni zaborav i potpuna identifikacija duše sa telom.

Potpuni zaborav se događa iz više razloga.

Najpre, potpuni zaborav se događa iz razloga zbog kojega uopšte i dolazi do inkarnacije duše u fizička tela: sakupljanje svih iskustava učestvovanjem u drami života. Učestvovanje nije moguće bez identifikacije, a identifikacija bez bar nekog oblika zaborava.

Zatim, da se duša uvek seća svog izvornog stanja, nikada ništa novo ne bi naučila. Takođe, koristila bi svoja prethodna iskustva da izbegne nova koja joj izgledaju neprijatna, i birala bi samo prijatna iskustva, a tada od učenja ne bi bilo ništa. Tako ne bi potpuno učestvovala u zbivanjima. Potpuno učestvovanje je neophodno da bi sama donosila odluke. Duša raste u zrelosti samo na osnovu odluka koje je sama donela i sprovela u delo, odluka koje su ispravne i dobre.

Zatim, razlika iz Božanskog stanja iz koga dolazi u grubi i ograničeni fizički svet, tako je velika da duša nikada ne bi pristala da boravi u telu ako bi se stalno sećala ko je i odakle je. To je kao kada bi car morao da živi kao prosjak. Mogao bi da glumi neko vreme, ali ne bi dugo izdržao.

Na kraju, razlog zašto pada u zaborav je neophodnost razvijanja svoje volje i namere, da kao individualna duša prođe iskustvo odvojenosti od Božanskog i da se sama sopstvenom voljom i svesnošću vrati Božanskom. Na taj način, Božanski Apsolut sebe spoznaje na najfiniji, najsuptilniji i najintimniji način, kroz sve objektivno znanje i osećanje o sebi.

Naime, kroz ljudsku dušu Božanski Apsolut od samog postojanja kao takvog, dolazi do ljubavi. Bog postaje ljubav kroz čoveka.

Da bi se došlo do ljubavi, moraju se proći i iskusiti sva moguća osećanja, moraju se iskusiti svi oblici postojanja. Ljubav je upravo sposobnost nadilaženja pojedinih oblika i stanja, objedinjavanja smisla svih pojavnih odlika i stanja svesti, to je ***emocionalna zrelost koja povezuje sve razlike u svetlosti njihovog jedinstva***. Bez te objedinjavajuće svetlosti sve je odvojeno, a bivajući odvojeno ono je u nerazumevanju i sukobu. Otuda su razumevanje, oproštaj i pomirenje početak ljubavi.

Ljubav jedina omogućava svemu postojanje u skladu i razumevanju.

Otuda je ljubav drugo ime za Božansku svest o sebi.

Zato se Božanska svest projektuje u obliku individualnih duša da bi se iscelila i aktuelizovala u svemu kao ljubav. Samo tako, u ljubavi, univerzum može da postoji kao mnoštvo živih obličja. Bez ljubavi je mrtav haos.

Zato svako dete zrači ljubavlju i samim svojim postojanjem izaziva ljubav.

KOMUNIKACIJA IZMEĐU UMA I DUŠE

Jedno od najvažnijih pitanja je svakako odnos i komunikacija svesnog uma i nadsvesne duše. Taj odnos je ispunjen zabludama i mistifikacijama koje ćemo pokušati ovde da rasvetlimo.

U jeziku i u psihologiji područje nesvesnog se naziva 'dušom' i 'duševnim životom'. Pri tome područje nesvesnog je daleko veće i snažnije od svesnog uma. To se proredi sa ledenim bregom kome je vidljivi deo iznad površine daleko manji od nevidljivog, većeg dela ispod vode. Pri tome se pogrešno to područje podsvesnog ili nesvesnog naziva 'dušom' - to je samo onaj deo uma koji nije svestan samoga sebe, koji je podeljen na svesni i nesvesni deo, koji su često u neskladu. Ono što svesni ne želi da zna iz nekih neprijatnih razloga, baca u zaborav, u podsvest. Ali kako je ta podsvest takođe deo istog uma, ali radi nezavisno od svesnog dela, na javi, onda često dolazi i do sukoba. Međutim, mnogo češće se sukob izbegava zbog zajedničkog interesa opstanka, pa je na delu kompromis u vidu neke samoobmane ili funkcije laganja samoga sebe. Ako je sukob preveliki zbog neke traume, onda dolazi i do funkcionalne podele uma. Kada se to dogodi spontano naziva se šizofrenija, a kada se podela uma izvede namerno to je onda programirani um.

Dakle, deo ledenog brega koji se ne vidi ispod površine svesnog uma, nije 'duša' niti sačinjava 'duševni život'. To je samo veći podsvesni deo istog uma koji deluje svesno.

Duša je sam okean na kome plovi ceo breg.

Duša utiče na ceo um, i svesni i nesvesni, uvek isceljujuće.

Uticaje duše na um i život stoga treba dobro razlikovati od nesvesnih uticaja, koji mogu biti od podeljenog uma, potisnutih sadržaja i utisaka, ili od entiteta koji su naselili tako podeljen ili programiran um. Njihovi uticaji su uvek ili direktno negativni ili indirektno, tako što se prikazuju kao povoljni i čak upadljivo primamljivi da bi kasnije doveli do negativnih rezultata i čovek postao veća žrtva negativnih entiteta, njihov izvor energije. Takvi ljudi onda čine nedela oduzimanja tuđe životne energije da bi nahranili svoj negativni entitet koji ih poseduje preko nesvesnog. Ili ih sami hrane svojom životnom energijom, nekom opsesijom ili porokom. Pošto ti uticaji dolaze iz nesvesnog dela uma, čovek misli da je to iz njega samoga, da su to njegova nedela, mada oseća da su jača od njega, da ih čini protiv svoje volje ali je slab da im se odupre. I jeste slab zato što je svesni um mnogo slabiji od nesvesnog. Ma šta svesni deo uma da odluči, nesvesni deo uma će uvek doneti konačnu odluku, makar i kroz obmanu svesnog uma da je njegova volja ispoštovana. Zato što je svesni um slabiji od nesvesnog, a to ne želi da prizna jer ima jak Ego, on se prilagođava volji nesvesnog funkcijom laganja sebe. Zato se sve manipulacije nad ljudima zasnivaju na uticajima nad nesvesnim delom uma, i na podsticanje funkcije laganja.

Ako negativni uticaji iz podsvesnog uma potiču samo iz potisnutih sadržaja ili utisaka, onda se to izražava kao robovanje navikama i nesposobnost da se svest razvija ka novim mogućnostima, vezanost za emocionalne traume, i jednostrano, neuravnoteženo ponašanje kao rezultat slepe reakcije na utiske i traume kojima se robuje.

Negativni uticaji neorganskih entiteta iz nesvesnog su uvek prepoznatljivi po tome što se nameću na lep ili ružan način. Nameću se na lep način glasovima ili vizijama, ubeđenjima koja serviraju svesnom umu iz podsvesti tako da on misli da je to njegova volja ili "intuicija". Ako ne zavarava čoveka "njegovom intuicijom" onda se uvek predstavlja u religijskom kontekstu, obliku i sadržaju, kao "Bog" "anđeli" "Isus" "Krišna" "Ganeš" ili šta već prema religijskom obrascu sa kojim je čovek programiran. Tada je čovek još spremniji da ga posluša nego "svoju intuiciju". Kada se nameću na lep način onda računaju na želje čovekove. Kada računaju na čovekove strahove onda se nameću na strašan način, izazivaju strahove ili preko napadnih glasova ili vizija, na javi ili u snu. Strahom parališu čoveka i tako ga teraju na određena ponašanja koja njima odgovaraju. Sama frekvencija na kojoj se događa emocija

straha na astralu je energija koja hrani negativne entitete. Zato duhovi plaše ljude, zato je đavo ružan: da bi uplašio čoveka i tako se nahranio njegovom energijom. I da bi ga onesposobio da objektivno vidi šta se događa i tako se oslobodi uticaja, jer u strahu prestaje svako objektivno rasuđivanje.

Treba znati još i to da negativni entiteti retko kada deluju sami na čoveka, iznutra, iz njegovog nesvesnog. Oni se pri tome uveliko pomažu i spoljnim delovanjem na čoveka preko drugog čoveka koji je već pod njihovim uticajem, koji radi za njih. On će "upoznati" osobu i navesti ga na određeno ponašanje koje će ga uvući u život koji pogoduje opsednutosti. I sámo fizičko prisustvo, manje ili više intimno, može da pomogne da neorganski entitet pređe sa jednog čoveka na drugog.

Istinska komunikacija uma sa dušom uvek je isceljujuća i spasonosna. Ona uvek donosi prave informacije i uvide. To je najpre ona prava intuicija koja se javlja kada celim bićem znamo da je "to tako" iako nemamo dokaza. Ali to se uvek pokaže kao ispravno.

Za razliku od negativnih entiteta i podeljenog uma, uticaji duše na svesni deo uma čoveka su uvek nenametljivi, nežni, bezazleni, kao dečiji šapat, smeh i igra. On može doći kao 'unutrašnji glas', koji se ne čuje kao glas, ali je tako konkretno iznenadno saznanje, koje ne potiče od nas, ali je jasno kao da je izgovoreno i uvek se pokaže ispravnim. Nikada se ne nameće, niti ponavlja, uvek računa na slobodnu volju čovekovu.

Najčešće duša deluje na taj način, koji mi doživljavamo kao intuiciju ili 'unutarnji glas'. Ona deluje mnogo češće na taj način nego što smo toga svesni, ali zbog buke i inercije svesnog uma najčešće ga ne opažamo, ili se tek naknadno setimo da smo na vreme bili 'obavešteni' na taj način.

Upravo zato, zbog zatvorenosti svesnog uma, duša deluje i na druge načine, pre svega događajima. Kada je situacija takva da čovek nema sluha za nežni šapat, ona izrežira događaje oko nas, koji mogu biti trenutno dešavanje, ali prema potrebi mogu često da se protegnu na više dana ili meseci. Zavisno od situacije na koju se mora delovati na čoveka, duša režira različite događaje, nekada suptilne i kompletne u izgledu kao i sadržaju, kao Tarkovski; nekada će se poigrati savršenstvom u detaljima, kao Kurosava; ako je situacija složena, onda zna da izrežira scene kao Hičkok, a ako treba da deluje hitno i bez pogovora, onda kao Tarantino.

Uvek se u tim delovanjima osećamo kao da smo lik u pozorišnoj drami koju neko režira uživo. I režira je. Naš život i jeste drama koju je režirala sama naša duša u saradnji sa Božanskim koje sve omogućava. Nije duša samo isplanirala život na početku, pa ušla u njega da se snalazi kako zna i ume. Budući da ona dolazi i uvek prebiva izvan vremena i prostora, ceo ljudski život je za nju već tu, ceo, ona ga obuhvata od početka do kraja. Samo iz perspektive svesnog uma zarobljenog u iluzornom telu, prostoru i vremenu, izgleda da se život odvija postepeno, tokom linearnog vremena u nekom prostoru, da je sve odvojeno. Zato mu izgleda čudno da duša može da deluje na događaje života. Duša je prisutna u celom životu, od početka do kraja. Zapravo, ceo život čovekov je u duši, kao njena imaginacija, ne izvan nje.

Zato duša može da nam sa drugog kraja sveta dovede osobu koja će reći ili učiniti ključnu stvar u pravom trenutku; voditi nas iz jedne u drugu situaciju koje će se složiti kao delovi jedne velike priče; dovesti nam nepoznatog čoveka na ulici koji će nam reći ili učiniti nešto što će nam promeniti život, a da on ni sam nije svestan zašto je to uradio, ili misli da je povodom nekog drugog razloga; posebno je zabavno kada se u to uigra više ljudi, koji sami nisu svesni svoje zajedničke uloge za nas; ili ćemo jednostavno negde videti nešto što će pokrenuti nov sadržaj u našem životu.

Često ćemo pre nego što pođemo da vidimo tu važnu pojavu osetiti kao da nas je 'nešto pokrenulo' da pođemo baš tada i baš tamo.

Kada sami radimo ono što je u interesu naše duše ili duše bližnjeg, osećamo se ispunjeni blaženstvom, puni pozitivne energije, i ništa ne može da nas spreči u tome. To nam uvek 'ide od ruke'. Ako neka aktivnost ili namera već na početku ne ide kako treba, stvaraju se prepreke na svakom koraku, to je pokazatelj da taj put nije u interesu duše. Svaki proces na svom početku ima svoje znake, znamenja i pokazatelje u spoljašnjim događajima i pojavama, koji otkrivaju njegovu pravu prirodu, da li vodi dobrom ili lošem ishodu. Intuitivni ljudi, tj. ljudi sa jačim kontaktom uma sa dušom, mogu da ih osete i primete, i ispravno protumače.

Svi pravi stvaraoci su u trenucima stvaranja bili nadahnuti uticajem duše. Inspiracija bi im iznenada dolazila kao oluja, kao iznenadna poseta velikog prijatelja. Čak su tada mogli i da osete nečije prisustvo. Kao da bi im neko ukazao na ključnu stvar u rešavanju problema na kome su radili, ili u njihovoj svakodnevnoj okolini, preko nekih ljudi, poruka, ili za vreme sna. Mnoga naučna otkrića i umetnička dela bila su otkrivena u snu ili odmah nakon buđenja. San je takođe jedno veliko područje delovanja duše na čoveka jer je oslobođen fizičkih ograničenja, ali je problem sa njim taj što je u njemu čovek nesvestan, teško se tamo primljene informacije mogu preneti u svesni um. Takođe odvija se u drugoj dimenziji, različitoj od trodimenzione fizičke realnosti, i potrebno je dodatno iskustvo da se one prevedu na fizičku realnosti i primene.

Iako je ceo život u duši, a ne duša u životu, ne treba zaboraviti činilac slobodne volje da svesni um u telu i fizičkom iskustvu koje doživljava, odlučuje nešto i sam sa svoje strane, da sa te pozicije prividne izdvojenosti dođe do spoznaje svoje duše, da sazri tako izdvojen u telu do svoje suštine, do Božanskog. U čovekovom telu, kroz izdvojeni um, Božansko, kao individualna duša, kao da gleda i spoznaje sebe samoga (prividno) izvan sebe samoga. U toj individualnoj slobodi je ceo smisao života, inače život bi bio već odgledan film.

Zbog principa slobodne volje, i drugih duša koje deluju u zajedničkom prostoru fizičkog sveta, igra se usložnjava i uvek dolazi do novih situacija zbog kojih duša mora da interveniše.

Postoje i delovanja duše koja su retka, ali se događaju kada je život neplanirano ugrožen. To su najčešće intervencije spasavanja, da se fizički život ne završi pre vremena. Tada se može fizički manifestovati uticaj duše preko više posrednika. To mogu biti duše preminulih srodnih duša, naših rođaka ili bliskih osoba, naš vodič, zrelija duša koja nadgleda odvijanje života i pomaže kada zatreba, i intervencije duše preko životinja. Ti posrednici se mogu fizički pojaviti, fizički uraditi tačno određenu stvar da bi nam pomogli i spasli nam život, a zatim nestati. Ako je potrebno, mogu samo da se pojave kao podrška i savetodavac u kritičnim trenucima. Mogu da se jave kao glas koji iznenada daje savet šta treba da se uradi da bi se izbegla opasnost, ili da bismo se spasli iz opasne situacije. Taj glas ćemo jasno čuti izvan glave. Ili da se prikažu kao pojava i glas. Nažalost, te intervencije svesni um često pogrešno tumači prema svom verskom programiranju, kao intervencije "Boga" ili "Anđela Čuvara". Kada mogu, duše deluju i preko životinja, tada životinje požrtvovano spasavaju neko dete ili odraslu osobu savršeno svesnom namerom da to urade, ili jave kome treba da se neko nalazi u opasnosti. Naša duša ili 'više Ja' često koristi životinje da bi delovala na nas, ili nam jednostavno stavila do znanja da nismo sami na ovom svetu, ako nema druge pogodne osobe za to. Životinje su bića sa manjim procentom prisustva duše od onog koji je potreban za formiranje svesne ličnosti,

zato je to prisustvo duše u njima, iako manje, čistije i slobodnije za duševno delovanje od duše u čoveku koja je sprečena i ometana svesnim umom.

Takođe je i duša u detetu čistija i jasnija jer nema prepreku izgrađenog uma i Ega. Otuda su deca uvek tako draga, i ona uvek gledaju na svet i druge ljude samom dušom, otuda su im oči tako bistre. Zato jasnije i vide.

Pod komunikacijom duše sa umom treba spomenuti i komunikaciju umrlih sa živima. Duša koja je napustila telo probudila se u svojoj pravoj prirodi, možda ne sasvim jer nije završila svoj ciklus inkarnacija, ali je svakako u mnogo većoj meri budna nego što je bila u telu, tako da smrt tela ne doživljava tragično, izuzev ako to nije bila nasilna smrt. Smrt tela doživljavaju kao tragičnu samo oni koji ostaju u telu jer ne vide više dimenzije osim fizičke i čulne. Oni pate za onim koji je "umro". Zato duše koje su napustile telo pokušavaju da ih uteše šaljući im poruke na razne načine. Najčešće preko snova, snovi su najpogodniji medijum za kontakt jer se odigravaju u astralu, u kome duša boravi privremeno nakon smrti tela. Ako to nije dovoljno da dopre do svesti otelovljenih, onda se ožalošćenima u telu javlja na fizičkom planu, organizujući događaje koji će im svojom sadržinom staviti do znanja da je "umrli" i dalje živ kao duša koja im se javlja da bi ih utešila.

Posebna je priča kako se odnose duše međusobno preko ljudi. Naime, sve ono što osećamo kao ljubav i duboko razumevanje prema nekome, iako tu osobu ne poznajemo dugo, jeste zapravo komunikacija naše duše sa dušom te osobe. To je ta 'platonska ljubav', najdublje prijateljstvo, srdačna pomoć koja nije ni tražena, već učinjena iz same dobrote. Ti odnosi su mnogo ređe telesni i seksualni. Ako su niži centri više uključeni u taj odnos, on se teže održava, jer onda telom preovlađuje telesni um, Ego, a on uvek deli i odvaja.

Svi pravi 'ljudski' odnosi, humani, puni ljubavi i nesebične dobrote i altruizma jesu odnosi duše sa dušom. Zato se telo i um osećaju tako dobro u tome. Ispunjeni su pozitivnom energijom sadejstva više duša.

Svaki pravi odnos čoveka prema sebi i drugima, rast u razumevanju i mudrosti, jeste otvaranje uma za uticaje duše, našeg 'višeg Ja', Božanskoj prisutnosti.

Svaki gubitak tog odnosa, a i on je moguć u svetu slobodne volje, jeste pad u patnju i sukobe sa sobom i svetom. Duša je u telu izvor svesti i svega dobrog. Um koristi svest duše za svoj rad na svoj način. Životna energija pripada telu i dobija je od organskog života. Zato čovek može da živi i misli bez presudnog uticaja duše, u patnji i neznanju.

Razvijanje i jačanje kontakta uma sa dušom jedino daje smisao životu.

Otuda je ta veza najveća inspiracija za religiozni život. Otuda je religiozni život predmet velike manipulacije opozicionih sila koje remete odnos duše sa čovekom.

Duša je uvek ta koja komunicira sa umom, a um je taj koji najčešće nije svestan duše i njenih uticaja, jer najčešće komunicira sam sa sobom. Zato se svakako najdirektniji odnos duše i uma događa kada um miruje, kada je sasvim tih, osvešćen i ničim ne remeti ispoljavanje duše. To je praksa budističke (zen) meditacije u kojoj se čovek direktno okreće ka sebi, ka duši kao praznini koja omogućava celo naše postojanje, ka duši koja nije ništa od svega što je ovde nešto, koja nije telo jer ga omogućava, koja nije ni misao jer svaku misao omogućava - koja nije ništa ali je zato primarna u odnosu na sve. To je jedini mogući način uzdizanja čovekovog u duhovnom ostvarenju.

Odnos uma i duše od suštinskog je značaja za zdravlje tela i uma. Tu je stvar jednostavna: koliko je um identifikovan sa telom, toliko su i um i telo bolesniji. Koliko je čovek svesniji sebe kao transcendentalne duše, toliko su mu um i telo

zdraviji, svesniji i celovitiji. Jer duša omogućava celo telo i um, i dovoljno je samo bit svestan duše i njene transcendentalne i suštinske prirode, njenog primarnog značaja i moći, i telo i um će automatski postati celoviti. Tako nastaju svi čudesni primeri isceljenja verom. Svaki poremećaj zdravlja i mentalne ravnoteže i jasnoće gubi se gubitkom svesti duše. Svako isceljenje nastaje povratkom svesti duše. Ona je primarna u svemu. Zato ako prvo tražimo zdravlje jer smo bolesni, nećemo ga dobiti, jer prvo mislimo na telo, primarni značaj dajemo telu. Zato smo i bolesni. Moramo postati potpuno svesni da je telo samo sredstvo izražavanja duše, omotač kroz koji se duša ispoljava, i svu predanost i pažnju posvetiti nadilaženju tela i predanosti duši koja sve omogućava, celo telo. "Prvo tražite carstvo nebesko, pa će vam onda biti dato sve." Ko prvo traži nešto od ovoga sveta, koji je samo senka nebeskog, izgubiće sve.

Direktna i nepogrešiva lična komunikacija uma sa dušom ili višom svešću je praksa konsultacije sa Ji Đingom (I Ching), drevnom kineskom Knjigom promene. Na Zapadu je opšti odnos ljudi sa svojom dušom, kao i uloga duše u ovozemaljskom životu najdetaljnije opisana u zabeleženim govorima verovatno najvećeg donosioca svetlosti duše na ovaj svet, Isusa Hristosa, posebno u Propovedi na gori (Matej 5-7), kao i u gnostičkim jevanđeljima (Tomino jevanđelje i Knjiga Tomina) gde je sačuvano izvorno ezoterično značenje, kakvo je učeno u ezoteričnim školama onoga vremena (Eseni, Gnostici, Terapeuti, Sufi), za razliku od jevanđelja u Bibliji u kojima je, zbog potrebe stvaranja institucionalne crkve, mnogo reči Isusovih izmenjeno, falsifikovano i pretvoreno u egzoterične priče i parabole.

ZAŠTO JE DUŠA UVEK DOBRA

Priroda duše je apsolutno dobro, jer ona je individualni odraz Božanskog Apsoluta koji omogućava sav život, i sámo postojanje. Taj individualni odraz je težnja Božanskog da se iskaže na najbolji mogući način, uvek i na sve načine. Sav univerzum i sav život je ispoljen da bi se to postiglo kroz ljudsku dušu. Zato je duši nemoguće da bude protiv toga ni na najmanji mogući način. Božanski Apsolut ne može da bude negativan prema samom sebi. Tada ne bi bio ni Apsolut ni Božanski.

Duša, zbog svoje apsolutne prirode, u svakom drugom biću vidi drugu dušu, vidi samu sebe u drugom telesnom obliku. Zato ne može da bude negativna niti destruktivna ni prema jednom živom biću.

Duša je uvek dobra zato što nikada ne pokušava da bude dobra - ona to jeste i ne može da bude drugačija. Ona time zrači.

Ali prirodu dobra Božanskog Apsoluta i duše kao njegovog individualnog odraza, treba razumeti malo bolje od toga da je on samo jedna velika dobričina. Naime, budući da je on Celina, savršenstvo i potpunost, što i znači pojam Apsoluta, onda je za njega dobro apsolutno sve što jeste i kako jeste. Ne postoji niti može da postoji apsolutno ništa loše i pogrešno u Celini ili Apsolutu. Još manje ako je taj Apsolut Božanski. Da postoji i najmanja pogrešna pojava ili stvarčica u Božanskom Apsolutu, onda on ne bi mogao da postoji, ne bi bio ni Apsolut, a još manje Božanski.

Ali to savršeno apsolutno dobro, koje ni u čemu ne vidi ništa loše, treba razumeti u skladu sa svojom razmerom: ono postoji samo u samom Apsolutu, na

samom izvoru Božanskog, eventualno na drugoj razmeri, u trećoj samo kao sećanje. Na nižim razmerama, gde deluje sve više zakona, a pogotovo na ovoj na kojoj se nalazi Zemlja, i u kojoj duša deluje, zaista nije moguće brkati dobro i zlo niti odbaciti oboje, jer onda i sav život može da ode do đavola. Ovde postoji uzročnost ovakva kakva je. Ne može se u jednoj razmeri rasuđivati na osnovu logike druge. Svaka ima svoju logiku, svoj broj zakona. Jedna ćelija, kao delić kosmičkog holograma, jeste svesna celog kosmosa, ali na svojoj razmeri i na svoj način, a to je drugačiji način od simbioze njihove svesti u telu čovekovom, ono je svesno na drugačiji način od galaksije koja je svesna na svoj način. Sve je to jedna ista svest, ali na različitim razmerama koje, sledstveno tome, oblikuju i različite oblike postojanja. Svaka razmera oblikuje svoj način postojanja i svoju logiku.

Problem je što mnogi ljudi koje se bave ispraznim filozofiranjima o prirodi stvarnosti brkaju razmere jer ih nisu ni svesni. Oni logiku jedne razmere projektuju na drugu razmeru, pa im onda ništa nije jasno, opsednuti samo svojim telom i fizičkim zakonima, pitaju se: "Zašto Bog dopušta zlo?". Čovek koji je svestan samo tela, ne i viših dimenzija i razmera, ne može da bude svestan relativnosti svoga položaja niti objektivne stvarnosti, kako dobro može da postoji iako negde izgleda kao zlo.

Ali ipak i ovde na Zemlji duša je, kao odraz Božanskog Apsoluta, uvek samo dobra, i ta njena dobrota je daleki odraz savršenstva iz kojeg potiče, svesti o svim razmerama, svesti da je uvek sve dobro kao sámo postojanje. Naime, duše nisu dobre kao dobri moralisti, kao opozicionari nečem lošem, nego su dobre kao što je samo postojanje dobro, prema svemu što postoji i što živi. Iz samog postojanja ona izvlači svoju dobrotu. Kao sunce koje sve obasjava bez razlike, ona voli i dobrog i grešnog, grešnog još i više jer je više otuđen od samog postojanja kao dobrog. I svrha njene dobrote nije moralno usavršavanje ni sebe ni drugih, nego prihvatanje samog postojanja sa punom svešću i ljubavlju, Božanskog postojanja.

Na kraju, duša je ovde ipak uvek dobra zato jer je usmerena naviše, ka svom Božanskom izvoru, u kome je sve apsolutno dobro i savršeno. Ta njena suštinska orijentacija u bivanju naviše, ka savršenstvu, izražava se kao dobrota u svemu što čini ovde na Zemlji.

ZAŠTO NEKI LJUDI NISU DOBRI

Postoje dva suštinska razloga zašto neki ljudi čine zlo.

Prvi je taj da su to ljudi sa mladim i neiskusnim dušama koje nemaju svu vlast nad telom. Zato tu vlast nad telom, privremeno ili trajno, preuzimaju neorganski entiteti koji nemaju problem sa uticajem na organska bića. Tim ljudima sa mladim dušama je potrebno sticanje grubih iskustava, a tela u kojima su mlade i neiskusne duše u potrazi za svakojakim grubim iskustvima lako padaju kao žrtve mnogo starijih entiteta iz neorganskog područja. Ti entiteti ih zaposedaju i navode ih da čine dela koja duše same ne bi činile. Na taj način im pomažu da sve iskuse.

Sa druge strane, u vezi sa ovim, mlade duše koje traže gruba i osnovna iskustva, mogu da traže da iskuse ulogu žrtve nekog zlog dela. One moraju da prođu kroz sva iskustva, i počinioca i žrtve. Zato neko mora da im priredi to iskustvo žrtve. Taj priređivač je po pravilu druga mlada duša koja je opsednuta, jer sama po sebi ne bi učinila nikakvo zlo. Opsednutost postoji i zbog ispunjavanja ovakvih potreba duša.

Drugi razlog je taj što nemaju sva ljudska tela ljudsku dušu, ili nemaju celo prisustvo duše, nemaju je u dovoljnoj meri da duša donosi odluke i presudno deluje. Duša uvek deluje nenametljivo, ona potiče iz slobode i uvek deluje na principu slobodne volje i slobodnog prihvatanja. Zato se tako lako dogodi da neko "izgubi

dušu". Ona će učiniti sve da bude prihvaćena od tela, ali ako je druga strana, telo ne prihvata iz nekog razloga, neće moći da se održi.

Ljudska tela su samo pogodna staništa za dušu koja oblikuje priroda. Ali ponekad, ako u telo treba da se inkarnira mlada i neiskusna duša, neorganski entiteti mogu da preuzmu vlast nad telom i da delimično ili u potpunosti ovladaju tim telom. Duša će u njemu ostati pasivan svedok do smrti tela, jer se ona nikada ne nameće silom, sve radi na principu slobodne volje, ili će napustiti telo koje će nastaviti da živi pod vlašću neorganskog entiteta (demona). Dovoljno je bilo ako je pri rođenju duša ušla u telo da ga animira i pokrene u život. Ako ga zatim napusti, telo može da nastavi da živi po biološkoj inerciji, ako neko može da ga održava u životu. To se ponekad dešava kod dece koja dožive fras ili se rode mongoloidna. Duša ode a telo ostane sa najosnovnijim funkcijama, bez ikakve više svesti i uma. Setimo se kakve sve složene radnje telo može da uradi kada je u somnambulnom stanju ili kao mesečar, bez čovekove svesti. To je zato što telo ima svoj osnovni um za kretanje i delovanje, kao kod životinja.

U velikoj većini slučajeva telesni um prihvata dušu jer je za to i stvoren, jer zna da ga to sjedinjavanje sa dušom uzdiže i obogaćuje. Ali postoje slučajevi i izuzeci kada dolazi do neslaganja između duše i tela. Duša tada teško ulazi u njega i tokom vremena nastaje sve veće neslaganje duše sa telom, što može da se pretvori u destruktivno i devijantno ponašanje, u najblažem obliku da odvede u transseksualnost i promenu pola (ako je duša iz prethodnog života bila naviknuta na jedan pol, a telo je sada drugog pola), a u najtežem do šizofrenije. Ponekad duša odbije da ostane sa telom i tada se događa smrt deteta pri porođaju. Fizički uzrok takve smrti su najčešće vakcine (DTP - *Diphteria, Tetanos, Pertussis)* pune teških metala koje izazivaju autoimune poremećaje u vidu gušenja, slično astmi. Prema raznim istraživanjima, a posebno dr. William Torch-a s Medicinskog fakulteta u Renou, Univerziteta u Nevadi, sva deca koja su "iznenada" umrla u kolevci primila su DTP vakcinu nekoliko dana ili nedelja pre toga. Ako ne umre, onda dobije astmu ili autizam koji je posledica zatvaranja duše u sebe iako ostaje u telu. Ponekad telo može da se rodi i preživi i bez duše, samo sa fizičkim umom, i tada se rađaju mongoloidna deca. Nekada duša odluči da napusti telo i kasnije, dok je dete još uvek malo, ako se okolnosti života pokažu nepovoljnim, potpuno protiv planiranog života, ili usled jače bolesti. Nekada duša može da napusti telo još kasnije, tokom zrelog života, i ako telo preživi taj odlazak ostane mu samo telesni um bez ikakvih osećaja i više svesti. To se onda naziva šizofrenijom. Takođe se šizofrenijom naziva i slučaj kada dve ili više nezrelih duša uđu u jedno telo. Jednostavno da vide kako to izgleda.

Opsedanje tela od strane neorganskog entiteta može da se izvede i od strane drugih ljudi koji su već opsednuti, a to su satanisti. Oni imaju ritual sa kojim se to izvodi, naziva se "mesečevo dete", njime se duša u detetu, dok je još malo, potisne ili zarobi ubacivanjem demona koji zaposeda telo.

Samoj duši i to može da bude jedno interesantno iskustvo, budući da joj ništa ne može nauditi. Ona može da bude stalno potisnuta ili da povremeno izbija kroz ličnost čovekovu.

Sam čovek se tako oseća kao dvojna ličnost. Oseća jedno ali mehanički radi drugo, ono na šta ga primorava neorganski entitet. I to se ponekad naziva šizofrenijom ako je i neorganski entitet neiskusan i nezreo kao i duša.

U svakom čoveku je prisutan dualizam dobra i zla, ispravnog i pogrešnog, savesnog delovanja i nesavesnog, a to nije ništa drugo nego odraz dualizma tela i duše, pitanje prevlasti duše nad telom, ili uticajima koji deluju nad telom kada

kažemo da je telo opsednuto. Tu se radi o procentima uticaja duše ili stranih entiteta u telu. Koliko je procenat uticaja entiteta veći, duša je slabijeg uticaja i za tu osobu se kaže da je "duševno bolesna", "duševno poremećena" "malodušna". Jezik sam sve govori. Ukoliko je procenat uticaja duše veći u telu, toliko je veći i u umu, i utoliko je osoba "duševno zdrava", duševnija i emocionalno zrelija. Emocionalna zrelost direktno zavisi od procenta prisutnosti i odlučivanja duše u telu.

Većina ljudi sa mladim dušama, a takvih je na ovoj planeti većina, su opsednuti na razne načine neorganskim entitetima.[36]

Velika većina takvih ljudi može pristojno da živi sa njima. Njihova opsednutost se uglavnom izražava u tome da žive mehanično, sa nekim sitnim porokom koji im oduzima energiju, sa kojom se hrani neorganski entitet. Njihova opsednutost se vidi u tome što nemaju svoju volju kada treba da se oslobode poroka i problema koje prave sebi i drugima, što nesvesno lažu sebe, racionalizuju svoje slabosti i žive kao mediokriteti.

Nisu svi neorganski entiteti negativni. Većina su samo paraziti koji žive od čovekove energije prikačeni na njegovoj auri. U njihovom je interesu da im domaćin živi tako da može da ih hrani. U tu svrhu dozvoljavaju mu prosečnu duhovnu i ekonomsku egzistenciju. Ali samo onakvu kakva neće da ugrozi njihov opstanak. To je posebno vidljivo kod vernika neke religije koji ne žele ni da čuju za druga učenja. Prema svakoj informaciji koja bi mogla da ih osvesti i oslobodi opsednutosti pokazuju izrazito neprijateljstvo i odbojnost. Zato je ubeđenje da postoji samo ovaj svet i da ne postoje demoni, ili da su samo drugi opsednuti njima, uobičajen mentalitet takvih blago opsednutih ljudi. Oni se najviše ljute kada im se spomene da su opsednuti. Samo im nije jasno odakle povremeno čuju neke glasove, ili povremeno viđaju neke čudne senke i spodobe ivicom vidnog polja, ili u trenucima između jave i sna (hipnagogija), ili kada u tim trenucima ne mogu da mrdnu kao da im je neko seo na grudi, od čega ih uhvati panika. Ali o tome nikome ne govore da neko ne pomisli da su ludi. Poznato je da ako bi takva iskustva poverili nekom psihijatru, onda bi prošli mnogo gore od svoje opsednutosti. Psihijatrija, naime, postoji kao institucionalna podrška demonizacije ljudi: svi psihijatrijski lekovi tako uništavaju mozak da svaki demon može u njemu da živi kao u raju.

Osnovni metod opsedanja koji koriste neorganski entiteti jeste da otvore percepciju čoveku. S jedne strane to je potrebno da bi sam entitet mogao da uđe u njih, a s druge strane to poremeti čoveka jer ne razume više dimenzije i realnosti od čulne i materijalne u kojoj je do tada sazrevao. To postižu delimičnim buđenjem kundalini energije kod čoveka.[37] On vidi i doživljava više realnosti, astralne pojave, ima vante-

---

[36] Njihovi slučajevi se mogu nazvati i "duševnom bolešću" jer i jesu neka vrsta bolesti, ali time se ne objašnjava ništa, osim što se samim tim izrazom nagoveštava istina da se njihovom dušom nešto nije u redu, da ne odlučuje u dovoljnoj meri. Previše je takvih slučajeva kojima se uzrok ne može naći ni u telu, ni u ličnoj prošlosti osobe, tako da kao uzrok "duševnim bolestima" očigledno preostaje nešto što nije od ovoga sveta, niti od tekućeg života čovekovog. Takođe se kaže da su ti ljudi "podeljene ličnosti", one i jesu podeljene, ali nisu svi delovi čovekovi. Oni to jasno govore svakom psihoterapeutu, ali je ovaj obrazovan tako da ih uopšte i ne sluša. Tek nedavno su psihoterapeuti počeli da slušaju svoje pacijente i da prihvataju činjenicu da su opsednuti nekim stranim uticajima, kako im to i sami sve vreme govore, kako to govori sva duhovna i narodna tradicija širom sveta u svim vremenima. Pionirski radovi nove psihoterapije od Dr. William J. Baldwin-a: "Terapija spiritualnog otpuštanja: Tehnički priručnik" (Spirit Releasment Therapy: A Technique Manual) i "BS-VI: Bliski susreti opsedalačke vrste" (CE-VI: Close Encounters of the Possession Kind) predstavljaju nezaobilazna dela za razumevanje opsednutosti o kojoj ovde govorimo.

[37] Kundalini energija je naziv za pun energetski potencijal u telu čovekovom koji je uspavan i koji se postepeno budi onako kako čovek sazreva. Ako se nekim tehnikama kundalini naglo probudi u meri većoj od razumevanja i objektivnog znanja koje čovek ima, onda mnogo veća percepcija koja

lesna iskustva koja ne može da kontroliše. Nemajući objektivno znanje o tim realnostima, da su i ona prirodna kao i ovaj čulni svet, samo na drugačijim frekvencijama i razmerama, čovek je izbezumljen i potpuno podložan uticajima. Na taj način neorganski entiteti mogu lako njime da upravljaju. Takav čovek će onda poslušati svaki njihov glas koji mu kaže da počini i najbanalniju glupost ili zločin, dok u realnom životu ne obraća pažnju na razumne glasove i reči drugih ljudi i svojih bližnjih.

Opsednutost se ogleda u prenaglašenoj identifikaciji sa sadržajima uma, s tim što ti sadržaji nisu od čovekovog uma, već su tu podmetnuti, a čovek ih doživljava kao svoje.

Problem se dalje usložnjava tako da ima toliko opsednutih ljudi da je šizofrenija ili ludilo postalo logičan i prirodan odgovor na lud svet u kome živimo.

Sama duša nikada ne bi mogla da čini ništa zlo i destruktivno, ona je nezavisna, ali energija čovekovog uma je ta koja stvara privid da je bezvremena duša upletena u vremenska zbivanja prirode i tela. Ključnu ulogu u stvaranju tog privida imaju energetski centri u čovekovom biću - čakre. U koju čakru ulažemo energiju - na tom ćemo nivou svesti bivati. Što je čakra niža, identifikacija duše sa delovanjem prirode je veća, suprotnosti su veće, a s njima i životni izazovi. Identifikacija naše transcendentalne duhovne suštine sa telom daje nam iluziju da mi patimo i da se nama dešava ono što se prirodno uslovljenom telu dešava. Ta se identifikacija ne bi dogodila niti bi se održavala da ne ulažemo energiju u nju, pre svega u prve tri najniže čakre: seksualnost, egocentričnost i volju za moć u svetu. Takva identifikacija nam se stvara i održava ulaganjem životne energije u takve načine življenja. Pošto smo nesvesni, to ne radimo svesno već smo tako programirani. Što je čakra viša, svest o transcendentalnoj suštini duše sve je veća, objektivan uvid u prirodu sveg zbivanja je jasniji, naša svest o iskonskoj, bezvremenoj neuslovljenosti duše sve je veća.

Zato se opsedanje obavlja uvek preko nižih čakri, pojačavanjem njihovog uticaja na sve načine, pre svega izopačenom seksualnošću, egocentričnim iživljavanjem i voljom za moći, ali takođe i pervertovanjem rada viših čakri, izvrtanjem pravog značenja ljubavi (četvrta), znanja (peta), uvida (šesta) i same svesti o Božanskom (sedma čakra). ***Svi opsednuti su zarobljeni u nižim čakrama***. Koliko se čovek ispravno osvešćava toliko se njegova životna energija uzdiže ka višim centrima i čini ih aktuelnim - ukoliko i to uzdizanje ne sabotiraju neorganski entiteti u svoju korist, prevarom da se prvo energija treba uzdići nekim tehnikama, pa će je onda slediti odgovarajuća svest. Stvar je suprotna: energija sledi svest, ne svest energiju. Ako se energija podigne bez svesti i objektivnog znanja, onda se samo dobija još veća energija za činjenje još većeg bezumlja i neznanja.

Opsednutost se uvek održava inercijom i mehaničkim ponašanjem čoveka po uvek istom šablonu. Ovaj fizički svet, život na Zemlji posebno, pod uticajem je velikog broja zakona, drugim rečima, vrlo je inertan, ako ostavimo neku stvar, ona će tu stajati sve dok se ne raspadne ili dok je neko ne pomeri. Slično je i sa telom, ono je u velikoj meri sklono inerciji i kretanju linijom manjeg otpora. To na sve načine koriste neorganske sile, povećavaju inertnost u kretanju i delovanju, nude gotove šablone,

---

se tako budi zbunjuje čoveka u tolikoj meri da može da izgubi razum. Zato je namerno buđenje kundalinija omiljena metoda neorganskih bića koja žele da ovladaju čovekom, s jedne strane jer ga time zbune i tad mogu mentalno da ga kontrolišu, a s druge strane jer je tako povećana energija čovekova idealna hrana za neorganske entitete. Čovek sa tako pre vremena i nekontrolisano probuđenom kundalini energijom postaje baterija za napajanje neorganskih entiteta i najčešće je smešten u mentalne institucije, ili se predstavlja kao "prosvetljeni" kojeg niko ne razume. U svakom slučaju nesposoban je za funkcionalan i konstruktivan život.

recepte i tehnike za sve i svašta, pa i za osvešćenje. Čine sve da onemoguće slobodnu kreativnost koja je jedina osnova svesti, da onemoguće slobodnu volju nametanjem tabua i zakona koji se moraju poštovati jer duša jača njenim slobodnim izražavanjem, izražavanjem u slobodi i samosvesti, nikada po nametanju i obrascu. Svako nametanje obrazaca i zakona ponašanja ima za cilj sputavanje duše.

I opsednutost ima svoju svrhu za dušu, posebno za mladu, ali i za one zrelije. Opsednutost, naime, praktično pokazuje duši koliko je slaba i koliko nema svoju volju i celovitost prisustva u čovekovom telu. Životna energija je savršeno ekonomična, nema ništa za bacanje niti za gubljenje vremena u istom stanju. Energija uvek ili ide naviše, ili propada naniže, ako ne može da se zadrži, ide tamo gde može i gde je potrebna. U prirodi energije je kretanje i zbivanje. Za nju je nemoguće stajanje u istom stanju. Tako da ako duša ne koristi životnu energiju tela koja joj je data na raspolaganju, onda će nju da koristi neko drugi. Zato postoje neorganski entiteti kao paraziti. Oni praktično pokazuju šta duša nije učinila, a trebala je. Ne činiti ono što treba isto je što i činiti pogrešno.

Zato se kaže da demon opseda i iskušava grešnike, tj. one koji su pogrešili u nečemu, u načinu vođenja svojih života. Ispravne i napredne ljude demoni ne mogu da iskušavaju. Oni spopadaju samo slabe i "grešne" tj. koji čine greške, kako bi im na taj praktičan način, kroz praksu, pokazali koliko i u čemu greše. Zato svako ko želi da napreduje mora da se "suoči sa svojim demonima".

Naravno, sami demoni nisu svesni svoje edukativne funkcije na čovekovu dušu. Možda je svestan samo njihov vođa, koji je i sam jedna od Božanskih monada koja je u dijalektici suprotnosti i polariteta sveg Božanskog ispoljavanja preuzela ulogu koja se iz naše perspektive vidi kao negativna.

Postoji manji procenat ljudskih tela koja žive potpuno bez ljudske duše. To su oni koji su opsednuti izrazito negativnim entitetima. To su svakako oni koji čine najokrutnije zločine. Zato za njih kažemo da su "bezdušni", da su "neljudi" ili se u vezi njihovih nedela pitamo "kako čovek može tako nešto da učini". I nije ih počinio čovek, bar ne čovek sa ljudskom dušom. Počinio ih je uvek neorganski entitet izrazito negativan, poznat i kao demon koristeći telo čoveka.[38]

Treba zapamtiti da čovek sa ljudskom dušom nikada ne čini zlo, jer kao što je već rečeno, svaka duša u drugom čoveku vidi drugu dušu kao sebe samu, kao odraz Božanskog. Taj odraz je najjasniji u deci, jer su im duše još sveže od božanskog sveta iz koga su tek došle i nezagađene su ovim svetom. Zato onaj koji čini zlo nad decom sasvim sigurno nije ni čovek niti ima ljudsku dušu. To je demon koji po kosmičkoj dijalektici suprotnosti predstavlja suprotnost dušama, koje se inkarniraju u ljudskom obličju radi postizanja savršenog odraza Božanskog u sebi. Svaka težnja u relativnom svetu mora da ima protivtežu. Tako su i ovi demoni prosta negacija svih ljudskih težnji i svega što je ljudsko. Po tome se mogu lako prepoznati: oni su jednostavno suprotstavljeni svemu što je dobro za ljude. Čak i bezazleni astralni paraziti uvek iskazuju pakost i mržnju prema svemu što je dobro, lepo i prostodušno. Mrze čak i lepe mirise a vole smradove. Prostodušne izraze duše najviše mrze, ako ništa drugo, rugaće im se i ismevati ih. Ovu suprotnost je lako razumeti ako se podsetimo da je sve stvar u frekvencijama, pa je tako i mržnja samo suprotno usmerena frekvencija od ljubavi. Ljudi koji su opsednuti njima često su destruktivni u radu i ponašanju, kao i fizičkom izgledu. Oni jednostavno ne znaju šta je normalno i ispra-

[38] Poznata su svedočenja ljudi koji su bili učesnici bitaka u ratovima, da su u tim trenucima najžešćih okršaja ljudi postajali opsednuti, da su činili dela koja normalan čovek fizički ne bi mogao niti hteo da učini, i da oni sami nisu bili svesni da ih čine, da su bili opsednuti u tim trenucima.

vno, niti to osećaju. Prvo što se kod opsednutih žena može videti jeste zapuštenost fizičkog izgleda. Lepo izgledaju i fino se ponašaju samo oni opsednuti koji imaju neku od važnijih društvenih uloga, u politici ili kulturi, kako bi odatle uticali da ostali ljudi budu demonizovani. Svi ostali nevažni su zapušteni i nesposobni za rad. Jedna od najčešćih osobina demonizovanih je da žive na tuđ račun, da nikada ne zarađuju pošteno za svoj život. Oni mrze rad, nesposobni su za rad jer su nesposobni za odgovornost i stvaranje. Pošto su u suštini paraziti, znaju samo da uzimaju.

Demonizovani ljudi se dele uglavnom na dve vrste: na važne i nevažne. Važni učestvuju u demonizaciji drugih ljudi i zato umeju vrlo vešto da se ponašaju u društvenom i političkom životu. Nevažni su samo baterije koje snabdevaju demone životnom energijom i služe kao potrošna roba, za vršenje raznih zločina, za krađu tuđe energije (ubistvima i nasiljem), posle čega i sami stradaju.

Treba znati da slučajevi opsednutih ljudi i "isterivanje đavola" iz njih jeste samo predstava za obmanjivanje ljudi da misle da opsednutost samo tako izgleda. Tu predstavu izvode i režiraju sami demonizovani ljudi i njihovi hibridi na vlasti, pre svega u crkvi. Oni često rade zajedno, po dogovoru, demon uđe u nekoga, onda sveštenik dođe da obavi ritual isterivanja, i tako crkva pokaže i dokaže svoju moć. Oni snimaju i filmove ("Isterivač đavola") da bi popularizovali ovu obmanu kako izgleda opsednutost, sa puno brutalnih i odvratnih scena. Možda neki niži demon tako i opseda ljude, na očigledan i ružan način, ali najmoćniji i najgori demoni uopšte ne opsedaju ljude na takav način. Oni su u njima neprimetni, ponašaju se vrlo lukavo i kulturno, imaju ogromno znanje, vešto vladaju ne samo čovekovim telom koje su zaposeli, nego i drugim ljudima, pa i čitavim narodima. To su najviši crkveni velikodostojnici, političari i aristokrate. Najmoćniji ljudi na svetu.

Postoji još jedna karakteristika demonizovanih ljudi, a to je borba za vlast. Biti na vlasti znači veličati sebe i potčinjavati druge, iskorišćavati sve radi sebe. Čovek sa dušom nikada ne želi da ima vlast nad drugim ljudima, jer u svima drugima vidi takođe dušu. Zatim, pošto je duša božanskog porekla, ne treba joj nešto tako malo kao vlast u smrtnom telu na ovako niskom svetu. Duša samo može da deli i želi isto dobro drugima kao sebi samoj. Samo onaj ko nema dušu ili mu je potpuno potisnuta i nije je svestan, može da želi vlast na ovom svetu ili nad drugim čovekom.

Ovde dolaze loše vesti: ljudska tela koja žive bez duše[39] su na najvišim položajima vlasti na ovom svetu. To su svi verski i politički vladari i sva aristokratija, svi vlasnici korporacija.[40] Oni su pokretali sve ratove u istoriji, kontrolišući obe zaraćene strane. Nikada se ljudi sami ne bi ubijali. Nikada duša ne bi išla protiv duše, pro-

---

[39] Nazivaju se i organski portali, ili kontejneri. Sve je više i sve bolje dokumentovanih svedočanstava i dokaza da takve organske portale, kontejnere i čak klonove proizvode i kontrolišu negativni vanzemaljci (reproidi, grejsi, sivi) kako bi kontrolisali ljude i vladali njima. Dokumentovane dokaze i iskustva o tome videti u knjizi dr. Karle Turner: "Oteti" (Taken: Inside the Alien-Human Abduction Agenda) i "Maskarada anđela" (Masquerade of Angels). Takođe videti i The Dulce Book By Branton.

[40] Zato je G. I. Gurđijev jednom rekao da (iako ljudi žive nesvesni, spavajući) ponekad se dogodi da se čovek spontano probudi, bez pravog rada na sebi i objektivnog znanja o tome, i tada obično poludi kada vidi ko zapravo vlada ovim svetom. Ovde treba napomenuti da postoje izuzeci u drevnim vremenima, pre savremene i poznate istorije, kada su ljudi živeli bez stranih hibrida na vlasti, tada su postojali vladari koji su bili najvredniji među svojim narodima, prvi među jednakima, i zaista su vodili svoj narod na najbolji mogući način. Ali takvih nema već duže vremena. Sva takozvana 'demokratija' se svodi na manipulacije kolektivnom svešću, da bi se nastavila i sama održavala kontrolisana vladavina nesvesne i neuke većine, i potisnula moć svesne manjine, a 'ljudska prava i slobode' svode se na perverznu razuzdanost.

tiv same sebe, niti protiv prirode koju same podržavaju i razvijaju, a korporacije tako sistematski uništavaju prirodu i proizvode sukobe među ljudima, haos i nestabilnost, da je očigledno da to ne mogu ljudi sa dušom da rade. Postoji toliko destruktivnosti u svetu da je nemoguće da je ona spontana, ili da je u pitanju neznanje, jer danas postoji i znanje i tehnologija da ljudi žive kao u raju. Sámo prisustvo resursa i znanja dokazuje da je sva ova destruktivnost sistematski planirana sa najvišeg nivoa vlasti i moći. Sámo postojanje ovolike destruktivnosti prema prirodi i samim ljudima je dokaz da ona ne može da potiče od samih ljudi. Ma koliko bili nesvesni i glupi, ne mogu da idu protiv samog instinkta opstanka jer to ni životinje ne bi mogle, pogotovo ne na ovako sofisticiran način. A protiv samog opstanka se odavno krenulo. Takođe dokaz opsednutosti je očigledno i ogromno neslaganje osnovnih egzistencijalnih činjenica: čovek danas poseduje znanje i tehnologiju sa kojom može sa Zemlje džojstikom da upravlja robotom na Marsu, a istovremeno veruje u Boga koji je silovao devicu i napravio sina, koji će da pomogne da leševi njegovih vernika u Sudnjem danu, danu kada ceo svet propadne jer će taj Bog da ga uništi, ožive, ustanu iz grobova i odu kod tog Boga i tako se "spasu". (Niko ne kaže zašto se ne bi spasli bez uništenja sveta, njegovim preporodom.) I takvo verovanje je zakonom zaštićena institucionalna religija i osnova kulture. Ti apsurdi su dokaz da neko drugi to sve radi nad ljudima, neko ko nije čovek. To ljudski um ne bi mogao da smisli. Onaj ko ne veruje u demone i vanzemaljce, trebalo bi da veruje u činjenice realnosti u kojoj živi.

Pored opsedanja, čovekom se manipuliše i programiranjem uma.

Programiranje rade oni koji su već opsednuti, hibridi demona i ljudi, da bi tako proširili svoj uticaj, jer nije praktično da se deluje samo opsednutošću. Programiranje omogućava da se čovek ponaša kao opsednut i kada nije direktno opsednut. Programiranje se pretvara u kulturu življenja. ***Programiranje uma se zasniva na činjenici da um predstavlja sistem obrazaca sa kojima svest kreira realnost. Um je već sistem programa sa kojima se tumači i kreira realnost. Zato on može lako da se modifikuje nekim novim programima, ili "virusima" koji će te programe da promene, preusmere, zaustave ili pokrenu po komandi.***

Postoji kolektivno i individualno programiranje uma ljudi.

Kolektivno se obavlja preko religija, nauke, obrazovanja, medija, kreiranjem javnog mnjenja, politikom, manipulacijama ekonomijom, hemijskim uticajima preko hrane i lekova, tehnologijom (mikročipovi i ELF talasi).

Individualno se obavlja nad pojedincima u detinjstvu sa torturom kojom se um deli i programira da deluje na određeni način. Um se može podeliti na najviše 2.197 delova. Podeljen um je gotovo identičan opsednutom, jer se programirani delovi ponašaju kao samostalne ličnosti. Danas je individualno programirano oko 2% od celokupne populacije ljudi na Zemlji. Samo u Americi oko 14 miliona ljudi.[41]

Čovek koji je mehanizovan i programiran na neki način, sam ponavlja ono što je naučen da radi i, usled neznanja o tome da je manipulisan, ubeđen je da je sam svojom voljom počinio dela i nedela. Misli da je to realnost u kojoj živi i koju ne može da promeni, a pa zato nastavlja da živi po njoj. Zato ovde treba još jednom naglasiti najvažniju činjenicu: čovek u kome preovladava ljudska duša nikada ne čin zlo i nasilje nad drugim bićima, niti radi na bilo kakvom obmanjivanju uma.

[41] Detalje oko programiranja ljudi videti u radovima Stewart-a Swerdlow-a, koji je radio u Montauk vojnoj bazi na programiranju kao programer, ponajviše iz njegove knjige "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation.

Svakako, život i pored svih zavera opstaje i ide nekako dalje, ali to je samo zato jer je jači od svih pokušaja destrukcije. Nijedna zavera ne može da osujeti nameru Božanskog i prirodu ispoljavanja svesti i života. Može samo da nanese lokalnu štetu nekim pojavama unutar tog plana. Nijedna zavera protiv ljudi ne može da odnese pobedu, jer ljudi postoje zbog božanskih razloga, ali može da im nanese mnogo štete, patnje i iskušenja, više nego što je potrebno. Takođe i negativnim entitetima koji to sve rade nije u interesu da unište svoj posed, izvor hrane. Tu se događa (ne baš fina) ravnoteža između puštanja ljudi da žive svoj život i vlasti nad njima. Da se neko spolja meša u ljudski razvoj očigledno je već po tome što je čovečanstvo hiljadama godina živelo na isti način, bez tehnologije, a onda se najednom za stotinak godina iz blata vinulo u zvezde. Pitanje je koliko bi se brže i harmoničnije razvijalo bez stranog mešanja i opstrukcije.

Ovo je univerzum slobodne volje i ispoljavanja svega što može da se ispolji. Zato i zlo može da se ispolji, ali isto tako ono može i da se spreči. Ne bi trebalo da previdimo postojanje sistematske destrukcije nad ljudima samo zato što smo još uvek živi. Jer tada može mnogo krupnih događaja da nam se dogodi, da nas skupo koštaju, a da tek naknadno budemo svesni zašto i kako su se dogodili i kako smo mogli da ih sprečimo.

Na primer, i Prvi i Drugi svetski rat detaljno su isplanirani i vođeni iz jednog centra, od strane jezuita iz Vatikana, oni su preko Katoličkog centra u Berlinu doveli Hitlera na vlast, knjigu "Mein Kampf" napisao je jezuita Štempfle (Staempfle) a pripisana je Hitleru, Jevreji Rotšildi, bankari Vatikana, finansirali su Hitlera od dolaska na vlast od kraja rata preko Engleske banke, Jevrejin Rokfeler ih je takođe finansirao i prao njihov novac preko njujorške banke, i poklonio je nacistima licencu za proizvodnju goriva iz uglja, da bi imali goriva za rat; IBM im je dao prvi računar, tada najsavremeniju tehnologiju, za obradu podataka logoraša (zato su im tetovirali brojeve); po završetku rata Jozef Mengele je završio u jednoj vojnoj bazi u Kaliforniji kao dr. Green gde je nastavio sa svojim eksperimentima do sedamdesetih godina, a Hitler u Argentini gde je umro 1962 godine.

A šta su vas učili o istoriji?

Da li su vam rekli da su i Staljin i Mao Cetung bili školovani od strane jezuita, i pod njihovom kontrolom sve vreme? Staljin je bio Hazar[42] i njegov genocid nad slovenskim narodima vodili su Malteški vitezovi i Templari preko hazarskih bankara Rotšilda, koji su deo jezuitske strukture vlasti. Mao Cetung je sve vreme bio pod kontrolom jezuitsko-masonske organizacije "Lobanja i kosti" (poznata školska ustanova američkih predsednika), a njegov psihotični kult ličnosti i genocidnu politiku prema kineskom narodu organizovao je Jevrejin Sidni Ritenberg.

---

[42] Josif Visarionovič Džugašvili Staljin, je ruska verzija njegovog gruzijskog imena Ioseb Besarionis dse Džughašvili, a pravo prvobitno ime mu je bilo Soslan Džugajev, njegova hazarska porodica se tom promenom imena asimilovala u gruzijsko društvo. "Džugajev" znači "jevrejinov" a "Džugašvili" znači "sin Jevrejina" a u tom delu sveta gde je on živeo nije bilo nikakvih pravih Jevrejina osim Hazara, jer tu je nekada bilo carstvo Hazara koje su Rusi razorili. Ti Hazari su preuzeli judaizam u devetom veku i postali Aškenazi Jevreji. Raširili su se po celoj Evropi (postali su "istočnoevropski Jevreji") i Americi. Danas vladaju Izraelom. (Za istoriju Hazara videti knjigu Artura Kestlera "Trinaesto pleme", Arthur Koestler: *The Thirteenth Tribe*, 1976) Oni gaje posebnu mržnju prema Rusima koji su im uništili carstvo. Zato kada su jezuiti isplanirali Boljševičku revoluciju i rušenje Ruskog carstva, oni su rado dočekali da preko Aškenazija Rotšilda pokrenu i finansiraju Boljševičku revoluciju, budu njeni glavni rukovodioci, i sprovedu jedan od najvećih genocida na svetu, nad Slovenima, i tako unište sav zdrav potencijal ruskog naroda koji se do danas nije oporavio.

Koliko miliona ljudi ne bi tada izginulo i pretrpelo najveće patnje da su ove činjenice bile odmah poznate? Možda je ovo pitanje suvišno, jer oni koji su to sve izveli i dalje su na vlasti. Vi njihove ljude birate na izborima svaki put. Ovo je univerzum slobodne volje.

Sledeći primer: Prema podacima ministarstva pravde u SAD godišnje nestaje oko 450.000 dece bez ikakvog traga, više nikada se ne pronađu, ni živa ni mrtva. Svake godine. U Indiji godišnje tako nestaje oko milion dece. To se teško može nazvati "teorijom zavere" jer se radi o zvaničnim podacima. I te brojke se neće smanjiti ako prestanete da razmišljate o tome jer vam je neprijatno i deluje neverovatno. Povećaće se. Ta deca nestaju jer ne želite da pogledate u njih kako nestaju, u tu pojavu. Kada biste znali da njihove nestanke, između ostalih, organizuju i najmoćnije državne agencije, možda bi se nešto promenilo, možda biste nešto učinili umesto da za tu pojavu optužujete "paranoične teoretičare zavera" koji "veruju u vanzemaljce i demone".[43]

Prvo: tako nešto sigurno ne bi mogli da čine ljudi sa ljudskom dušom.

Drugo: toliki broj nestale dece ne bi mogli da postignu samo demonizovani pedofili i ubice, makar svi zajedno radili 24 časa svaki dan u godini. Očigledno je da to ne rade ni ljudi ni demonizovani ljudi. Očigledno je da u to mora da učestvuje još neka neljudska sila sa superiornom tehnologijom.

Prisustvo negativnih neorganskih entiteta nije jednako raspoređeno na Zemlji, negde ga je više, a negde manje. ***Kriterijum prisustva zla na ovom svetu je sreća dece.*** Gde su deca bezbrižnija, gde ne nestaju i mogu slobodno da idu ulicama, gde su više poštovana i slobodna, gde nisu zlostavljana ni ilegalno ni legalno, gde im se obrazovanje ne izopačuje programiranjem uma, seksualizacijom i učenjem da su perverzije normalne za njih - tu je negativnih neorganskih entiteta manje.

S obzirom na to da u SAD toliko dece nestaje da je zakonom zabranjeno da se deca puštaju sama na ulicu, a negde i da se sama igraju u dvorištu, da se prekršiocima takvih zakona deca oduzimaju i daju pedofilima na usvajanje, da je svo obrazovanje masovno programiranje uma, to pokazuje gde je zlo na ovom svetu najviše prisutno.

Još jedan primer: Koliko bi miliona života bilo pošteđeno zbog sukoba hrišćana i muslimana, i muslimana sa drugim narodima, da su ljudi znali da je Rimokatolička crkva stvorila islam, da je finansirala islamska osvajanja, da i danas kontroliše islam i islamski terorizam preko islamskih tajnih društava i bratstava, da tu činjenicu dobro znaju najviši krugovi u islamskim državama, posebno vladarska porodica Saud u Saudijskoj Arabiji, koja je istog porekla kao Britanska kraljevska porodica Vindzor (koja je nemačkog porekla Saxe-Coburg i Gotha), da čak postoje i Muhamedova svedočenja o tome koja se kriju od naroda?

---

[43] Istraživanja o nestancima dece i umešanosti CIA-e i FBI-a u te nestanke i njihovo stvaranje satanističkih kultova detaljno je izneo bivši šef FBI-a za Los Anđeles i Zapadnu obalu, Ted Gunderson. "The Finders" je jedna od najvažnijih tajnih operacija CIA-e protiv američke dece koju je Gunderson otkrio u svojim istragama. Sastoji se od otmice dece u svrhu prostitucije, pornografije, high-tech oružja, eksperimentalnog zlostavljanja, kontrole uma, dečijeg ropstva za podzemne objekte pod kontrolom vanzemaljaca, belo seksualno ropstvo, i ubistva u satanskim ritualima - nebrojene hiljade američke dece otete su sa ulica i igrališta u Americi od strane agenata koji rade za CIA. "Finders" operacija je započela u 1960-im i dalje otima decu do današnjih dana. On smatra da je to samo jedan od mnogih tajnih zločina koji se čine na štetu američkih građana od strane vladinih agenata pod direktivama međunarodnih satanista kolektivno poznatih kao Iluminati, koji kontrolišu tajnu ili unutarnju vladu u Sjedinjenim Državama, kao i svaku drugu veliku vladu u svetu. Zbog iznošenja takvih informacija, posle šest pokušaja ubistava, Ted Gunderson je otrovan 2011. godine.

Postoje i drugi dokazi veliki kao planine, oni se uopšte ne kriju. Problem je što ih ljudi ne vide jer su opsednuti na sve načine. Vladari kontrolišu sve, od rođenja, preko obrazovanja i rada do smrti. Oni ljudima stvaraju sliku sveta u kome žive, i ta slika je naravno, lažna, tako da ljudi ne vide istinu iako im je pred nosem.[44] Istina se uopšte ne krije od ljudi, i ne može da se sakrije, ljudi se drže u hipnozi da je ne vide, čak i da prihvate lažni svet kao stvarni. Tako je mnogo lakše. Onda se oni sami održavaju u tom lažnom svetu.

Masovnu kontrolu uma vladari su sprovodili ranije kroz religije i kontrolu znanja. Danas je nastupilo Novo doba (New Age), tehnologija olakšava stvar, pa se kontrola postiže preko hemijskih sredstava, raznih otrova u hrani i lekovima[45], mikročipovima u hrani i lekovima, pogrešnom ishranom neprikladnom ljudima, medijima, ekstremno niskim frekvencijama (ELF) i na sve druge načine kroz obrazovanje i politiku, kao i direktnom masovnom i individualnom kontrolom uma.[46]

I ta se kontrola sprovodi iz već spomenutih razloga: ako čovek nije svoj gospodar, onda će neko drugi njime da vlada, nema gubljenja vremena niti energije.

Na direktan način se ljudima tako stavlja do znanja koliko su nesvesni i bez svoje volje, a na indirektan način, stvaranjem pritisaka i prinude svake vrste ljudi se prisiljavaju da se probude i postanu svoji, da počnu da žive ispravno zbog razloga zbog kojeg i postoje.

Ovde treba razumeti zašto je potreban sav ovaj pritisak i prinuda.

Duša sama po sebi nema nikakvih materijalnih interesa. To se vidi po tome da kada neka duša postigne samoostvarenje u telu, onda odmah gubi svaku vezanost za telo i sam život, iako nije ni protiv njega. Zato se povlači od sveta i živi asketski.

---

[44] Lažna slika sveta ili masovno programiranje uma začinje se najpre u Vatikanu, od strane jezuita kao ideologa, koji su zapravo predstavnici reptiloida koji, prema nekim svedočenjima, imaju veliku bazu u dubokom podzemlju ispod Vatikana. Ideje zatim odatle idu do Londona i Tejvistok instituta "za ljudske odnose" (Tavistock Institute of Human Relations), glavnog centra za kontrolu uma u svetu, gde se razrađuju detalji primene, zatim odatle u Stanford univerzitet u SAD odakle se plasiraju preko Rokfelerovih institucija i odgovarajućih organizacija Ujedinjenih nacija, koje sve finansira i kontroliše Rokfeler, i završavaju u svim svetskim naučnim i obrazovnim institucijama i udžbenicima kao "naučna istina" koja je bogom dana i koja se uči napamet. Oni koji je dobro nauče napamet dobijaju titule naučnika, a oni koji ih još i sami unaprede, i lentu masona zvanu Nobelova nagrada. Tako ustanovljene lažne slike sveta se pri tome finansiraju od strane vodećih bankara Vatikana, Rotšilda, ekonomski povezuju u sve sfere života preko Sitija u Londonu (City of London), poslovnog centra sveta, a onima koji pored svega toga imaju nekih problema da te ideje shvate i prihvate, uteruju im se na silu preko vojnog centra, Pentagona (District of Columbia) u Vašingtonu i NATO-a. Zato su ta tri glavna centra moći na ovom svetu (Vatikan, City of London i District of Columbia) tri potpuno nezavisne i nedodirljive države u državama i nedostupne svim međunarodnim zakonima. Dok su ti najmoćniji centri na svetu van zakona i prave demokratske kontrole, na svetu neće biti ni zakona ni prave demokratije.

[45] Aspartam i fluor su svuda prisutni, a oni najviše zaglupljuju um i uništavaju mozak. Kada novorođena deca dobiju prve vakcine pune otrova i monosodium glutamata (MSG) koji oštećuje neurone u mozgu, pa odmah zatim seriju vakcina punih teških metala koji stvaraju autoimune bolesti, na samom početku života se stvara bolešljivi mediokritet za ceo život kojim je lako vladati. U vezi sa ovim spominjanjem vakcina treba znati da je sama vakcinacija jedna od najvećih laži i prevara današnjeg sveta. Vakcinacija uopšte ne stvara imunitet ni od kakvih bolesti. Njome se samo proizvode bolesnici. Drugi metod pokoravanja ljudi od strane neljudi je genetski modifikovana hrana (GMO), njome se genetski modifikuju i degenerišu ljudi. Demoni su nekada bili samo đavoli iz religijskih dogodovština, danas su i oni dobili tehnološku moć.

[46] U mojoj knjizi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" izneo sam mnogo više detalja i metoda vladavine nad ljudima.

Ona je božanskog porekla i zato je potrebna izvesna prisila da se navede da boravi u ovako ograničenom materijalnom telu, i da dela u ovako niskom svetu.

Razlog zašto postoje uticaji negativnih entiteta na čoveka je u tome što je duša sama po sebi čisto dobro i ona ne bi nikada počinila ništa negativno i zlo. Zato je potrebna spoljna sila koja će da je odvede u negativna iskustva - sila koje nije duševnog porekla.

Duša mora da prođe kroz sav spektar iskustava dijalektike suprotnosti prirode da bi je celu lično osmislila, da bi postala celovita i nezavisna ličnost dok je u telu. Iskustva patnje i destruktivnosti sastavni su deo dijalektike suprotnosti na kojima počiva trodimenzionalni univerzum.

("Teško svetu od sablazni; jer potrebno je da dođu sablazni, ali teško čoveku onom kroz koga dolazi sablazan." Matej, 18,7)

Sa druge strane, sámo telo je bezlični proces prirode i duša je u suštini uvek nezavisna od njega, ma kako bila identifikovana sa njim. Zato je i moguće da tako lako i jednostavno umiru sva tela, mlada i stara, jer duša ne umire sa njima. Zapravo, što je duša prisutnija i svesnija u telu, to više teži da ga se oslobodi. Problem je samo u procesu osvešćenja, da li je on dovršen u telu ili nije. Ako nije, onda je to nasilno prekidanje života u telu, identifikacija duše sa telom nije svesno okončana i njen proces učenja je poremećen. To je jedino zlo koje se dešava nasilnom ili prevremenom smrću. Zato se i naziva prevremenom, a nasilnom jer duša nije želela da joj se dogodi. Budući da je taj proces osvešćenja i bio razlog rođenja duše u telu, onda je nasilno prekidanje tog procesa neoprostivo. Mnogo je emocionalne energije, utisaka i karmičkih obrazaca uloženo u jedan život, zato njegovo prevremeno prekidanje dovodi do neravnoteže i konfuzije u daljnjem učenju. Ta konfuzija je pojačana ako je postojala i fizička patnja od nasilne smrti tela. Sama fizička patnja od nasilja, iako ne dovodi do smrti, takođe teško ometa razvoj učenja i prisustvo svesti u telu.

Prirodnom ili planiranom smrću tela duša je spremna za odlazak i prestanak identifikacije sa telom. Prevremenom ili nasilnom smrću tela duša se zatiče nespremna i ostaje identifikovana sa telom. Kako je ono ubijeno, ostaje identifikovana sa eterskim i astralnim telom, kopijom fizičkog tela, i tako ostaje kao duh vezana za mesto svoga fizičkog života, i iskustva koja nije do kraja doživela, ili koja su ostavila traumu na nju. Često se bavi i rešavanjem problema koji je izazvao prevremenu smrt, odnosno ljudima koji su je izazvali. Često i pomognu u njihovom otkrivanju i rešavanju. Vremenom i pomoću vodiča ona dolazi do svesti o sebi i prestanka identifikacije sa telom i telesnim umom, ali na teži način.

Takođe kada se život tela završi nasilno i prevremeno telesni um ostaje vezan za dušu i on je ometa u svesti o sebi. Kada dođe do planirane smrti tela, duša se odmah i lako oslobađa identifikacije sa njim i fizički um kao entitet odlazi u najbližeg drugog čoveka koji je u blizini, da mu preda svoje informacije. Ako je u pitanju napredna duša, sa čistim i naprednim umom, takav um može mnogo da pomogne osobi na koju prelazi, da je oslobodi opsednutosti entitetima ako ih je imala. Ako se radi o nezrelom umu koji je još i destruktivan, onda nije dobro biti u blizini kada takva osoba umire.

Počinilac nasilne smrti prolazi mnogo gore od njegove žrtve. Najpre, samim činom ubistva on pridaje preveliku važnost telu, potpuno je identifikovao osobu sa telom pa misli da će uklanjanjem tela nešto rešiti, što će se odraziti na njegovu identifikaciju sa svojim telom i veću patnju. Zatim, on tim činom pokazuje da nije ni svestan duše kao glavnog činilaca u čovekovom postojanju, odnosno da nije svestan svoje duše, ako je uopšte ima. Zatim, tim činom vezuje svoju karmu za karmu žrtve, i moraće da iskusi sve što je potrebno da shvati šta je učinio i kakvu je štetu naneo

sebi i drugome; pošto je identifikovan sa telom i krajnje subjektivan, moraće to da nauči na objektivan način: direktnim iskustvom na svojoj koži svega onoga što je učinio drugome; na kraju, moraće da shvati da je zlo počinio pod stranim uticajima, a ne svojom voljom, i to će mu biti utoliko teže kada vidi šta je učinio.

U holografskom univerzumu, u kome je sve povezano na svim dimenzijama, gde je sva spoljašnjost naša sopstvenost, bolje je ne praviti sebi veliki kredit, a najbolje je ne praviti ga uopšte.

Za to postoji još jedan veliki razlog. Izlaskom iz tela, nakon njegove "smrti", duša izlazi iz prostorno-vremenskog kontinuuma i ceo život sagledava odjednom. Rekapitulira svaki događaj za života u telu, posebno dela koja su imala značaj za rast duše, dobra i loša dela, i najmanji gest dobrote tu se računa kao važan. Takođe i najmanji gest sebičnosti i uskraćivanja dobrote. ***Pri tome je svesnost objektivna: duša vidi i rekapitulira ne samo sve što je učinila u svome telu, svoje svesne i emocionalne utiske i reakcije, već utiske i reakcije drugih kojima je nešto učinila: kako su drugi doživeli naše postupke. Tu se nalazi glavna motivacija za ponovno rođenje, radi ispravljanja i usavršavanja postupaka, i zato je ponovno rođenje uvek dobrovoljno.*** Zato se ispravno kaže da sve što činimo drugima činimo sebi, i da ništa neće ostati skriveno.

Traume su takođe iskustva koje duša treba da doživi. Zato treba razlikovati kada je neko iskustvo negativno zato što je nasilno i prevremeno, a kada je rezultat potrebe same duše da ga doživi.

Već smo rekli zašto uopšte mora da boravi u telu: da bi samim svojim prisustvom u organskom svetu sakupila sva najfinija iskustva postojanja kao individualna ličnost koja ima iluziju odvojenosti od Božanskog Apsoluta, i u tim uslovima prividne odvojenosti povratila objektivno znanje o sebi i o Božanskom, kako bi na taj način vratila Božanskom ono što je njegovo - samim svojim vraćanjem sebi. Takođe samim svojim prisustvom, Božansko, preko svojih individualnih monada, duša, transformiše organski svet prema sebi da postane pogodan za ogledanje svesti samog Božanskog. Da bi organski svet postao pogodan za ogledanje svesti Božanskog o sebi, nije dovoljna samo prirodna nužnost i uzročnost, ni svi prirodni zakoni koji se mehanički odvijanju i međusobno ukrštaju, ni prosto kretanje u opstanku živih bića. Potrebno je nešto više, a to više je drama životnog iskustva kroz lični doživljaj, kroz sve tragedije i komedije za koju je egzistencija sposobna. Za razliku od dotadašnjeg prostog postojanja, drama života otvara mogućnosti za spoznaju smisla postojanja. Spoznaja smisla postojanja kroz dramu života moguća je samo u ličnosti čovekovoj, u srcu čovekovom se jedino može sakupiti svo ono iskustvo koje može odraziti Božansko postojanje. Uvežbavajući se kroz dramu života u svim mogućim oblicima, sadržajima i zapletima, ličnost se obučava za sagledavanje smisla, sve dok se konačno ne okrene smislu samog postojanja. Zato je potrebna drama života: da bi se izoštrila svest o smislu postojanja. Zato je ljudski život tako težak, zbog veličine njegovog zadatka. Zato se duše rađaju u ljudskim telima da budu svedoci te drame, jer kroz njihovo svedočenje ljudska drama postojanja dobiće Božansko ostvarenje.[47]

U suprotnosti dobra i zla koje duša iskušava kristališe se i oštri ličnost čovekova, svest o sebi i transcendentalnoj prirodi duše. Ovo je univerzum slobodne volje u kome se ispoljava sve što može da se ispolji. Prisustvo svesti se jača izborom. Izbor zavisi od opažanja i uočavanja, od razlikovanja. Zbog tog razlikovanja smo

[47] Daleku aluziju na ovaj proces imamo u grčkim mitovima u kojima su bogovi delili i ukrštali svoje sudbine sa ljudima i kao ljudi. Mnogo više i mnogo tačnijih detalja svakako pruža nam hrišćansko učenje o otelovljenju Boga u čoveka Isusa Hristosa. Sačuvane reči Isusove u gnostičkim jevanđeljima daju nam najvrednije detalje celog ovog procesa i kako da ga čovek uspešno sprovede.

ovde. Na nama je da ojačamo tu svest razlikovanja sveg zbivanja i da ispravno izaberemo i ispravno delamo. Zato smo slobodni da delamo ispravno i pogrešno, da bismo uočili razliku i izabrali ispravno: ono koje vodi u nadilaženje svih suprotnosti, u transcendenciju, ne u "ispravno" kao suprotnost "pogrešnog". Ako zajedno postoji i dobro i zlo, ispravno i pogrešno, to znači da su oni relativni i međuzavisni, da su dve strane iste medalje, da treba nadići obe, a ne izabrati samo jednu stranu, jer će nas onda ona druga strana još jače progoniti na skriven način.

Takođe postojanje zla se može razumeti kao neophodna mera iskustava koja teraju dušu da se ne identifikuje previše sa telom. Kada bi život u telu i na ovom svetu bio samo dobar i ugodan, to bi bila previše dobra klopka za dušu. Nikada se ne bi probudila za svoju transcendentalnu Božansku suštinu. Patnja nas tera na buđenje. Srećom, svest je uvek bila dobra kompenzacija iskustvu patnje, a ona je uvek dostupna.

Da bismo razumeli kako uopšte dolazi do opsedanja tela, moramo razumeti da je sve u simbiozi manjih celina koje se udružuju u stvaranju većih. Naše telo je simbioza ćelija, a one su simbioza atoma. Pošto simbioza kao i sve u prirodi postoji po holografskom načelu, svaka ćelija je svesna sebe i celine kojoj pripada. Zato što je svaka veća celina sastavljena iz manjih, sve može i da se deli i da postoji tako podeljeno, veća celina može da se podeli na manje. Tako i naše telo i um koji njime vlada. Sve je deljivo. Tu činjenicu koriste neorganska bića za opsedanje. Ona samo koriste već prirodno podeljeni um, održavaju i jačaju njegovu podelu.

Međutim, iako je svako biće nastalo simbiozom ono je jedinstvena celina stvorena da bude funkcionalna, da ostane cela, uostalom zato je i oblikovana, biće ne bi ni moglo da živi da nije celovito. Svako dete se rađa sa već oformljenim organima, sa očima koje nikada nisu videle svetlost, ali odmah nakon rođenja mogu da vide, sa ušima koje nikada nisu slušale, ali odmah mogu da čuju, celo biće je rođeno celovito i spremno za život. Svako je rođeno bezazleno i dobro. Celovitost koja omogućava život je sama po sebi dobra i pozitivna. Otuda je potpuno neprirodno da to dete samo od sebe postane onako nenormalno i destruktivno kako to samo opsednuti ljudi mogu da budu. Jednostavno nije u logici prirode takvo ponašanje, ono stoga mora da ima uzrok izvan ljudi i ljudskog tela. Besmisleno je za to optuživati "druge ljude" i "društvo" jer i oni nisu ništa drugo do skup celovitih bića kao i to dete. Ako je i društvo nenormalno, onda je iz istih razloga nenormalno.

Otuda cela priča o opsednutosti jedina daje logičan odgovor zašto ljudi čine dela koje su neprirodna i protiv logike života koji ih je stvorio.

Naime, sve tvorevine u prirodi su sastavljene simbiozom i zato deljive, a priroda nije samo organski fizički svet, već ima i više dimenzije, astralni svet, pa je prirodno da i u njima postoje entiteti koji se isto tako obrazuju kao bića u organskom svetu, i da ti astralni entiteti mogu da deluju na organska bića, i na pozitivne i na negativne načine.

Ako je i nauka prihvatila činjenicu da ne postoji samo organski fizički svet, već da postoje i više dimenzije, ne bi trebalo ništa da nas sprečava da shvatimo da se i principi života protežu na sve dimenzije, a ne samo na nama vidljivi fizički svet.

Tako kada se duša otelovi, ona ne može odmah da ovlada celim telom i svim njegovim mogućnostima. To ovladavanje se odvija postepeno jer duša nailazi na problem prirodne podele života, a svaka podela iza sebe ima svoje entitete koji opstoje na toj podeli. Ceo proces utelovljenja duše ne sastoji se od jednog događaja, rođenja tela, već iz čitavih života tokom kojih duša jača u iskustvu, odnosno moći prisustva svoje svesti u telu sve više i više. To prisustvo duše u telu raste na

račun nesvesnog i spontanog prisustva neorganskih entiteta. Oni su u recipročnom odnosu: koliko je više jednog, toliko je manje drugog.

Svako negativno i destruktivno ponašanje ljudi je odraz opsednutosti, ma kakve mu psihološke definicije davali, a svako pozitivno i konstruktivno ponašanje je odraz nadilaženja opsednutosti, ma kako ga kulturološki definisali.

Fizičko telo ima samo tri stanja: ili je mrtvo, ili sa većim prisustvom neorganskih entiteta, ili sa većim prisustvom duše. Kada nije mrtvo, onda može biti samo sa većim ili manjim prisustvom svesti duše ili neorganskih entiteta.[48]

Ako se to ne prihvati kao takvo, onda se negira sam pojam duše. Nemoguće je da duša bude negativna. To znači da samo nešto drugo u telu može da čini negativne stvari.

Oni koji zagovaraju tezu da su ljudi zli i sposobni da čine negativna dela, iako kao poremećeni i bolesni, zapravo zagovaraju neznanje o prirodi tela i o prirodi duše. Telo je samo organski sklop dovoljno fin da može da reaguje na najfinije frekvencije viših dimenzija.

Duša je izraz božanskog prisustva u telu. Božansko je sloboda koja omogućava svemu da postoji na sve načine. Zato se duša ne nameće telu kao bespogovorna sila, ona postoji kao mogućnost, kao nešto što se svesno prihvata i živi. Otuda nema duše bez svesti i dobre volje. Ako u telu nema zrelosti takve svesti koja prihvata dušu, već samo elementarne svesti o opstanku, onda je razumljivo da će u takvom telu mnogo lakše da se nastane neorganski entiteti, jer oni nemaju problem sa svojim nametanjem, naprotiv, to im je način života, oni uvek idu tamo gde mogu da prođu. I uvek prolaze obmanom i varanjem, jer sami nemaju nikakvu moć, za razliku od duše koja ima božansku moć, ali je nikada ne koristi, već uvek dolazi kao svest i slobodna volja.

Kao što smo već ranije rekli, pre nego što su dozrela za formiranje ljudskog tela, sva nasleđena iskustva organskog bivstvovanja kroz biljke i životinje oblikovala su određene utiske ili osobine. One se ponašaju kao male ličnosti, kao pojedinačna Ja, kao i svi entiteti koji se spontano formiraju. Stoga i u ljudskom obliku oni nastavljaju da se ponašaju kao mnoštvo malih ličnosti ili mnoštvo Ja. Tako kada se u telo inkarnira ljudska duša, kao celovito oličenje Božanskog, ona se suočava sa delovanjem mnoštva Ja u tom biću. ***Ceo ljudski život i svo ljudsko sazrevanje svodi se na razumevanje, osmišljavanje, objedinjavanje i nadilaženje svih tih posebnih osobina ili Ja u jednu celovitu ličnost, jednu svest i jednu volju. Kada se to dogodi naziva se prosvetljenje ili samospoznaja. Ta reč podrazumeva spoznaju Sebe samoga, odnosno prepoznavanje same duše kakva jeste nezavisno od tela, za vreme dok je u telu.*** Ovo sve pokazuje da je njen boravak u telu zamagljen mnoštvom Ja iz iskustava nižih oblika partikularnog bivstvovanja. Njena samospoznaja znači da su se ta iskustva osmislila i osvestila u višem kontekstu i razumevanju, kao aspekti bivstvovanja prirode kao takve, i nadišli u kontekstu Božanskog koje sve omogućava.

Mnoštvo Ja u čoveku omogućava prisustvo demonskih entiteta u čoveku, oni tu podelu vešto koriste i samo je održavaju na sve načine, iz astrala, za čoveka nevidljivog i nesvesnog, vešto imitiraju sadržaje svesti i osećaje, pa i same misli koje projektuju u um, koje um prihvata kao svoje jer ne vidi odakle su. Tako oni opstaju u čoveku: čovek ih ne razlikuje od sadržaja svoje svesti, od svoje volje i osećanja. Ti

[48] Svaki čovek ima visinu, širinu i dužinu.

sadržaji, naravno, izazivaju haos i negativna stanja koja još više stvaraju podlogu za nesmetano prisustvo i rad neorganskih entiteta u čoveku.

Tako je i podela u čoveku prirodna pojava sa kojom je svako suočen kada misli jedno, a radi drugo, ili uopšte ne zna šta radi, ili je toliko ubeđen da zna, da samo smrt može da ga zaustavi u tome što radi.

PAD DUŠE - SUPROTNA TAČKA NA KRUGU BOŽANSKOG ISPOLJAVANJA

Jedna od najvećih tema ljudske egzistencije jeste gubitak duše, gubitak sebe, što se uvek izjednačava sa gubitkom božanskog prisustva i kao krajnja patnja. To zapravo i jeste najveća tema ljudskog opstanka jer na shemi kružnog ispoljavanja postoji krajnja tačka, suprotna od Božanskog Apsoluta. Da bi se razumelo celo ispoljavanje i kruženje valja dobro razumeti tu suprotnu tačku jer ona je prelomna, od nje počinje povratak, uspon ka Božanskom. Gde je tama najveća, tu počinje preokret ka svetlosti. To je zato i tačka na kojoj se i duša mora upoznati u svojoj suštini.

Rekli smo da je duša individualno ispoljavanje Božanskog prisustva, da se svekoliko postojanje ispoljava po modelu holograma, da svaki delić predstavlja svesni odraz celine Božanskog. Zatim da se ispoljavanje odvija kroz spiralni pad kroz razmere, sa sve većim brojem zakona koji uslovljavaju i kroz sve niže dimenzije, do najniže materijalne, koja predstavlja konkretno oličenje i zbir svih ostalih dimenzija. Zato je samo tu, u organskom svetu, moguće da se oformi svesni subjekt koji će biti svestan svih ostalih dimenzija i razmera, celog ispoljavanja: čovek. U čovekovoj samosvesti događa se najsavršeniji odraz Božanskog i smisao celog ispoljavanja. Tu je ogledalo svesti najčistije tako da u njemu nema ničeg drugog do samog odraza onoga koji jeste, onoga što jeste, same stvarnosti. Božanski Apsolut je jedina stvarnost.

Ogledalo je samo čistina. To je i duša čovekova, ona nije neki entitet, neko posebno jezgro nečega koje putuje kroz dimenzije i nešto radi. Duša je samo čistina prisustva Božanskog, čist prostor u kome Božansko jeste. I sámo Božansko je čistina, čist prostor koji sve omogućava. Zapravo, Božansko omogućava i sam prostor koji sve omogućava. Zato se o njemu može govoriti samo kao o praznini, nikako drugačije. I duša je zapravo samo praznina kroz koju se ispoljava Božanski Apsolut. Relativni um to ne može da zamisli, jer on se uvek kreće u odnosima i bavi sadržajima, tako i prazninu uvek zamišlja u negativnom kontekstu, kao odsustvo nečega. Zato se kaže da je to paradoksalno za um, da je to transcendentalno, iznad dualizma. Božanska praznina je iznad dualizma punog i praznog. Ona ih obe omogućava, ona omogućava sve suprotnosti. Zato je ona apsolutna pozitivnost, apsolutno dobro.

Samo prazna čistina koja sve omogućava može da omogući i svest. Kao i praznina, i svest sve omogućava, osvetljava, obelodanjuje samo postojanje, sve suprotnosti, samo svest može biti svesna suprotnosti, dok je um uvek obuzet jednim aspektom i sadržajem. Njemu je potrebna logika i zaključak da bi nešto razumeo. Svest samo osvetljava sve kako jeste. Um koriti svest za svoj rad, kao što lampa koristi električnu energiju. Lampa je um, a nevidljiva, sveprisutna električna energija je svest. Kada um nije svestan da samo koristi nevidljivu, sveprisutnu svest u svom radu, opažanju i razumevanju, onda postaje virtuelni entitet poznat kao Ego koji misli da svetli sam od sebe. On je tada uvek nesvestan šire celine, svesti kao takve i misli da je posebna, samodovoljna i sama po sebi postojeća celina. To uobraženje se prvi put dogodilo kod Sina, trećeg odraza Božanskog, i odatle je ono nastavilo da se

ponavlja u sve nižim razmerama, stvarajući tako sve niže i sve gušće tvorevine. Otuda je ispoljavanje kosmosa identično ispoljavanju Ega u čoveku. Nestankom Ega nestaje i ispoljeni kosmos, i ostaje samo Božansko kao jedina stvarnost, kao čovekovo Sopstvo.

Ego je ta krajnja tačka suprotna od Božanskog. To je ona virtuelna krajnja tačka koju je Božansko projektovalo da bi sebe videlo spolja, objektivno, sa tačke posmatranja jednog individualnog bića koje je svesno sebe, ima um, i može da razume svet, ali misli da je odvojeno od Božanske Celine, da je zasebno, sámo. Toliko je identifikovano sa iluzornim materijalnim oblikom svog postojanja, sa telom, da misli da Bog ne postoji, ili da postoji tako da sa njime može da razgovara i pregovara kao trgovac. To je bio cilj celog virtuelnog ispoljavanja Božanskog kao objektivnog postojanja, celog univerzuma.

Zato se u tom krajnjem stanju, stanju egoičke izdvojenosti i otuđenosti događa najteža drama, najveća patnja, najintimnije suočavanje sa egzistencijom. Patnja tog stanja sastoji se u tome što od sveg virtuelnog ispoljavanja ono tu najviše izgleda kao stvarno, najgušće, postojanje se tu najmanje vidi kakvo jeste, kao virtuelno ispoljavanje svesti Božanskog, njegova imaginacija; ono tu izgleda kao mrtva materija stvarna sama po sebi. Tu pakao izgleda stvaran.

Da bi sebe dovelo do te krajnje tačke, suprotne od samoga sebe, Božansko je moralo da angažuje pomoćne sile, neorganska bića koja nemaju dušu kao odraz njega samoga, već samo težnju ka oblikovanju i opstanku u bilo kojem obliku. To su demonski entiteti koji koriste više dimenzije neorganskog sveta i astral za svoje oblikovanje, i zato što im je jedino važno samo da postoje po svaku cenu, nije im važna estetika (zato su ružni) ni etika, ni život bilo koga drugog oblika postojanja. Zato su zli i bezdušni. Njihova slepa težnja za opstankom je mnogo jača od interesa duša da bude u telu, zato je njihova moć da opsedaju tela tako velika i sveprisutna. Duša boravi u telu samo po principu slobodne volje, ne borbe za opstankom. Zato čovek tako lako gubi svoju dušu i slobodnu volju pod uticajem neorganskih entiteta.

Duša uopšte ne želi da boravi u telu. Ona boravi u telu samo zato da bi osvestila, tj, donela svest u tu krajnju suprotnu tačku Božanskog ispoljavanja, u ljudsko telo, um i ego, i obezbedila preokret ka izvoru, povratak ka Božanskom. Otuda se povratak ka Božanskom uvek sastoji od nadmoći duše nad telom, umom i egom.

Božansko je moralo da angažuje te slepe demonske sile opstanka da bi pružilo svojim dušama virtuelno iskustvo te krajnje suprotne tačke, potpune otuđenosti od Božanskog sveprisustva, mrtvu materiju u borbi suprotnosti, borbu za opstanak u telu, u izdvojenoj svesti uma, u Egu. ***Duša sama po sebi nikada ne bi mogla da dođe do tog stanja, do tog iskustva krajnje tačke, jer ona uvek ima svest o sebi, svojoj Božanskoj suštini. Zato joj je potrebna pomoć.***

Priroda kruga - a krug je priroda Apsolutnog - jeste da u suprotnoj tačci počinje preokret, povratak ka početnoj tačci, ka izvoru, početku, ka Božanskom.

Na koji način demonska bića uspevaju da čoveka drže u toj suprotnoj tački najveće tame i otuđenosti uma? Na taj način što su ga ubedila da je um stvaran sam po sebi, navode ga na identifikaciju sa umom, sa pojedinim sadržajima, onako kako se javljaju u umu, tako da mu izgleda kao da je sve stvarno samo po sebi, odvojeno, i da je sve materijalno. Ona su instalirala čoveku svoj um koji je svestan samo oblika i uobličavanja, ne i svesti koja omogućava i um i oblikovanje svega. Zato um čovekov i može da bude opsednut demonima, jer poseduje njihovu prirodu. Demoni su najveći majstori uma. Oni su ga izmislili. Identifikacija sa umom zaklanja svest koja ga omogućava. To je nesvesno stanje, ali ono može da deluje jer ima životnu energi-

ju i koristi svest, ali nesvesno. Svest, koja proističe od samog Božanskog, toliko počiva na slobodi da možemo da je koristimo a da nismo svesni da je koristimo. Tako možemo da koristimo i um za sav život, rad i opstanak, a da ne budemo svesni svesti koja omogućava i um i sav život. Koristeći svest, koju dobija od blizine duše, um je ubedio sebe da je on sam svestan, i da je njegova svest sve što se od svesti može imati.

Zato što koristimo um na tako subjektivan način, i nismo svesni Božanske svesti koja omogućava sam um i samo postojanje, imamo iskustvo sve patnje i sukoba sa svetom, prirodom i drugim ljudima, jer i oni tako isto koriste um.

Ako je Božansko apsolutno, što znači da ništa nije moguće izvan njega i da je ono sve, iluzija izdvojenosti iz Božanskog Apsoluta moguća je jedino u umu, ***to je moguće samo zamišljati***, ne i biti. Samo misao ima tu slobodu i sposobnost da zamisli da je posebna, izvan Apsoluta. Na toj slobodi počiva takođe i njena kreativnost. Kada se u to zamišljanje ubedi cela struktura uma, on postaje Ego, virtuelna otuđena individua. Zato je potrebno samo probuđenje, zato u probuđenju spoznajemo da smo jedno sa Božanskim, zato je čovekova samospoznaja ujedno i bogospoznaja. ***Zato samo na tu strukturu uma, na sposobnost da zamišlja nemoguće, neorganska bića presudno mogu da deluju.*** Zato je rečeno da su nam ona instalirala um, to je drugi način da se kaže da je sposobnost uma da zamišlja nemoguće, da je posebna individua izvan Božanskog Apsoluta, najbitniji način delovanja neorganskih bića u sprovođenju duše kroz iluziju otuđenosti, kroz suprotnost od Božanskog prisustva.

Povratak ka Božanskom počinje osvešćenjem uma, spoznajom da um samo koristi svest koja je beskrajno veća od njega, a ne da um stvara svest. Tako svest u čoveku postaje objektivna. Tada duša postaje sve više prisutna u telu čovekovom, potiskuje moć neorganskih entiteta, postaje prisutna kao čist prostor koji omogućava svest samog Božanskog.

Osvešćenje uma počinje spoznajom da um ne postoji sam po sebi, da je on virtuelna realnost, kao što je to i materija. Zato se u nauci i metafizici istovremeno otkriva realnost materije i uma. Kvantna fizika se razvila istovremeno kada i dubinska psihologija. Um je samo zbir misli, a misli su samo najfinije vibracije prirode, zbivanje na nivou frekvencija ili informacija. Ne postoji neki um koji misli. Postoje samo misli kao informacije koje se stiču i osmišljavaju na jednom mestu.

Um nije pojam već događanje. Pojam ima svoju suštinu, događanje je samo proces. Pojam je nalik kamenu, događaj je nalik talasu - on postoji, ali nema suštinu. Talas je samo događaj između vetra i okeana, proces, pojava.

Um je proces nalik talasu ili reci, on ne poseduje suštinu unutar sebe. Da ima svoju suštinu, on se ne bi mogao izgubiti. Ako nema svoju suštinu, on može da nestaje bez traga. To se poveremeno i događa u dobokom snu.

Um je zato samo proces. Zapravo, um i ne postoji - samo misli koje se kreću tako brzo da to izgleda kao da postoje u kontinuitetu. Jedna misao dođe, potom druga misao, i sledeća, i tako dalje. Međuprostor je tako mali da se ne može videti pauza između jedne i druge misli. Tako sve misli izgledaju spojene, one postaju kontinuitet, a zbog tog kontinuiteta čovek misli da um postoji.

Postoje misli - a ne i um koji misli. Isto kao što postoje elektroni - ne postoji materija kao takva. Misao je elektron uma.

Uvek kada se um pažljivo osvesti, on nestaje. Samo svest ostaje. Um je sa mislima kao oblaci, a svest je sámo nebo. Oblaci stalno prolaze, nebo uvek ostaje. Oblaci misli mogu da zastanu u čoveku, da se saberu i oblikuju, čak i da izazovu oluju i grmljavinu, ali prolaze dalje i čovek ostaje svestan sebe i dalje, kao što je nebo uvek vedro iznad oblaka. ***Svest je u čoveku sam prostor u kome se misli kre-***

ću, u kome misli mogu da budu svesne svoje prirode, da prenesu informacije o zbivanju. Čovekova duša je ta svest koja uvek ostaje, kao nebo, koja sve omogućava, čist prostor u kome se sve obelodanjuje, i telo i misli i svet.

Kada osvešćenjem nestane um kao uobraženi subjekt, kao Ego koji nešto radi sam od sebe, koji misli, onda vidimo da misli samo prolaze kroz nas, da smo čist prostor, da nijedna misao nije naša. Duša nema nijednu misao, duše ne misle, one su sama prisutnost svesti koja sve obelodanjuje i omogućava. Mišljenje je uvek osmišljavanje nečega. Duše ne misle jer već sve znaju. Zato mogu da koriste misli kao razmenu informacija, ali one same ne proizvode misli. One već jesu ono na šta sve misli ukazuju i pokušavaju da zamisle i osmisle. Duša je celina koja može da koristi misli kao svoje sastavne delove, ali ne može da se svede na njih. Duša je izvan vremena, misli su uvek u vremenu.

Druga parabola koja nam može objasniti odnos uma i duše je točak ili krug i njegov centar. Kružnica ili obod točka je površna, ispoljena svest koju imamo na javi, u svakodnevnom svesnom umu i Egu. Taj točak se stalno kreće i okreće, čas smo na tačci koja je gore, i tada smo u povišenom stanju svesti, pozitivni i budni, čas smo dole, na dnu, kada nas gazi točak sudbine, kada osećamo svu težinu točka karme. Centar kruga ili točka je nepokretna duša ili Sopstvo (Jastvo, *atman* u *advaita vedanti*). Iz tog centra dostupan je ceo krug, cela karma i ceo život. Samo uz tog centra vidimo sve kako jeste, ceo krug egzistencije, bez greške i bez misli koje ostaju na obodu, odatle vidimo pravu prirodu svega u šta pogledamo, razumemo sve što se događa. To predstavlja izraz "transcendencija uma": napuštanje oboda koji se stalno vrti (uma) i prelazak u nepokretni centar (Sopstvo). Sa oboda, iz uma i Ega, naša spoznaja je uvek samo delimična, zavisna od dostupnih informacija - iz svog središta, Sopstva ili duše, uvek vidimo celovito sve kakvo jeste, bez ikakvih informacija.

Koliko je duša prisutna u čoveku, koliko smo u njoj (u sebi) usredišteni, toliko je um kao (prividno) stvaran entitet odsutan. Koliko je duša odsutna, koliko smo izvan svog središta, toliko vlada iluzija uma, odnosno um sa svim svojim iluzijama. Tačnije, neorganski entiteti koji podržavaju iluzije uma.

Osnovni mehanizam pomoću kojeg neorganski entiteti održavaju iluzije uma, jeste iluzija da um postoji sam po sebi, a zajedno sa njim i Ego, odvojena individua. Zato oni čine sve da ubede čoveka da je um stvaran sam po sebi i da ga treba kontrolisati na sve načine.

Prvo na osnovu iluzije Ega ubede čoveka da sve on sam čini svojom voljom. Pošto to činjenje zbog subjektivnosti i nedostatka svesti nije baš tako dobro, onda mu raspale osećaj krivice i grešnosti za "učinjena dela". To rade preko judeohrišćanskih religija. Tako osećaj krivice još više učvršćava um u Ego, izdvojenost i strah. Izdvojenost i strah proizvode međusobne sukobe ljudi i opšti rat. I strah i patnja su frekvencije energije kojima se hrane neorganska bića. Tako ona drže ljude u tom začaranom krugu. Njima je neophodno da ubede čoveka da je on taj koji sve čini svojom slobodnom voljom, da je prema tome i odgovoran za posledice, i da je um stvaran sam po sebi, da je um njegov, da on proizvodi sve misli. Zato razvijaju sve moguće etičke i religijske kontrole uma. Danas to proširuju na New Age učenja raznih suptilnih kontrola uma i 'čišćenja emocija'. ***Svako bavljenje umom, svesnim i nesvesnim, jeste samo potvrđivanje da um kao takav postoji, i da postoji Ego, onaj koji ima um i bavi se njime. Svako potvrđivanje i naglašavanje uma i Ega proizvodi nesvesno kao suprotnost. To nesvesno onda zaista i deluje na um i Ego još jače. Koliku realnost dajemo svom Egu i umu, toliko postaje realno delovanje nesvesnog na um i Ego. To je začarani krug virtuelne podele realnosti ili matriksa u***

kome živimo. To je suština demonizma koja je danas profinjena i naučno razrađena više nego ikada.

Um je nemoguće kontrolisati jer nema uma samog po sebi, niti ima onoga, Ega, koji će ga kontrolisati. Jednom virtuelnom realnošću ne može se kontrolisati druga virtuelna realnost da bi se došlo do prave realnosti. Težnja da se um kontroliše je zatvoren krug samoodržanja iluzije uma i Ega. Tako se um samo još više deli. Um i onaj ko ima um, Ego, sami sebe održavaju u iluzornom opstanku. Svi sadržaji uma i emocionalne traume koje Ego čuva radi svog opstanka, ne postoje objektivno same po sebi, niti ih je moguće očistiti nekim oblikom kontrole i rada. One nastaju trenutno samom težnjom da se koristi um kao takav, samom iluzijom Ega koja nastaje tom težnjom. Sadržaji uma i emocionalne traume su jednako virtuelne kao i onaj ko ih poseduje. ***Koliko za sebe smatramo da smo izdvojen entitet, toliko nam i sadržaji uma i emocija izgledaju kao realni, izdvojeni entiteti. To je uzajamna refleksija. Sva sećanja i sva patnja koju nosimo sa sobom tokom čitavih života jeste samo pogrešno usmerenje svesti na um, Ego i iluziju vremena koju oni stvaraju. Oni nastaju trenutno kada ih um projektuje. Ne postoje niti ostaju kao objekti, i zato ih je nemoguće ukloniti kao objekte. Zato trenutno i nestaju zajedno sa umom, ili u dubokom snu bez snova ili u prosvetljenju, kada nema uma a ima samo čistog postojanja.***

Svest koja izbavlja iz tog začaranog kruga je svest o sebi kao čistom prostoru, praznini koja omogućava samo postojanje, u njoj nestaju sve iluzije uma i Ega.

Duša u čoveku počinje da preovladava um i telo onda kada spozna svu ispraznost uma i sve iluzije koje on stvara - a um stvara i sve iluzije oslobađanja od uma, kao da je on stvaran sam po sebi; sve metode oslobađanja od Ega, kao da je on stvaran sam po sebi; sve metode oslobađanja od emocionalnih trauma i patnje kao da su one stvarne same po sebi. ***Duša u čoveku jača kao čist prostor, slobodna praznina, prisustvo Božanskog. Otuda se za njegovo prisustvo kaže da je svedočenje.*** Ono je jednostavno tu sve vreme, svesno sve vreme. Otuda se kaže da je ono transcendentno, nezavisno od svakog zbivanja i vremena. Otuda taj čist prostor svesti doživljavamo kao svoju suštinu, svoje Sopstvo, svoju dušu. Ona to i jeste.

Samo se u tu čistu svest Sopstva treba zakucati i ostati u njoj bez odlaganja i ikakvih mentalnih radnji, potpunim mirovanjem celog bića, tela i uma. Prestankom i utrnućem. To je buđenje. Ne postoji ništa drugo što treba učiniti pre toga, pre buđenja. Dokle god mislimo da prvo treba da učinimo nešto drugo pre probuđenja, makar i da bismo omogućili probuđenje, mi spavamo, produžavamo san.

Drugim rečima, ***nije potrebno ništa učiniti da bismo preokrenuli vraćanje kružnog ispoljavanja Božanskog s njegove krajnje tačke otuđenja u ispoljavanju sveta. Treba samo prestati sa daljim ispoljavanjem u imaginaciji da bi se ono vratilo samo sebi. Treba da prestanemo da u imaginaciji dalje stvaramo svet jer nema šta više da se stvori, svesni subjekt je kraj stvaranja, sveg ispoljavanja, u njemu sve uvire i dolazi svome smislu, svesti o sebi. Pored svesnog subjekta može da postoji samo iluzija.***

Kada čovek dođe do svesti o sebi, svog Sopstva, kada nestane kao individua, celina Božanskog Apsoluta je zaokružena. Duša se vratila svome ishodu.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI MLADIH DUŠA

Teško je opisati probleme na koje nailaze mlade duše na ovom svetu, jer je njima svakako najteže, ali s druge strane, one imaju i najveću zaštitu vodiča.

Najpre treba razumeti da se mlade duše ne rađaju samo u takozvanim primitivnim društvima, niti su to mentalno zaostali ljudi. Već smo rekli da se duša ne inkarnira cela. Ljude u primitivnim zajednicama najčešće animiraju samo manji procenti svesti duša, manji od one koja je potrebna za formiranje celovite ličnosti, tek koliko je potrebno da im dâ život. Zato oni i nemaju razvijenu *karmu* i dramu života, njihov život se sastoji uglavnom od fizičkog preživljavanja. Mlade duše sa pravom inkarnacijom rađaju se pored razvijenih, u uslovima gde mogu da formiraju ličnost i da prolaze kroz sve karmičke zaplete drame života. Zapravo, mlade duše se mnogo više rađaju pored razvijenijih duša kako bi lakše učile i bile podučavane.

Njihovi problemi se svode na već spomenut problem opsedanja neorganskih entiteta, i na samu njihovu nezrelost koja podrazumeva emocionalnu i intelektualnu nezrelost, nesposobnost da se stvari shvate uvidom, već samo živim iskustvom.

Samo tela u kojima su mlade i nezrele duše mogu biti opsednuta, jer je fizički um prirodno podeljen i neobjektivan, a same duše su suviše neiskusne da spreče neorganske entitete da se mešaju i utiču na psihoenergetska zbivanja tela. Opsednutost njihovog tela je odraz njihove nesposobnosti da imaju svoju volju i da imaju celovitu ličnost. Koliko čovek nije svoj, toliko će neko drugi njime vladati.

Mlade duše su one koje sve moraju da prožive da bi shvatile, i najveće dobro i najveće zlo i patnju. One to i žele, niko ne može da ih odvrati od loših iskustava ka kojima se kreću, saveti koje im često daju starije duše nikada ne pomažu. Često se tada i bune jer te savete doživljavaju kao nametanje njihovoj "volji" i ugrožavanje njihove "slobode". Najveći uspeh je ako ne ponavljaju greške previše često, i ako iz iskustva nešto nauče, ako ih loše iskustvo ne potisne u još gora iskustva. Mlade duše žele da prođu kroz sva iskustva jer znaju da samo potpuno upoznavanje drame života u svim aspektima i u svim ulogama može doneti dalju zrelost i rast. U rastu i sazrevanju duša računa se samo ono što su one same naučile na osnovu odluka koje su same donele.

Najveću teškoću mladim dušama prestavlja nerazumevanje drugih za njihovu mladu prirodu, emocionalnu nezrelost, koja nije zla, već jednostavno mlada i neiskusna. Nažalost, one zbog tog nerazumevanja najviše stradaju i pate. Posebno od strane drugih nezrelih duša. One imaju potrebu da sve dožive celim bićem, i negativna iskustva, pa zato u tome izgledaju glupe, iako to nisu već samo imaju potrebu da spoznaju razne gluposti, koje takođe sačinjavaju život, i da na taj način sazrevaju.

Mlade duše uvek žele dobro, jer su kao deca, ali zbog neiskustva često reaguju pogrešno, i uvek potpuno iskreno. Kada, na primer, kritikuju nekog svog u porodici, koriste sve reči bez obzira, prostodušno pretpostavljajući da će ih razumeti, da je njihova iskrenost očigledna. Bila bi očigledna nekoj starijoj duši, ali ako se okome na jednako mladu dušu, nerazumevanje i sukob su neminovni. Njihova prostodušna negativnost ima svoju kompenzaciju u isto tako prostodušnoj pozitivnosti, spremnosti da sve oproste i daju sebi i drugima drugu priliku. Nisu isključive i osvetoljubive (ako nisu opsednute).

Nerazumevanje i sukobi među ljudima uvek se dešavaju samo među mladim dušama koje su jednako nezrele. Ako je jedna duša starija i zrelija, onda dolazi do pomirenja i razumevanja.[49]

Samo demonizovana tela mladih duša izazivaju sukobe i nasilje. To su najčešće one duše koje tek treba da prođu kroz negativna iskustva, i ona koja treba sama da dožive i koja treba drugima da prirede. Mlade duše same po sebi nisu nasil-

[49] Da li je zato rečeno da pametniji popušta?

ne, ali su podložne opsednutosti negativnim entitetima i greškama, pa su zato nasilne, i one su same najveće žrtve nasilja koje čine. Svaka duša vremenom i sazrevanjem dolazi do pokajanja za sve negativno što je učinila.

Sama nezrelost mladih duša ukazuje da one nemaju objektivan i tačan uvid u činjenice i argumente. To je glavni uzrok sukoba sa drugima. Svo njihovo sazrevanje se i sastoji u tome da se navedu da ispravno opažaju i zaključuju, da ne misle da su u pravu samo zato što tako njima izgleda na osnovu njihovog dotadašnjeg znanja i iskustva. To navođenje se uvek mora izvoditi na indirektan način, nikako direktnim ukazivanjem da greše i da su nezrele. Mlade duše nikada ne mogu da prihvate da su mlade i nezrele, i žestoko reaguju na takva ukazivanja. Zato je život i rad sa nezrelim dušama često izuzetno težak i zahtevan, posebno zato jer su i životne tragedije deo njihovih lekcija.

Jedan od najvećih problema mladih duša je što zbog neuviđanja svoje nezrelosti zamišljaju da su zreliji nego što jesu, postaju uobražene. To je ta gordost koju duhovna učenja navode kao najveću prepreku u rastu i sazrevanju. Uobraženost je naivna težnja ka ispravnosti i uzvišenosti, ali bez njenog pravog dosezanja. Samo se zamišlja, uobražava.

Taj i svi drugi problemi mladih duša počivaju na zakonitosti nivoa svesti koje ljudi imaju. Po toj zakonitosti onaj ko je na nižem nivou svesti nikada ne vidi onoga ko je na višem nivou, može da vidi samo sebi sličnog i onoga ko je na nivou ispod njegovog. Za svakoga ko je na višem nivou svesti on njegovog, misli da je na nižem nivou od njega, za svakog budnijeg od sebe misli da je on više uspavan od njega, za svakog normalnijeg od njega da je "poremećen" na neki način. Svakako, za one koji su na nižem nivou svesti od njegovog, sklon je da ih omalovažava. To je naivan način da sebi dâ važnost.

Inače, njihov rast se sastoji i iz pozitivnih iskustava. Mlade duše su prava deca ovoga sveta, to su oni ljudi koji se najviše i najlepše raduju životu, pesmi i igri, koji najlepše ukrašavaju i uveseljavaju ovaj svet. Njihova identifikacija sa telom donosi i najveću strast za životom, čulnim uživanjima, lepotom i ljubavlju. Samo zahvaljujući njima ovaj svet je lep i veseo.

Biti roditelj i vaspitavati dete, biti svedok njegovog rasta i učenja putem kojeg se uči i sam roditelj, jedna je od najvažnijih praksi s kojom se mlade duše uče i sazrevaju. Roditeljstvo je njihova najvažnija škola. Ali, nažalost, zbog njihove nezrelosti to je često teško iskustvo i za njih i za njihovu decu. Zato se mnoge starije duše rađaju kao deca mladim dušama. Tada im te starije duše, kao njihova deca, pomažu u rastu i sazrevanju. Duše najbolje rastu i sazrevaju u ljubavi i razumevanju.

Najvažnije kod mladih duša jeste razumevanje da one imaju potrebu da iskuse sve stvari i sve mogućnosti, iako to izgleda glupo ponašanje, ne radi se o gluposti već o načinu sazrevanja. Pri tome treba znati da se mlade duše mnogo više bave spoljnim svetom i iskustvima u svetu, nego sopstvenim bićem, menjanjem i usavršavanjem sebe. One mnogo više reaguju na spoljni svet nego što kreativno deluju na njegove izazove. Iskušenja i sadržaji sveta su prejaki i previše općinjavajući za njih. Identifikacija sa sadržajima sveta i uma kod njih je mnogo veća od objektivnosti i nezavisnosti.

Duša ne sazreva učeći napamet sadržaje, već samim načinom svoga postojanja, kretanjem i delanjem kroz sva stanja svesti, prolazeći kroz sva iskustva i sve suprotnosti koje egzistencija sadrži i omogućava.

Tako se duša uči slobodi: ako je sve moguće, i najveće dobro i najveće zlo, onda je u suštini sve već slobodno. Da to već nije u svojoj suštini, nikada ne bi moglo da postane. To će jednog dana primeniti na sebi i postaće slobodna od ovog sveta. Razumeće da je ona suština sveta. Ako joj svet pokazuje da je on sloboda koja sve omogućava, onda je ta sloboda njena sopstvena priroda, da nikakvog sveta nema spolja. Ako ga i ima, onda je on samo ogledalo za samospoznaju duše.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI SREDNJE RAZVIJENIH DUŠA

Njihov naglasak je u razvoju i složenijoj drami života. Dok se mlade duše uglavnom obučavaju na grubim i prostim iskustvima dobra i zla, zadovoljstvima i patnji, srednje razvijene ulaze u sve finije i zamršenije odnose i sadržaje tih iskustava kako bi ih osmislile na višem nivou i dale im smisao. To su one duše koje postaju kreativne na neki način. One počinju po prvi put da se okreću unutra, ka sebi, počinju da spoznaju da se sve zbiva zbog njihovog sazrevanja, iskušavaju sve više svoje moći delovanja, a ne samo spontanog reagovanja kao mlade duše. Tako postepeno počinju da rade na sebi i da se oslobađaju spoljnih uticaja.

To su oni vredni i dobri ljudi koji strpljivo grade život, profesionalan uspeh i porodicu, koji stvaraju nove stvari, osmišljavaju postojeće i tako unapređuju život i znanje.

Kod njih je uočljivo sve veće odsustvo opsednutosti neorganskim entitetima, oni deluju zdravo i trezveno. Ali često se može na njima videti i suptilno delovanje mentalnih programa koji uslovljavaju ljude, u obliku religijskih učenja i pridržavanja autoriteta. To je zapravo korisno i nužno jer je ljudima u toj fazi razvoja potreban autoritet kao usmerivač i vodič, a religijski programi u sebi sadrže i mnoge korisne instrukcije kao i inspiracije za viša znanja.

Suština razvijenosti srednje razvijenih duša je upravo u tome da su počele da se oslobađaju od uticaja neorganskih entiteta i da povećavaju prisustvo svoje svesti u telu.

One započinju neki rad na sebi, to je ono što se uopšteno naziva "duhovnost" ili ezoterično znanje. Kod većine njih to je još u naivnoj, egzoteričnoj fazi, gde se pridržavaju nekih religijskih ili naučnih učenja. Većina srednje razvijenih duša razvija nauku ili religiju, ili se bave usavršavanjem društvenih odnosa. Manjina među njima, koja je napredna, prelazi u višu fazu kada upoznaje ezoterična značenja raznih egzoteričnih priča i mitova, kada te istine počne da primenjuje na sebi.

Suština njihovog rada na sebi poklapa se sa smanjenjem podele njihove ličnosti na više Ja, na opsednutost stranim uticajima, neorganskim entitetima, i na sve većem jedinstvu njihove svesti o sebi, na formiranje jednog Ja ili celovite ličnosti, na formiranju jednog magnetskog centra, cilja i ideje u razvoju, koji ih privlači i vodi ka sve većem osvešćenju. Nezreli i podeljeni ljudi nemaju jedan cilj, magnetski centar, već su nepostojani i promenljivi i zato ne ostvaruju mnogo, niti mogu sebe da promene i usavrše.

Duša istinski počinje da raste u telu onda kada čovek ima jedan magnetski centar ili cilj razvoja, a to je svest o sebi kao ishodu sveg života.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI VISOKO RAZVIJENIH DUŠA

Visoko razvijene duše su one koje su stekle prevagu nad telom, koje njime gospodare i ne mogu više da potpadnu pod uticaj neorganskih entiteta niti ih opčinjava iskustvo fizičkog sveta.

To su mudraci među ljudima. Ali to nisu priznati mudraci kojima se drugi klanjaju kao svecima i guruima. Samo neke visoko razvijene duše su preuzele takve uloge kao istinski učitelji i majstori, jer je u skladu sa vremenom i okolnostima bilo potrebno da ih preuzmu, da prošire inspiraciju, svest i razumevanje među ljudima i na taj način, kao učitelji u svetu. Tada se njihovo sazrevanje tokom mladosti sastoji ne iz učenja, već iz prepoznavanja znanja koje već nose u sebi. Oni ne uče iz knjiga već u knjigama samo prepoznaju svoja iskustva. Oni vide stvari kakve jesu, nije im potrebno nikakvo objašnjenje, možda samo malo podsećanja i usklađivanja sa vremenom i jezikom sredine u kojoj žive. Oni nepogrešivo znaju šta je šta, razlikuju svaku istinu od obmane. To je zbog zrelosti duše u njima. Emocionalna zrelost u čoveku odlučuje o tome da li će i kako će da razume bilo šta od informacija koje ima. Emocionalna zrelost zavisi jedino od zrelosti duše u njemu. Duša vidi sve jer je jedno sa univerzalnim Poljem koje sve objedinjava, zato zna sve.

Takvi ljudi su često i vidoviti, ili prozorljivi. Ako neka nepoznata osoba prvi put dođe do njih, oni odmah vide kakva je to osoba, zato jer su "uključeni" na univerzalno Polje koje sve što je prividno odvojeno spaja u jedno.

Na ovoj planeti Zemlji rađa se manji procenat visoko razvijenih duša. Ove koje se rađaju to čine iz potrebe da pomognu i održe ispravan razvoj života i da se same nauče trpeljivosti i razumevanju nezrelih duša, kako bi postale još bolji učitelji. Duša se vraća božanskom samo u ljudskom obliku i nakon spoznaje svih drama života. U kosmosu ima više ovakvih planeta, pozorišta za iskušavanje životnih drama, a ova planeta je pozorište za decu, jer se na Zemlji uglavnom rađaju mlade duše. Zato je ovde tako lako primetiti ko je marioneta na svetskoj sceni, a ko vlada i povlači konce iz senke, ko su Iluminati, a ko radnička klasa. To se uopšte i ne krije, kao u japanskom Burnaku pozorištu.

Velika većina visoko razvijenih duša, majstora, dolaze kao nepoznati i skromni ljudi, u skromnim porodicama i manjim mestima, gde su povoljni uslovi, uglavnom zato da pomognu nekoj velikoj duši da se dalje razvije, ili da pomognu nekom Donosiocu svetlosti[50] da dođe na zemlju. Oni se ne bave svetskim pitanjima, niti spasavaju svet. Oni se bave samo pitanjima velikih individua, drugih velikih duša i tiho im i diskretno pomažu da se razviju i da deluju na svet. Ako treba da se rodi neka velika duša koja će značajno uticati na svet, onda će se u njegovoj blizini naći jedna ovakva visoko razvijena duša da joj pomogne, kao formalni ili neformalni učitelj, prijatelj ili član porodice.

Njihovo delovanje je diskretno upravo iz razloga njihove zrelosti. Samo nezreli se ističu svojim delima. Zreli znaju da nisu oni ti koji delaju već da je Božansko ispoljavanje jedino koje dela u svemu.

Visoko razvijene duše su završile svoj ciklus inkarnacija i ne rađaju se po nužnosti razvoja, već iz milosti da pomognu razvoj. Potpuno su posvećeni razlogu svog života tako da im ni stvaranje potomstva nije bitno, ukoliko to nije vezano za razlog njihovog delovanja. Karakteriše ih urođena skromnost, odsustvo zavisnosti

[50] O ovome obavezno pročitati knjigu Barbara Marciniak: "Donosioci novog svitanja" (Bringers of the Dawn). O njima videti u sledećem poglavlju.

bilo koje vrste, posebno čulne, potpuna posvećenost ispravnosti i dobroti. Njima je nemoguće i da zamisle nešto zlo i nepravedno, ne samo da ga učine. Uvek iskreno žale onoga koji čini zlo, makar on to zlo činio i njima lično. Nikome ništa lično ne zameraju jer uvek vide pravi kontekst dešavanja, širu celinu, znaju da Božanska celina sve radi, a ne neka individua, da ljudi delaju negativno i zlo isključivo zato što su nesvesni i sebe i šire celine, i sav njihov trud je da pojačaju svest u ljudima. Oproštaj i ljubav potiču samo iz svesti o široj celini. Koliko je duša zrelija u telu, toliko ima više ove objektivne svesti o sebi kao široj celini i samilosti.

Njihov glas je posebno blag i dobrodušan, uvek govore tačno ono što treba reći, njihovi saveti su uvek mudri, ispravni, dalekovidi i nenametljivi. Služe se uvek prostodušnim govorom i uzrečicama.

Uvek su pozitivno raspoloženi, puni oproštaja i inspiracije kojom zrače na okolinu.

Na ovom svetu nema boljih osoba pored kojih se može bolje naučiti značenje bezuslovne Božanske ljubavi od njih, i osetiti njeno živo prisustvo.

Ne postoji ništa na ovom svetu što može da ih pokoleba i skrene s pravog puta i svesti o sebi koju uvek imaju.

NEKA ZAPAŽANJA O MLADIM, SREDNJE I VISOKO RAZVIJENIM DUŠAMA

I mlade i srednje razvijene i visoko razvijene i napredne duše su u suštini jedne iste, među dušama nema razlika. Sve duše su u osnovi jedna emanacija božanske svesti o sebi, samo se subjektivno doživljavaju kao pojedinačne, zbog relativnosti prostora i vremena u kome se božanska svest ispoljava. Ali u ovom relativnom svetu razlike postoje, on se i zasniva na razlikovanju, pa otuda i duše koje se ispoljavaju na ovoj razmeri, u uslovljenom i relativnom vremenu i prostoru, izgledaju i deluju različito, neke kao mlade i nezrele, a neke kao stare i zrele. To je stoga da bi se osvestile sve mogućnosti postojanja, zato ih treba sve i doživeti na različit način, a to je moguće samo u ovakvom relativnom svetu i ispoljavanju razlika.

Zato govorimo o dušama različite zrelosti. To je zbog nužnosti ovog relativnog sveta, a ne zbog samih duša.

Ovaj relativni svet u kome živimo je realan u svojoj razmeri i njegovi zakoni se moraju poštovati dok smo u njemu. Zato postoji životna realnosti ovakva kakva postoji, i sve razlike među ljudima i narodima.

Upravo zbog toga što je ovo relativna realnost, i razlike između "starosti" duša su relativne. Ono što je iznad svake relativnosti je svest, zato i možemo biti svesni relativnosti. Svest je izvan prostora i vremena, jer ih sve osvetljava, zato i možemo biti svesni prostora i vremena. Zato je prisustvo svesti onaj činilac koji određuje stanje jedne duše u relativnom svetu, da li je ona "mlada" ili "stara", "zrela" ili "nezrela". Zato je i napredovanje duše relativno, njeno izražavanje u postojanju zavisi od prisustva svesti u njoj, njene svesnosti. Tako jedna duša može samo za vreme jedne inkarnacije da napreduje od mlade do vrlo zrele i napredne. Nije neophodno da prolazi više inkarnacija. Isto tako može i sporo da napreduje tokom više inkarnacija u istom stanju zrelosti. Sve je slobodno da se razvija kako hoće, sve je relativno i zavisi od svesti zbog čije kristalizacije se duša i inkarnira na ovom planu: ***zbog uvežbavanja da zadrži prisustvo svesti u svim stanjima i iskustvima na Zemlji. Što je duša sposobnija da sačuva objektivnu svesnost u telu, to je zrelija.***

Način učenja je različit kod duša različite zrelosti.

Mlade duše moraju tek da prođu kroz sva iskustva koja će obezbediti svest o iskustvima. Zato je njima teško da razmišljaju apstraktno, da prepoznaju i predvide neku činjenicu i situaciju unapred. Svaki pokušaj da im se na to ukaže je najčešće uzaludan. Zbog neophodnosti da uče na svim iskustvima, kod mladih duša je jednako prisutna i potreba za negativnim iskustvima, i ona koja same iskušavaju i koja priređuju drugima.

Srednje razvijene duše su dovoljno prošle kroz gruba iskustva da mogu kritički da razmišljaju i predviđaju stvari, da naučeno na iskustvima primene u praksi za poboljšanje uslova života i budućnosti. To su ljudi koji mogu da razumeju informacije koje dobiju, da uče na njima i da primene naučeno bez grubog iskustva. To su obrazovani ljudi koji šire naprednu kulturu življenja. Međutim, njihovo znanje zavisi od informacija koje su doprle do njih i koje mogu da shvate. One nisu sasvim prošle kroz sva gruba iskustva iako ih uveliko nadilaze. Potreba za negativnim iskustvima je kod njih mnogo manja, svakako je manja potreba da ih priređuju drugima, ako ih već same ne trpe zbog nekih ranijih grešaka i dela. Unapređenje kulture življenja se inače sastoji u tom nadilaženju i osmišljavanju iskustava, u smanjenju činjenja negativnih iskustava drugima.

Visoko razvijene duše su potpuno prošle kroz gruba iskustva i one nemaju potrebu da uče iz njih. Njihovo znanje čak ne zavisi ni od informacija koje dopiru do njih. One već znaju, a informacije ih samo podsećaju na činjenice koje znaju. Sve informacije koje dopiru do njih samo razbijaju koprenu zaborava koju svaka duša ima dolaskom na ovaj svet. Čak i u najbednijim uslovima one izgledaju kao elita među ljudima, ali uvek su skromne čak i ako žive u bogatstvu. One nikada ne priređuju drugima negativna iskustva, uvek su pozitivne i pune ljubavi, a ako ih sama trpe, onda je to radi nekog primera i obučavanja drugih kojima pomažu da nešto nauče.

Duše različitih zrelosti se takođe grupišu u posebne prostore i narode. Ti prostori su određeni geografijom, a duše različitih zrelosti i genetikom tela koje nastanjuju.

U pojedinim narodima se inkarniraju duše posebne zrelosti, zato vidimo da postoji mentalitet pojedinih naroda, neki su napredni, a neki zaostali u razvoju. Međutim, materijalno bogatstvo ne odražava i zrelost duša, naprotiv, zrelije duše ne zavise od materijalnog bogatstva i ne žele ga, upravo nezrele zavise od njega i one ga traže jer teže da spoljašnjim sredstvima nadomeste svoje nedostatke i sopstvenu nemogućnost, da kupe ono što same nemaju i ono što nisu, da zadovoljavaju svoje iluzije materijalnim zadovoljstvima. Mlade i nezrele duše su više vezane za materijalne iluzije i zato su im više i naklonjene. Zato mlade duše pokazuju dva načina života: one najnezrelije žive u primitivnim uslovima jer su nesposobne za viši razvoj i rad, svoje ciljeve pokušavaju da postignu nasilnim sredstvima, ili ne mogu da ih postignu nikako, a one malo naprednije mlade duše žive u ekstremnom luksuzu i bogatstvu sa kojim pokušavaju da zadovolje svoje iluzije. Spoljašnjim bogatstvom i uređenjem života pokušavaju da nadomeste ono što same nisu postigle u sebi. Na primer, težnju za mirom i spokojem ne mogu da postignu jer je to odlika vrlo zrelih duša, njihovo unutarnje stanje zrelosti kao nezavisnosti od spoljnih uticaja. Zato mlade duše tu potrebu pokušavaju da nadoknade imitacijom, životom u bogatim vilama ograđenim visokim zidovima, ili životom na svojim ostrvima. Svoje odnose ne mogu da ostvare na osnovu istinskog razumevanja, zrelosti i ljubavi, pa zato svoje odnose zasnivaju na materijalnim uslovima, na titulama i društvenom statusu. Mlade i nezrele duše uvek spoljašnjim sredstvima imitacijom nadoknađuju unutarnje vrednosti koje nemaju.

Opšte je pravilo da se mlađe i nezrele duše inkarniraju u sličnim sredinama koje će im obezbediti grublja iskustva koja su im potrebna. Naravno, gruba iskustva mogu doživeti bilo gde na svetu, i u civilizovanim sredinama kao i u primitivnim, ali je većina koncentrisana u onim sredinama gde gruba iskustva preovlađuju i gde mogu da se dogode.

Takođe su se i naprednije duše koncentrisale na pojedinim mestima jer su samo tako mogle da razvijaju civilizaciju i kulturu. Gradska civilizacija je glavni pokretač kulture, jer se u njoj stiču, ukrštaju i koncentrišu sve aktivnosti ljudi i tokovi svesti. Ona mora da bude koncentrisana na određenim povoljnim mestima i uređena. Da se napredne duše rađaju svuda jednako po svetu, nikada se ne bi mogle organizovati u razvoju civilizacije.

U takvim sredinama je i destruktivni uticaj neorganskih bića bio mnogo manji, ljudi su živeli mirnije i lepše, deca su bila srećna i bezbrižna, ljudi srdačni i ljubazni, duševni. Takve su nekada bile sredine starih Slovena. U novije vreme i neke slovenske države.

U ranijim vremenima je bila jasnije izražena ta podela na prostore gde se razvijaju napredne duše, gde cvetaju civilizacije, a gde nezrele, i na prostor gde se rađaju primitivni ljudski oblici sa minimumom prisustva duše ili bez nje, koji se bave samo preživljavanjem i animalnom borbom za opstanak.

Danas su ti prostori pomešani, što je s jedne strane dobro jer se povećavaju mogućnosti za učenje i rast mladih duša, ali sa druge strane to ima i lošu stranu jer je i bezdušnima data mogućnost da se presele u civilizovane krajeve i da tamo nastave sa svojim divljanjima.

Narodi sa malo ili nimalo prisustva duše su poznati kao osvajači, oni obično vrše genocid prema osvojenim narodima i razaraju sve što nije njihovo i nameću svoje.

U ranijim vremenima su mogli da budu zaustavljeni ratovima, danas su dobili vize ili čak bezvizni režim putovanja i migracije gde god žele.

To se radi namerno od strane vladara nad ljudima, Iluminatima, oni podstiču multikulturalizam da bi prigušili srednju klasu, inteligenciju i veću koncentraciju svesti i kulture u civilizovanim krajevima pomoću nasilja i haosa koji u njihove sredine donose ljudi sa primitivnim mentalitetom. Multikulturalizam zaista doprinosi obogaćivanju kultura, ali i njihovom rušenju, stvaranju nedefinisanog haosa koji se jedino može urediti sve većom kontrolom vlasti. To je ono što odgovora vladarima: što više vlasti i kontrole. Zato oni i kreiraju sve više nasilja da bi imali opravdanja za uvođenje sve više vlasti i kontrole.

Umesto nametanja multikulturalizma kao jedinog načina obogaćivanja kultura, što se u praksi svodi na njihovo degenerisanje, treba što bolje razvijati istinski napredne kulture i civilizacije koje će biti istinski napredne i ispravne po tome što će uvažavati, razumevati i unapređivati sve ostale kulture i ljudske zajednice. One prirodno postaju svetionici svim ljudima kada ih na pravi način razviju napredne duše koje ih nastanjuju.

Negativni neorganski entiteti uveliko rade na sprečavanju takvog ispravnog razvoja kulture od strane naprednih duša, oni šire vlast nezrelih i opsednutih ljudi, njihovu vlast nazivaju "demokratijom", a njihovu perverznu razuzdanost "ljudskim pravima i slobodama".

Donosioci Svetlosti su duše koje samo donose svetlost i znanje. Oni imaju jednu prastaru organizaciju, jedno prastaro društvo, prastaru duhovnu povezanost na osnovu koje izvršavanju određeni posao u određenom zvezdanom sistemu. Članovi ove elitne organizacije dolaze na Zemlju u različitim vremenima da bi obavili svoj posao. Ovo se dešava kada je postavljen jedan ciklus i kada su događaji savršeni za njih da dozvole da se energija iz višeg svemira i energija Zemlje stope unutar njihovog vlastitog bića. Energije iz svemira uvek dolaze na Zemlju, i energije Zemlje se uvek podižu prema svemiru. Čovečanstvo stvara most između neba i Zemlje koji neki zovu "dugin most". Donosioci Svetlosti dozvoljavaju tim energijama da se stope sa njima tako da se svitanje odnosno svetlost u njima probudi. Tako oni onda donesu to svitanje civilizacijama. Oni kroz sebe prizemljuju i transformišu kosmičku svest na Zemlju i tako unapređuju evoluciju svesti. Samim svojim prisustvom na Zemlji, ne s nekim izuzetnim radom. Spoljašnji rad, i fizički i mentalni, pripada niže razvijenim dušama.

Donosioci Svetlosti su izvorne duše prvih ljudi koje su ostale u Božanskoj svesti i nikada se nisu udaljavale od nje. Ostale su čiste i savršene emanacije Božanskog, jedno s Božanskim. To je bilo neophodno da bi kao takve mogle da siđu među duše koje se inkarniraju, koje time transformišu najnižu, materijalnu prirodu. Njima je potrebna pomoć ovih izvornih duša jer su ovde kao u zatvoru i u zaboravu. Da bi se oslobodile potrebna im je pomoć nekoga spolja, ko je već slobodan i budan, drugim rečima nekoga ko već ima objektivno znanje o oslobođenju i samoj slobodi. Da su sve duše u ovom zatvoru od matriksa, nikada ne bi mogle da se oslobode jer nemaju pomoć spolja. Donosioci Svetlosti su, dakle, oni koji donose preko potrebnu pomoć spolja. To uvek rade: kada se neki planetarni sistem sa dušama previše zatvori, zbog opozicionog uticaja neorganskih entiteta, oni ga razbijaju iznutra.

Neorganski entiteti negativne orijentacije imaju posebnu brigu prema njima. Čine sve da ih spreče u buđenju. Jer i Donosioci Svetlosti imaju svoj proces buđenja u telu, iako mnogo lakši i brži, slično vrlo naprednim dušama, dovoljno im je samo da prepoznaju informacije, ne da ih uče kao nove. Ali neorganski entiteti im ne mogu nauditi ni na koji način, osim da ih sabotiraju na razne načine oduzimajući im energiju raznim iskušenjima, računajući da će proći njihovo vreme delovanja.

Donosioci svetlosti su one velike duše, poznate ili nepoznate koje su skretale tokove civilizacije svojim delovanjem i učenjem, ali više svojim neprimetnim prisustvom. Oni za koje znamo bili su osnivači velikih religija i učenja koja su preusmerila ljudsku civilizaciju i razvoj svesti na više nivoe. Njihovo delovanje je uvek nenametljivo i zasniva se na razvoju slobodne volje duša, ne na nametanju "pravih istina". Slobodna volja kao osnova svesti duša jedino je što je za njih "ispravno". Stoga kada kažemo da su to bili osnivači velikih učenja i religija, ne mislimo na one koje su se osnivale i širile nasiljem i diktaturom, kao islam na primer, na prevarama i lažima, kao Rimokatolička crkva (koja je stvorila islam radi uništenja misterijskih škola gnostika i sufija, i slobodne volje naprednih duša). Tu pre svega mislimo na savršene sisteme samorazvoja kao što je Patanjđalijev sistem joge, izvorni Taoizam Lao Cea, izvorni budizam Sidarte Gotame, rano hrišćansko učenje, gnosticizam i sufizam koji su se širili sami od sebe, samo na osnovu svoje istinitosti i razvoja svesti ljudi, nikada nametanjem.

Donosioci imaju različite uloge, ne donose samo religijska učenja, već deluju i na druge načine, neki donose naučnu i tehničku revoluciju. Samo jedan od njih,

Nikola Tesla, osvetlio je ceo svet, razbio vekovni mrak i praktično dao ili ukazao na otkrića koja će unapređivati čovečanstvo vekovima ubuduće.

Još moćniji su oni nepoznati Donosioci Svetlosti koji žive često vrlo skromno i neprimetno na ovom svetu, kao svedoci, ali samim svojim prisustvom omogućavaju prisustvo Božanskog. Vrlo ih je teško prepoznati jer se vrlo dobro skrivaju igrajući ulogu običnog čoveka, kada bi vam neko ukazao na nekog od njih u vašoj sredini, ne biste nikada poverovali. Ako trenutno ne rade ništa važno, i nisu pod prevelikim napadom neorganskih entiteta, oni se mogu prepoznati po objektivnom znanju kojeg uvek šire oko sebe, sažetog kao suština iz raznih znanja, i najstarijih i najnovijih, na manje ili više diskretan način, i po otkačenom, božanskom humoru koji uvek izbija iz njih. Za njih je duhovnost i duhovitost ista stvar.

PLANETE USLOVLJAVAJU ORGANSKI SVET

Govoreći o razmerama ispoljavanja Božanskog, rekli smo da se one ispoljavaju geometrijskom progresijom ka sve većem uslovljavanju, sve do organskog života na Zemlji. One se odvijaju uvek nekim spiralnim kruženjem: od spiralnog kruženja klastera galaksija, kruženja zvezda u galaksijama, kruženja planeta oko zvezda, do kruženja satelita oko tih planeta. Proces se završava u pojavi organskog sveta na planetama i svesnog subjekta koji je svestan celog ovog procesa, celog ispoljavanja Božanskog. Tek se u njemu okončava svo ispoljavanje i vraća Božanskom.

Ceo taj proces je mehaničan, ali i slučajan, jer počiva na slobodi ispoljavanja svega što može da se ispolji. Da je sve mehanizovano, ne bi bila moguća svest u prirodi. Da je sve slučajno, sve bi bilo haotično i kosmos ne bi postojao, pa ni svest ne bi bila potrebna.

Organski svet i pojava čoveka koji može da bude svestan jeste ono mesto gde se događa preokret ispoljavanja Božanskog, od mehaničkog usložnjavanja do svesnog osmišljavanja i kreativne spoznaje Sebe samoga. To se događa na planetama sa organskim životom kao što je i Zemlja. Tu se najpre oblikovalo ljudsko telo sa svim potrebnim čulnim i delatnim organima. Ono je postalo podobno za prisustvo svesne emanacije Božanskog kao duše. Prisustvo duše se u telu postepeno sve više usavršavalo borbom protiv mehaničnosti prirode i spoljnih uslovljavanja, i organskih i neorganskih činilaca, protiv dotadašnje inercije prirode da se spontano mehanički oblikuje, i kada je doseglo dovoljnu snagu prisustva, proces se okreće naviše, vraća se ka Božanskom. Kako je sve hologram, to Božansko nije izvan samog bića, već u njemu. Tako se i povratak Božanskog samome sebi ne događa izvan čoveka, već u njemu, kao njegova samospoznaja. Čovek je mikrokosmos, pa se otuda sve više dimenzije nalaze u njemu, ne izvan njega.

Da bi se dogodio taj preokret, od nesvesne mehaničnosti prirodnog oblikovanja ka svesnoj samospoznaji, mora se prvo potpuno spoznati sama nesvesnost i mehaničnost, postojeće stanje. Razumevanje postojećeg stanja je početak svesnosti. Čovek postaje onoliko svestan koliko spoznaje koliko je nesvestan, postaje onoliko slobodan koliko spoznaje koliko je neslobodan.

Pa, onda krenimo redom: ovde je sve mehanično i uslovljeno.

Sav život na ovoj planeti u potpunosti je uslovljen spoljašnjim planetarnim činiocima, drugim planetama. Kosmos je zapravo energetska pojava, ona se u fizičkoj dimenziji, na materijalnom planu ispoljava kao električna energija. Ceo kosmos je električna plazma, to su sve zvezde, a gravitacija nije ništa drugo do elektrostatič-

ki fenomen, ali na različitim razmerama. Na razmeri atoma on je atomska energija, na razmeri molekula i ćelija to je životna energija, na razmeri planeta to je gravitacija. Sav vidljivi materijalni svemir nastaje iz nevidljivih viših dimenzija, a najviša je eter ili *akaša*. Ona se iz Božanskog ispoljava kao čist prostor koji sadrži i omogućava sve što uopšte može da postoji. U ispoljenom univerzumu čist prostor postoji kao "Crne rupe", one omogućavaju pojavu svih materijalnih elemenata. Zato imaju najjaču gravitaciju, iz njih sve izvire i sve uvire: istovremeno, jer tu nema linearnog vremena.

Sve planete su elektromagnetne celine, one su pokretane magnetnom indukcijom spoljašnjih uticaja, drugih planeta i zvezda, i same deluju svojom magnetnom indukcijom na manje celine i druge planete. Magnetna indukcija na povoljnim mestima pokreće složenost višeg reda od prostog kretanja planeta, pokreće organski život. To je život na Zemlji u kakvom mi živimo. On je potpuno uslovljen magnetnom indukcijom kretanja okolnih planeta, kao i kretanjem same Zemlje oko sunca i drugih planeta. Magnetni induktor koji je najbliži Zemlji je Mesec. On najsnažnije utiče na organski život. Dok Zemlja kruži oko sunca, ona dobija život od sunca, ali zato što Mesec kruži oko Zemlje, on privlači svu životnu energiju sa Zemlje ka sebi.

To vidimo u biološkim ciklusima i ritmovima svih živih bića, ne samo po plimi i oseci mora, već sve živo raste sa rastom mesečeve mene, i opada sa opadanjem mesečeve svetlosti. Kosa i nokti nam brže rastu sa rastom meseca, a sporije sa njegovim opadanjem. Mesec ne utiče samo na fizičko telo i ćelije, već i na energetsko telo. On utiče na promene raspoloženja i na um (otuda pojam *lunatic*).

Druge planete takođe utiču na sav život, svaka na svoj način.

Ali priča ovde tek počinje: nisu to samo uticaji na fizičke i biološke procese, već i na događaje.

Naime, ko nas je to slagao i nagovorio da postavimo granicu, diferencijaciju, između svoga tela, njegovih unutrašnjih spontanih bioloških procesa, i da u njima jasno vidimo uslovljenost i da nam je ona prirodna - a da ono što naše telo čini spolja smatramo "svojom slobodnom voljom"?

Takve granice u kosmosu ne postoje.

Ne postoji ništa što je samo spolja, niti išta što je samo unutra, sve što je spolja, to je i iznutra.

Naš um uslovljen Mesecom i egoičkom subjektivnošću je taj prevarant koji nas ubeđuje da postoje granice, da je koža našeg tela granica koja deli prirodnu nužnost od "naše slobodne volje", da ono što se zbiva u telu, svi metabolički procesi, su "prirodni" i kao takvi spontani, a da ono što radimo sa tim istim telom spolja je "naša slobodna volja" i "namera". Izvan te iluzije uma, stvarnost je da koliko ne možemo da utičemo na autonomni nervni sistem, na rad svoga srca, toliko ne možemo i na svoje postupke u spoljašnjem svetu. To je jednako uslovljeno, ali nama to izgleda različito jer je Ego koji o tome odlučuje smešten negde između, on sve deli na svoje i tuđe, pa tako i na spoljnje i unutarnje, na ono što on čini i što ne čini. Ako bi on priznao da je to sve jednako uslovljeno onda bi i on morao da bude uslovljen, ne bi imao opravdanja za svoje delovanje. Ovako može da stvara privid da on o nečemu odlučuje i na osnovu toga da postoji. Sve je to zbog prirode percepcije, čula su nam okrenuta van tela i zato delimo ono što je u telu sa onim što je izvan. Obična optička iluzija, ali sa dalekosežnim posledicama.

Toj iluziji doprinosi i to što se uslovljenost bioloških procesa u telu i uslovljenost spoljnih događaja odvija na različitim razmerama. U telu deluju poznati biohemijski procesi, a van tela, na događaje sudbine, uzročnost deluje na višim razmerama. Njih detaljno pokazuje nauka astrologije. Najjasnije se to vidi na delovanju

kardinalnih tačka u horoskopu, Ascendenta, Sredine neba (MC), IC i Descendenta. Ako je neko rođen u podne, Sunce će mu biti u devetoj ili desetoj kući, kod MC, takva osoba će imati jaku težnju i sudbinu da se bavi svojom karijerom, putovanjima, politikom i pitanjima društva, javnim životom. Detalji kako će to da ostvari prepušteni su na volju osobi, ali sudbina životnog usmerenja je određena. Ako je neko rođen oko ponoći, Sunce će mu biti u četvrtoj kući i biće, nasuprot tome, vezan za dom i porodicu, tradiciju, sklon intimnom životu daleko od javnosti. Detalji kako će se time baviti ostavljeni su njegovom karakteru i temperamentu, koje takođe pokazuju drugi činioci horoskopa, ali glavna težnja biće spomenuta vezanost za dom i poreklo. Ko je rođen pri zalasku Sunca imaće naglašenu sedmu kuću i za njega će od najveće važnosti biti brak i pitanja javnosti, uticaja drugih i veze sa drugima. Opet detalji nisu bitni, kako će to da ostvari i sprovodi, ali sudbina će mu biti generalno takva. Ako je vladar četvrte kuće u dvanaestoj, osoba će gubiti imovinu i nekretnine. Svejedno je kako će to da uradi, mada se i to može videti detaljnom analizom horoskopa. Ako su planete u lošim aspektima u sedmoj kući, takva osoba ili neće imati brak, ili će imati loše iskustvo u braku. To se odnosi samo na doba dana kada je neko rođen. Takođe i godišnje doba određuje temperament i karakter svake osobe. Svako može da primeti razliku u osobama rođenim u leto ili zimu, proleće ili jesen. Jesenji i zimski znaci daju osobe koje su dublje i stabilnije, ozbiljnije od prolećnih i letnjih znakova, koji daju osobe koje mnogo više ispoljavaju radost života i bavljenje vanjskim pojavama. Priroda se tada ispoljava i sve buja, dok se u jesen i zimu priroda povlači u sebe i spolja je hladna. Takvi su i ljudi koji su rođeni u to vreme. Uvek promenljivi i jedinstveni položaji svih planeta daju jedinstvenu složenost svakom čoveku, tako da i pored planetarne uslovljenosti, doba dana (ascendent) i godišnjeg doba (astrološki znak), svako može da se izražava i razvija na jedinstven način. Ali zbog te složenosti ne treba da previdimo i opštu uslovljenost svega toga.

Dakle, spoljni uticaji se odnose na opšte usmerenje. Oni su kao polje uticaja. To polje nas omeđuje, kao ograda kaveza. U tom kavezu smo slobodni da se vrtimo kako hoćemo, ali moramo da budemo u njemu. Na primer, uslovljeni smo procesom ishrane, svejedno je kako ćemo doći do hrane, tu možemo i čak moramo da upotrebimo svoju slobodnu volju i kreativnost, ali uslovljeni smo samom ishranom kao poljem uticaja koje nas omeđuje.

Spoljne uslovljenosti ne vidimo samo zato što se radi o različitim razmerama jedne iste uslovljenosti. U telu su to poznati biološki procesi, a van tela planetarni uticaji. Oni su mnogo veći i deluju drugačije. Možemo slobodno da mrdamo u njima kako hoćemo, ali ne možemo izvan polja njihovih uticaja i toka njihovog delovanja.

Um bi trebalo da ima svoju volju i nameru, kada već postoji kao takav, jer je odraz svesti, ali da li se iko seća kada se dogodio taj ključni prelaz, od nesvesnog spontanog iživljavanja svih prirodnih aktivnosti, do svesne odluke i volje?

Nije se dogodio nikada otkada smo rođeni. Samo ga zamišljamo, kao i sve ostalo. Uvek smo prvo nešto učinili, pa smo tek onda naknadno taj čin proglasili svojom slobodnom i svesnom voljom.

Svaki pokret koji smo napravili svojim telom ikada u životu napravili smo po spoljašnjim uticajima Meseca, sunca i ostalih planeta. Pre svega Meseca. Ostale planete utiču na ostale aspekte događanja, na karakter i temperament.[51] Mi smo deo te mašine. I to je prirodno tako. Kao što su ćelije u našem telu spontano povezane u

[51] Nauka astrologije egzaktno govori o tim uticajima. O njoj videti u mojoj knjizi "Meta-fizika astrologije". www.ivantic.net

jednu delatnu celinu i ne delaju same za sebe, već za celinu, tako je i naše telo deo celine kosmosa kome pripada. Kada bi kretanje svih planeta i same Zemlje stalo, prestala bi indukcija životne energije i naše telo bi stalo, srce bi nam stalo, pali bismo i raspali se u prah. U svakom slučaju ne bi moglo da živi kao do sada, bez veštačke pomoći kao u kosmičkim letovima, gde i dalje može da živi, jer ceo kosmos je ispunjen magnetnom indukcijom nebeskih tela, ali ne kao na Zemlji.

Mi tek treba da izađemo iz te mašine, da steknemo svoju svest i svoju volju, da napravimo svesnu diferencijaciju koja će nas zaista osloboditi, ne samo u mašti kao do sada. Tome služi rad na sebi.

Ipak, činjenica da čitate sve ovo o tome, pokazuje da nije baš sve potpuno uslovljeno i mehanično, da poklopac na loncu nije potpuno zatvoren. Postoji impuls svesti odozgo, njega donose duše kao najfinije emanacije Božanskog. On se u čoveku ispoljava kao um, kao uobičajena svesnost na javi, ali je u mladom čoveku uspavan, deluje tek toliko da zna šta da radi i da može da uči. Taj princip koji je potencijalno prisutan u svakom ljudskom biću mora da se osnažuje sve više i više, da se prisustvo svesti sve više omogućava u telu i celom životu čovekovom, tako da može da opstane u svim okolnostima i stanjima. Uvežbavanje svesti da ostane prisutna u svim stanjima tela i uma je praksa meditacije.

Sámo prisustvo duše u telu je toliko moćno da nesvesnom umu daje iluzorni utisak da on dela svojom slobodnom voljom, da je sam po sebi svestan iako nije, da se telo kreće i dela sámo i nezavisno od okoline.

To je nužna obmana samog prisustva duše. Kao što se zbog blizine magneta pokreću metalni opiljci, kao što proziran kristal postavljen na obojenu podlogu izgleda obojen, tako zbog samog prisustva duše, koja daje svest, izgleda da je sam um svestan i da on svesno i samostalno upravlja telom.

Osnaženje prisustva svesti u telu naziva se rad na sebi ili meditacija. Tim radom na sebi jača se uvid o razlici same svesti od uma i tela. On uvek predstavlja borbu protiv inercije i prirodne mehaničnosti, protiv gravitacije spoljnih uticaja, protiv identifikacije sa umom i telom. Samo radom na sebi stvara se prava svesna diferencijacija koja nas oslobađa. Sve dotle je postojala samo umna diferencijacija koja je jednaka snu, jer isti um imamo i dok sanjamo. Možete to da primetite: mislite ceo dan, vodite unutarnji dijalog, ali mislite i u snu, san je samo trodimenzionalno razmišljanje, jedan kompleks o kome danju samo razmišljamo, u snu postaje 3D drama, iste misli se nastavljaju i kada se ujutro probudite. Sa istim umom sanjamo i na javi i u snu.

Istinsko razlikovanje ili diferencijacija od svake uslovljenosti nastaje tek razlikovanjem sebe samoga, svoje duše, od uma i tela. Samo takvo razlikovanje daje objektivnu svest ili budnost.

DUŠA I KARMA

Ako je sav organski svet u kome živimo uslovljen, ako je samo mali deo uma dovoljno svestan da može da uči i nešto promeni radeći na sebi i osnažujući prisustvo svesti, kako onda objasniti sve promene koje čovek izaziva oko sebe i u prirodi? Kako čovek dela u svetu, kako išta radi i stvara rezultate i posledice rada koje povratno deluju na njega?

Duša je uvek nezavisna od tela, ona je uvek samo svedok.

Priroda je univerzalno polje svih mogućnosti. Sve mogućnosti već postoje u implicitnom ili skrivenom poretku prirode, u kvantnom polju svih mogućnosti. Otu-

da ništa se novo ne javlja u univerzumu. Sve već postoji, samo se postepeno i pojedinačno ispoljava svakom subjektu, i ta postepenost daje privid vremena i prostora.

To isto govori i savremena fizika kada kaže da je u osnovi sveg ispoljenog univerzuma kvantna fluktuacija, talasanje, energetski potencijal koji oscilira i samo od njegove oscilacije zavisi koji će se atom ispoljiti. Svaki atom je samo specifična kvantna oscilacija, koja dalje daje strukture atoma i molekula, odnosno fizičke pojave. Tako je univerzalno polje svih mogućnosti samo kvantna fluktuacija, polje čiste energije iz koje se specifičnim vibracijama ispoljavaju sve vidljive pojave kao čvrsti objekti i događaji.

Prisustvo duše daje svest umu u telu.

Svest je Božanskog porekla i zato je najveći privlačitelj pojavnosti. Pojavnost postoji zbog odraza svesti, kako smo videli na početku.

Svest u telu je individualizovana, ograničena je na horizont dosega svojih čula i na lična iskustva. Ona ne dela niti stvara ništa novo, već samo iz celine svih mogućnosti izaziva u pojavnost ono što je u njenom horizontu iskustva. Kada individualna svest sazri za neko iskustvo, ono se iz univerzalnog polja pojavi u horizontu njenog iskustva. Um je aktivator pojavnosti, kroz um se potencijalno aktuelizuje u aktuelno, neispoljeno u ispoljeno. Zato se kaže da je um prethodnica svih pojava, da je um tvorac itd. Um ne stvara, jer nema stvaranja, samo ispoljavanja, ali to ispoljavanje izgleda kao stvaranje, kao da je um smislio i uradio nešto novo. To izgleda kao novo samo za subjekta kome se to pojavljuje.

Svest duše u telu je uzrok pojave samog tela i svih okolnosti u kojima to telo postoji, kreće se i prividno dela.

Eksperimentalna fizika je ovo dokazala. Subatomske čestice u eksperimentu se ponašaju i kao talas energije i kao čestice, jer su one u osnovi kvantna fluktuacija. Kako će se ponašati zavisi od prisustva posmatrača u eksperimentu. Kada je čovek, posmatrač, prisutan, one se ponašaju kao čestice, kao materijalna pojava, a kada posmatrača nema, onda kao talas energije, kao čist potencijal. Novija naučna istraživanja su pokazala da se tako ne ponašaju samo subatomske čestice, već i veliki molekuli (fuleren, C60). Oni postoje samo kada se opažaju. Inače su čisto polje energije.

Ista stvar je davno izrečena u učenju *sankhye*, da priroda zna da je posmatrana od ljudi i samo pred njima glumi materijalni oblik u vidu čestica. O toj pojavi se govori u klasičnim tekstovima *sankhye* (*Sânkhya karika* 59 i *Sânkhya sutra* III.69) gde se kaže da priroda kao plesačica prikazuje svoj ples pred posmatračem i povlači se kada biva spoznata.

Istu stvar govore i gnostička učenja kada tvrde da Bog preko čoveka nastavlja delo stvaranja sveta, da zato šalje svoje duše u materiju da bi je tako oplemenio i spasao sva bića. Otuda i mit o Isusu kao sinu Božijem, odnosno Bogu koji se ovaploćuje u telu čovekovom da spase svet, da kroz Isusa Bog postaje čovek, a kroz Hrista čovek postaje Bog.

To je put duša koji i ovde opisujemo.

Svest duša kroz čovekov um aktuelizuje svu pojavnu materiju u aktuelno postojanje.

To aktuelizovanje koje čini individualna svest preko uma izgleda kao rad koji čovek čini. Indirektno, preko tela, prisustvo duše deluje i na okolnu prirodu, da se ona transformiše iz prostog opstanka u zbivanje višeg reda, u kulturu, nauku, tehniku i civilizaciju. To vidimo kao da je čovek izgradio. To se događa automatski, čovek je samo sredstvo.

Čovekova iluzija se sastoji iz toga da zamišlja da on nešto radi. To zamišljanje je ono što se naziva Ego-um. Sve radi Božanska Celina. Jedino što zaista čovek može da radi jeste rad na sebi u cilju buđenja iskonske nezavisnosti duše kao oličenja Božanske Celine. Ništa drugo čovek na može i ne treba da radi na ovom svetu. Zato i postoji na ovom svetu. Sve drugo što radi, sva kultura i nauka, indirektna je posledica i služi tome radu za dušu.

Prema rečima Bhagavan Šri Ramane Maharšija, čovekova prava mera i veličina počinju tamo gde on kao individua prestaje da postoji. Drugim rečima, kada na ovom svetu počne da postoji kao živa duša.

Sve prave duhovne tradicije uče da čovek ima dva rođenja, jedno prirodno, telesno, i drugo duhovno ili duševno, Božansko. U njegovom razumevanju podsetićemo se opisa iz knjige *Sankhya*:

***

U svim starim kulturama uočava se nezadovoljstvo s čovekom kakav je prirodno dat, i najdublja težnja za "drugim rođenjem", u svesnom i duhovnom načinu postojanja. Svi mitovi, obredi i legende od početka istorije pokazuju čežnju da se ljudsko telo oslobodi nesvesne prirodne stihije i preobrazi u oličenje Duha, odnosno slobode bivstvovanja, stvaranja, odgovornosti i kulture. Neko postaje "pravi čovek" u onoj meri u kojoj prestaje da bude "prirodan čovek". Ovaj preobražaj nije rezultat prirodnog procesa, kao što je slučaj sa svim ostalim psihofizičkim aktivnostima, već isključivo kulturni i duhovni čin preuzimanja potpune odgovornosti za večni smisao bivstvovanja, to je podvig svojstven samo retkim, duhovno zrelim ljudima - to je čin slobodne volje celovite ličnosti. To je sasvim nov događaj u kosmosu. To je jedino novo što se zaista javlja u kosmosu. Pored svekolike prirodne povezanosti svega, novo je jedino svesna ličnost i njena slobodna volja. Taj preobražaj nastaje iskustvom transcendencije prirodnog uslovljavanja. To je nešto što tek treba da se dogodi i događa se jedino u čovekovoj ličnosti kada postane svesna i celovita. Bez ovakvog "drugog rođenja" u slobodnoj volji i svesti smatralo se, s pravom, da čovek uopšte i ne postoji kao "pravi čovek", jer se rođenje njegovog fizičkog tela ni po čemu ne razlikuje od ostalih procesa reprodukcije u prirodi - koje karakteriše prolaznost, propadljivost, umiranje svega što se rađa (Jovan, 3:3-7).

Iz ovakvog fundamentalnog razlikovanja, odnosno iskustva transcendencije, nikle su sve velike religije i etike. Zbog neophodnosti drugog rođenja postoji religioznost i duhovnost, ta je nužnost rodila svu čovekovu kulturu, čiji je opšti smisao nadilaženje nesvesne prirodne uslovljenosti i vremena. Dakle, nadilaženje smrti. Ceo život religioznog čoveka je proces rađanja u Duhu. Ovakvo razlikovanje oduvek je ukazivalo da je čovek autentičan samo u duhovnoj slobodi koja nadilazi prolaznost bića i vremena, samo tako on uistinu postoji. Jedino kada je nesvestan ovakve svoje duhovne autentičnosti čovek trpi smrt, prolaznost i patnju. Samospoznajom to se nadilazi. Odlika svake religioznosti jeste čežnja za večnošću i to dokazuje da sadašnje stanje prirodnog rođenja nije autentično i otuda je bolno i nepodnošljivo. Nepodnošljivo je zato što čovek s fizičkim rođenjem još nije počeo da postoji u svom autentičnom stanju; to je još uvek spontani tok prirodnog dešavanja koji uključuje sve fizičko kretanje, emocionalne i mentalne aktivnosti. Čovek tek treba da se rodi. Fizičkim nastankom on je samo dobio pravu šansu da to svesno učini. Fizičkim rođenjem on je stvoreno biće. Sva bića u prirodi tako nastaju i u tome je njihov opstanak. Rađaju se od drugoga i drugim su uslovljena. *Čovek se od svih bića razlikuje po tome što tek treba da nastane iz sebe samoga, iz svoje slobodne volje i svesti o Duhu u sebi. Drugo, pravo rođenje je njegov stvaralački čin, koji je moguć samo onda kada sebe prepozna kao oličenje Tvorca, tj. Duha koji sve omogućava.*

Fundamentalni značaj 'drugog rođenja' najbolje je izražen gnostičkom vizijom ptice koja se probija iz jajeta koje predstavlja kosmos. Da bi se čovek istinski rodio i postao mora da probije ljusku prirodno datog sveta kao što ptica probija jaje, poleće svojom voljom i tek tada uistinu počinje da postoji. Čovekovo prirodno, biološko rođenje je slično nastanku jajeta, on jeste 'rođen' ali to nije završni čin, njegovo biološko rođenje samo je mogućnost za drugo, istinsko duhovno rođenje, kao što ptica, simbol duha, tek treba da izađe iz jajeta sopstvenim naporom.[52]

Drugo prigodno poređenje može biti sa semenom i drvetom. Čovek je biološkim rođenjem kao seme koje u sebi sadrži drvo. Ono mora da se raspadne da bi iz njega izniklo drvo koje puno roda rađa. Ako se ne promeni, istrunuće sámo. Ako hoće sebe da sačuva, izgubiće se. Ako se preda, dobiće pravi život. Tako i prirodno nastao čovek, zatvoren u svojoj subjektivnosti, mora da nestane u transformaciji duhovnog rasta da bi iz njega izbio njegov pravi potencijal, da bi se iz njega ispoljilo ono što objektivno jeste. U tome je sva ideja vaskrsenja.

Da je proces nastajanja dovršen, da mi uistinu postojimo prirodnim nastankom, tada nikada ne bismo mogli da postanemo svesni sebe niti bi postojanje postalo lično iskustvo kroz probuđenje. Ništa se novo ne bi dogodilo. Ličnost tada ne bi bila moguća. Sve bi to i dalje bio proces prirodne determinacije i ne bismo se razlikovali od životinja.

Mi smo svesni sebe u ovoj sadašnjoj, skromnoj svesnosti, samo zato što još nismo počeli da postojimo, a predviđeni smo za postojanje. Svest nam je data da bismo počeli da postojimo.

Ono suštinsko ljudsko nastaje tek s transcendencijom prirodnog uslovljavanja.

***

Ako je to rad, ako sve priroda radi, šta je onda karma i sudbina?

Transformacija cele prirode događa se dvojako.

Prvo: kao univerzalna pojava zbog samog prisustva svesti u obliku individualnih duša.

Drugo: prisustvo svesti kroz duše ograničeno je telom, umom i njegovom subjektivnošću.

Subjektivnost je potrebna da bi se egzistencija što detaljnije doživela, i ona stvara svu raznovrsnost iskustava koju vidimo kao individualne sudbine. Zbog slobode ispoljavanja svega što može da se ispolji, i delanje je slobodno da se dogodi na sve moguće načine. Budući da je sve povezano univerzalnim Poljem, i sva dela su povezana.

Naime, u eksperimentalnoj fizici je otkriveno i sledeće: kada se jedna čestica podeli na dva dela, pa se zatim ti delovi udalje više kilometara jedni od drugih, kada se na jedan deo deluje na neki način, promenom njegove frekvencije na primer, onaj drugi deo, iako udaljen, reagovaće istovremeno kao i deo na koji je izvršeno delovanje, kao da su spojeni i dalje u jednu česticu. Ovo pokazuje da prividna razdvojenost uopšte ne odvaja materiju, jer su svi vidljivi oblici u osnovi jedno isto energetsko polje. Sve je jedno. To je isto otkriveno sa DNK. Ako se uzorak DNK jednog čoveka uzme i udalji više kilometara, pa se zatim deluje na DNK u čoveku, onaj deo koji je udaljen reagovaće istovremeno kao da je i dalje prisutan u čoveku, kao da je i na njega delovano, iako nije. Zapravo, reagovaće malo ranije, kao da predoseća.

---

[52] Prema gnostičkoj viziji koju nam je oživeo Herman Hese u "Demijanu": Ptica se probija iz jajeta. Jaje je svet. Ko hoće da bude rođen, mora da razori jedan svet. Ptica leti ka bogu. Bog se zove Abraksas. (Abraksas je božansko koje sjedinjuje, odnosno nadilazi sve suprotnosti, aluzija na transcendenciju uma.)

Na taj način nije samo sva materija povezana u jedno, već i sva delanja u materiji. Univerzalno Polje ne povezuje samo svu energiju, nego i sva delanja. Kretanja i delovanja proizvode posledice koje su neodvojive od subjekta koji ih pokreće, izaziva u postojanje na bilo koji način. Te posledice se nazivaju karman, što znači čin, delo, ali i posledice delanja. Zajedničko značenje karmana kao delanja i posledica delanja, ukazuje na polje koje povezuje sve, i onoga koji dela i sama dela, i njihove posledice.

Subjektivnost je osnova karme i ona nam ukazuje na još jedan njen aspekt. Sva iskustva koja duša doživljava u telu ona sama je privukla da bi ih doživela, ali duša nije sama na ovom svetu, tu su i mnoge druge duše sa svojim potrebama za iskustvima. Trg je pun i radi 24 časa. Pri tome nema pravila, sve je dozvoljeno. Zato postoji karma koju smo sami stvorili, i koju nam je neko drugi nametnuo. Postoje iskustva koja sami privlačimo i iskustva koja drugima priređujemo jer su ih oni privukli. Kao i iskustva koja nismo tražili ni mi ni drugi. Na nas ne deluje samo naša karma, nego i tuđa. Pri tome je na snazi zakon gravitacije ili zakon jačeg, kao kod uticaja planeta u slobodnom kosmosu, jača gravitacija će pobediti slabiju. Ako živimo sa nekim kome je negativna karma jača od naše pozitivne, nećemo se dobro provesti sa njim. Moraćemo da trpimo tuđu karmu. To je često veći problem od rešavanja sopstvene karme.

U vezi sa razumevanjem da postoji i uticaj tuđe karme, treba razumeti i da je tuđa karma deo naše karme. Postoje duše koje su se inkarnirale samo zato da nam pomognu da naučimo neku lekciju koju sami nismo sposobni da naučimo. One mogu da igraju pozitivnu ulogu, učitelja koji nas uči na lep način, ali i negativnu, zavisno od lekcije i naše sposobnosti da učimo. Ponekad je potrebno da budemo naučeni na teži način, kroz negativna iskustva. Takvu vrstu učenja omogućavaju nam, pored neorganskih entiteta, i druge duše koje nam nanose prividnu patnju, zbog kojih se osećamo teško u životu, to su najčešće one osobe koje najviše mrzimo i ne podnosimo, ali koje igraju važnu ulogu u našem životu i ne možemo da ih izbegnemo. Odbojnost prema njima potiče od toga što te osobe izazivaju i pogađaju u nama najbolnija mesta i sadržaje koje ne želimo da vidimo niti da promenimo. To su često velike duše koje nam pomažu na najvažniji način, ali na ovom svetu namerno snose tešku i nezahvalnu sudbinu da bi nama omogućile najvažnije spoznaje koje sami nikada ne bismo hteli da otkrijemo. Za razliku od ljudi koji su demonizovani negativnim entitetima, ove duše nam nikada neće učiniti neko suštinsko zlo. Vremenom možemo videti da su nas one zapravo sprečile da sami ne odemo u zlo, da su nas učile na indirektan način, ali je to zbog naše nezrelosti izgledalo kao njihovo negativno delovanje na nas.

Rekli smo takođe da je sve hologram, da svaki delić odražava celinu. Da sve više i suptilnije dimenzije, koje prethode ovoj vidljivoj stvarnosti, nisu spolja, već unutar čoveka, da one sačinjavaju čoveka, ali da su za njegov um one nesvesne. To je područje individualnog i kolektivnog nesvesnog.

Ovo praktično u vezi značenja karme znači da se sva suptilna zbivanja spolja odražavaju unutar čoveka, kao sadržaji njegovog nesvesnog, kao plići ili dublji utisci, *vasane* i *samskare*. Ostavljanje utisaka je neophodno zbog pamćenja. Da njih nema ništa ne bismo mogli da zapamtimo, ali tu je i nevolja jer ne možemo tako lako da se otarasimo zapamćenog. Odnosno, pokušavamo da se otarasimo na pogrešan način. Pamćenje postoji zbog nalaženja smisla, a ne da ostanemo zarobljeni u njemu neprekidnim proživljavanjem utisaka.

Utisci su odgovorni za mehanično ponavljanje sadržaja koje smo nekada doživeli. Ako nas je nekada neki spoljašnji uticaj naveo da spontano počinimo nešto

negativno, ukoliko ostanemo jednako nesvesni i pasivni, sami ćemo ponavljati to nedelo koje smo naučili i kada nema spoljnjeg uticaja. Zato ljudi čine toliko zla i nedela koje se ne može objasniti samo sa opsednutošću. Ako su i bili opsednuti prvi put, oni nedela ponavljaju sami jer su ubeđeni da su ga i prvi put sami počinili, nisu svesni spoljašnjih uticaja i svoje mehaničnosti.

Kada je naš život i rad mehaničan, onda se ta mehaničnost proteže i na um da i on bude formativan, da razmišlja mehanički, da bude rob utisaka jer ih ponavlja i identifikuje se sa njima. ***Ti utisci u nama deluju povratno kao informativna polja za oblikovanje spoljašnjih događaja.*** Tako smo uhvaćeni u lanac karme, akcije i reakcije naših dela i nedela.

Kada razbijamo mehaničnost uvođenjem sve veće svesti i prestankom identifikacije, onda utisci služe onome čemu i treba da služe, kao sredstvo pamćenja da bi se spoznao smisao bivanja u telu i našla sloboda, a ne za sve veće vezivanje. Pomoću iste funkcije možemo da budemo porobljeni i da se oslobodimo.

Tom spoznajom počinje rad na sebi.

Rad na sebi počinje kada shvatimo da se ono što nazivamo karmom odnosi samo na spoljna iskustva i doživljaje tela, da je duša samo svedok u telu i vrhunski privlačitelj svih iskustava, svih spoljnih zbivanja tela. Sva njena karma je zapravo ono što ona sama privlači u iskustvo radi osvešćenja iskustva postojanja. Tada karma prestaje i nestaje. Više nemamo šta da privučemo u iskustvo kada dođemo do subjekta svih iskustava, onoga koji sve privlači, onoga koji doživljava karmu. Karma postoji samo spolja, dok je um vezan za objekte.

Onog trenutka kada duša počne da se uzdiže, da se vraća sebi, Božanskom, da nadilazi prirodna uslovljavanja, tog trenutka i priroda počinje da se transformiše ka Božanskom. Tada se događa preokret ka svesti. Sve dotle je postojala samo spoljašnja uzročna uslovljenost neorganskog i organskog sveta. Ona je postojala i sve dotle dok se duša spuštala u organski svet, prikupljala sva iskustva, vezivala se za njih. Samo onda kada duša nakon dovoljno iskustava počinje da se oslobađa iluzorne identifikacije sa objektivnim svetom i počne da se vraća k sebi, da se budi, počinje kreativna transformacija prirode ka Duhu, počinje istinska kultura i civilizacija, vladavina duše i srca.

Sve dotle vladaju negativni entiteti neorganskog sveta i njihovi hibridi među ljudima, na destruktivan način. Oni proširuju spektar iskustava duša i na negativna, koja duše same nikada ne bi mogle da izazovu, ali i na ona koja nikada ne bi ni želela da izazovu, koja im nisu ni potrebna. Ovo je univerzum u kome se događa sve što može da se dogodi.

Ovaj svet postaje ljudski raj tek onda kada duša nadiđe identifikaciju sa telom i umom, i otkrije svoju pravu prirodu. Samo tako ljudi postaju duševni i dobri, onakvi kavi jesu. Sva zla postoje jer ljudi ne žive u skladu sa svojom Božanskom prirodom. Odgovor je oduvek bio tako jednostavan.

DUŠA I NAUKA

Sve što čovek radi u svakom trenutku jeste neka vrsta transformacije prirode. Počevši od misli, koje su najfinije vibracije prirode, one se rezonuju u mozgu i umu čovekovom, on ih doživljava kao sopstvene misli, i ponavlja ih na nov način kao sopstvene. Osmišljava ono što je bilo, ispituje ono što jeste i planira kako bi moglo da bude. Tako osmišljava prirodu i događaje, i stvara nove kombinacije, ono što u prirodi ne bi nastalo da ga čovek nije napravio svojim rukama. Sve što pogleda

čovek osmišljava, spoljašnju pojavu pretvara u informaciju, u ideju. I obratno, informaciju pretvara u spoljašnju pojavu, materijalizuje ideje. Tako čovek transformiše spoljašnje i unutarnje. ***Čovek kroz sebe dovršava proces Božanskog ispoljavanja, i samim tim dovršavanjem ispoljava Božansko na najfiniji način, kao ljubav koja sve razume i daje.***

Sve što vidimo oko sebe napravio je čovek svojim rukama. To je postalo ono što možemo nazvati druga priroda, veštačka tvorevina. Ta otuđena, veštačka priroda, tehnika i civilizacija, odavno već ugrožava pravu prirodu.

Za razumevanje procesa delovanja duša na svet i okolinu vrlo je vredno pročitati klasično filozofsko delo *Fenomenologija duha* od Hegela. Hegelova *Fenomenologija duha* (G.W. F. Hegel: Phänomenologie des Geistes) može se shvatiti kao put prirodne svesti koja nadire ka istinitom znanju, ili kao put duše koja putuje kroz niz svojih uobličenja kao kroz one stanice koje joj je postavila njena priroda, kako bi se prosvetila preobražavajući se u apsolutni duh, time što potpunim iskustvom same sebe dospeva do saznanja onoga što ona jeste po sebi. Prodreti do "istinitog znanja", do apsoluta, moguće je, po Hegelovom shvatanju, samo sa stanovišta celine, jer, kako on kaže, *istinito je celina, a celina je samo suština koja se ispunjava svojim razvojem*. U tom kretanju svesti duše ispoljava se sva istorija i objektivni svet, kao refleksija tog kretanja. Hegelova *Fenomenologija duha* nije samo nauka o svesti ili duši, nego i nauka o povezanosti svesti i fizičke stvarnosti. Za Hegela čovek nije telo, nego samo ono što čini, čovek postoji kao čovek samo ukoliko samog sebe stvara kao duša, a sve što mu je urođeno ostaje prirodi (*prakrti*) kao različito od duše. Tako se u formi "znanja koje se javlja" svest prikazuje u samom početku kao individualni uspon, koji počinje sa fenomenom svesti na stupnju čulne izvesnosti, dopunjuje se opažanjem, percepcijom, šta je stvar a šta obmana, i dostiže do razuma, to jest do svesti koja razlikuje, razdvaja pojavu i natčulni svet, tako da se stvari javljaju udvostručeno: oblikom i sadržajem, unutrašnjom i spoljašnjom stranom, snagom i njenim ospoljenjem. Na svakom od ta tri člana svest se zapliće u suprotnosti i upravo one je podstiču na dalje kretanje. Svest duše se, na kraju, okreće sebi, nalazi predmet u sebi samoj, a ne izvan sebe, i postaje samosvest, dakle čovek. S ovakvim rastom u čoveku, saobražava se i njegova okolina, usponom do uma, zatim do duha, do nauke, religije i do apsolutnog znanja. Dakle, jedinstvo čoveka i stvari, svesti i predmeta, subjekta i objekta, tj. savršenstvo sveta, nije naprosto dato, već treba da se ostvari delovanjem. To savršenstvo se potpuno ostvaruje jedinstvom svesti duše o samoj sebi na ovom svetu u kome se našla izvan sebe, u zaboravu. Samorazvitak svesti duše, od njenog neposrednog, čulnog stanja, koje nije ništa drugo nego prirodna neposrednost, do samosvesti, koja je isto što i čovek, do apsolutnog znanja - pokazuje se u celini ne samo kao istorija pojavnosti duše i svesti, već i kao stvarna istorija čovečanstva.

Zašto je uopšte potrebno da se priroda transformiše kroz čoveka i njegov rad, pod prisustvom svesti duše?[53]

Upravo zato da bi se uzdigla iznad sebe kako bi mogla da bude osmišljena ali i zauzdana kako bi se čovek oslobodio. U bezličnom jedinstvu nema svesti o sebi, niti o smislu. Toga ima samo u objektivnom predočavanju. Tome služi nauka. Nauka je praktičan način da se priroda osvesti spolja. Sve dok smo svesni na osnovu potencijala svesnosti koje omogućava sama priroda, u jedinstvu s njom, iz perspektive tela i čula, uma i ega, ne možemo da budemo objektivno svesni. Objektivna

[53] Dobar odgovor i na ovo pitanje dao je Hegel u *Fenomenologiji duha* pričom o gospodaru i sluzi. Svest (najpre kao sluga) kroz rad dolazi do same sebe, radom se i ispoljava i otuđuje, da bi se posrednim putem ponovo našla u samoj sebi, postaje gospodar.

svest je moguća samo transcendencijom tela i uma, nadilaženjem uslova koje nam sama priroda daje. To je tako jer objektivna svest i pristiže u prirodu, u telo, spolja, nije nastala iz nje same. Sva nauka je stoga proces nadilaženja prirode, otkrivanja da svest ne nastaje iz prirode već da svest omogućava prirodu, da je cela priroda samo iluzorna igra svesti, pa je otuda buđenje jedino što je čoveku potrebno, a ne večita identifikacija sa prirodom, telom i umom, niti večita promena prirode.

Pored toga što sve prirodne procese čini objektivnim i jasnim, nauka takođe povećava mogućnosti delanja u prirodi, tako da nam se putem nauke brže otkriva da je priroda destruktivna koliko i konstruktivna, da nije priroda u osnovi svesti već je svest u osnovi prirode - kao što to najnovija otkrića kvantne fizike i DNK pokazuju.

Pitanje je samo da li ćemo to da shvatimo pre nego što preteramo sa upoznavanjem destruktivne strane prirode.

Zapravo, priroda je neutralna, destruktivna je onoliko koliko se pogrešno živi, a konstruktivna onoliko koliko se poštuje i podržava. Njena destruktivnost je odraz našeg nerazumevanja prirode, a jedino ispravno razumevanje prirode moguće je njenom transcendencijom u svesti, u budnosti.

Cela priroda traži svoj ishod u probuđenom čoveku. Zato čovek luta, pati i destruktivan je sve dok svoj ishod traži u prirodi.

Nauka će dostići svoj kreativni vrhunac kada se to razume, tada će nauka postati pozitivna i konstruktivna. Ostaće destruktivna sve dok ne prepozna primarni značaj i ulogu svesnog subjekta, ključnu ulogu svesti i čoveka.

Nauka se približila duši i u subatomskim i u kosmološkim istraživanjima. Subatomska istraživanja su dovela do pitanja uticaja subjekta u fizičkim pojavama, kada je primećeno da talas postaje čestica samo prilikom prisustva svesnog subjekta. Slično je otkriveno i u kosmologiji, da univerzum ovakav kakav je postoji zbog svesnog subjekta.

Svet ne postoji bez subjekta koji ga doživljava. Ovo ne znači da je svet iluzija, nego nam ukazuje na smisao i egzistencijalan značaj koji subjekat ima za svet. Naime, *svet postoji da bi formirao svesnog subjekta*. Subjekat u apsolutnom smislu je Božanski Apsolut. U području relativnog zbivanja prirode on je individualna duša koja kao posmatrač kroz čovekove otvorene oči svetu daje svedočanstvo o postojanju. Ukoliko su one budnije i otvorenije, utoliko je duša svesno prisutnija. Cela priroda postoji zbog posmatrača. Posmatrač postoji zbog cele prirode. Zato nema suštinskih razlika između makro i mikrokosmičkog ispoljavanja. To je jedan isti događaj. Zbog njihovog jedinstva, subjekat i svet u kome on biva su interaktivni.

Svesni subjekt uvek stoji na razmeđi mikro i makrokosmosa.

Danas je otkrivena u mnogobrojnim rezultatima iz oblasti kosmologije, astrofizike i kvantne teorije, čitava serija zapanjujućih koincidencija između numeričkih vrednosti nekih fundamentalnih konstanti prirode ("prirodne konstante") kao što je, na primer, odnos između mase protona i mase elektrona. Uočeno je da sama mogućnost postojanja života zavisi od ovih podudarnosti. Tako je ustanovljeno da određena suštinska svojstva univerzuma moraju da budu upravo onakva kakva jesu da bi se javila evolucija života zasnovanog na ugljeniku (po mnogima jedina osnova za spontani nastanak života) i u krajnjem vidu čoveka kao svesnog posmatrača. Jasno nametanje ove činjenice dovelo je do nastanka kosmološke teorije Jačeg antropičkog principa (Strong Anthropic Principle ili SAP) po kojoj vidljive osobine svemira, ovakve kakve su u svemu, nisu proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, već su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta. Taj princip kaže: "Vasiona mora imati takva svojstva koja dozvoljavaju razvoj života u nekom stadijumu njenog postojanja." Iz ovoga se dalje

izvodi da je vasiona stvorena sa ciljem nastanka i opstanka posmatrača, i ti posmatrači su nužni za postojanje vasione.

Jači antropički princip kaže da priroda postoji baš ovakva kakva je, a drugačija ne može postojati, zato da bi stvorila svesnog subjekta, da prirode ne može ni biti bez svesnog subjekta. *On je primaran. On projektuje celu prirodu.* Dušu možemo razumeti kao apsolutnog ili transcendentalnog subjekta.

Smisao subjekta, i njegov fundamentalan značaj za postojanje objekata, može nam postati jasniji ako uvidimo da svetlost jedne zvezde, na primer, nikada ne bi bila opažena da nije pala na mrežnjaču oka posmatrača, subjekta. Širila bi se u nedogled u prazninu i ne bi bilo smisla njenog postojanja. A bez smisla ništa u prirodi ne može da postoji. Zato, bez subjekta koji je svestan njihovog postojanja, zvezde bukvalno ne bi ni postojale. Kada subjekt opazi njenu svetlost i postane je svestan, širenje njene svetlosti je postiglo svrhu, dobilo je adekvatan odraz u oku posmatrača i aktuelizaciju smisla svoga postojanja u njegovoj svesti. Svi objekti traže i nalaze smisao postojanja u svesnom subjektu. Stoga je u drevnoj nauci *sankhyi*, rečeno da priroda, *prakrti*, služi Duhu *puruši*.

Zato što svet postoji samo kao čin opažanja svesnog subjekta, svet nestaje za tog subjekta kada on više nije svestan, za vreme dubokog sna bez snova.

Naravno svet postoji i za vreme našeg spavanja, Mesec će postojati i ako ne gledamo u njega, ali to je zato što svesnih subjekata uvek ima u univerzumu, jer univerzum ne bi ni postojao bez svesnih subjekata.

Pre ljudi, svesni subjekti su bile zvezde. One su na kosmičkom planu uticale da se stvori materija u obliku planeta. Planete su zatim kao svesni subjekti uticale da se materija još finije oblikuje u životnu energiju, u sav živi svet na njima, zavisno od svog položaja i odnosa sa drugim planetama. Povezanost tog mikro i makrokosmičkog uticaja pokazuje nauka astrologije. Na kraju ljudi kao individualne duše su najfiniji privlačitelji koji izazivaju sve događaje koje vidimo kao svet ljudskih iskustava, tehniku, civilizaciju i kulturu.

Pre zvezda, sam Božanski Apsolut je bio svestan subjekt. On je to i sada, samo što je preuzeo najfinije individualno oličenje kao čovekova duša, Sopstvo, iskustvo 'Ja jesam'. Zato se energija samo u prisustvu uma, pod njegovim uticajem, ponaša kao materija i poseban oblik. I pod tim uticajem postoji sve što vidimo. Zato um može da deluje na materiju. Zato deluje Zakon privlačenja. Zato svi prosvetljeni govore da je kosmos u nama i da nismo različiti od Boga. Prosvetljen čovek je sâm Bog kao ličnost.

Ukratko rečeno, prirodan čovek, onakav kakav je rođen, uopšte ne radi ništa, sve priroda radi kroz njegovo telo i um. Dosadašnji naučni razvoj je samo povećavao mogućnosti njegovog nesvesnog delovanja, koje je samim tim i destruktivno koliko i konstruktivno. Jedino prirodna dijalektika suprotnosti održava ravnotežu između konstruktivnih i destruktivnih učinaka naučnog delovanja nesvesnog čoveka. Naš hod po ivici samouništenja jedino majka priroda nekako održava u ravnoteži, tako da se život ipak nastavlja dalje.

Nauka će postati onoliko konstruktivna i pozitivna koliko čovek bude svestan sebe kao duše, kada naučnici konačno reše problem subjekta u sebi, a ne spolja u teorijama. Kada konačno shvate da su oni ti subjekti o kojima razmišljaju i koji presudno utiču na fizičku realnost. Tada više nećemo biti u apsurdnoj situaciji da vodeći fizičari koji mudruju o ulozi subjekta u fizičkoj realnosti, prave atomske bombe, ili da nam govore kako smo "dokazali" da nismo zreli za normalan život na ovoj planeti i da je zato neophodno da se preselimo na neku drugu planetu (verovatno dok i nju ne uništimo) - umesto da život ovde učinimo boljim; ili da treba uz pomoć

ratova, vakcina i otrova u hrani (GMO) smanjiti ljudsku populaciju na pola milijarde - kako bismo bili lakši za nasilnu kontrolu od strane onih bezdušnih vladara koji zapravo stvaraju svu destruktivnost na ovom svetu, između ostalog i pomoću takvih "naučnika".

Toj samospoznaji namenjena je najstarija nauka na ovom svetu, nauka joge i meditacije, kako je izneta u delu "Izreke o jogi" od Patanjđalija. Meditacija je jedina nauka budućnosti. Ona je nauka o duši sa praktičnom primenom. Sve što je spolja moglo da se učini, učinjeno je. Priroda je završila svoju evoluciju formiranjem ljudskog tela i omogućavanjem svesnog subjekta, i čovekovo saznanje spoljnjeg sveta približava se kraju, razumevanjem DNK i kvantnog polja. Jedina daljna evolucija može biti unutarnja evolucija, čovekova samospoznaja. Samo će s njenim ispravnim razvojem spoljni svet putem nauke postati raj na zemlji.

DUŠA I RELIGIJA

Prava religija je sistem znanja koji bi trebao sistematski da vodi dušu čovekovu ispravnom životu i radu dok je u telu, i ka samospoznaji.

Nažalost, to već dugo vremena nije tako. Takva prava religija, koja je bila i škola objektivnog znanja, postojala je samo na početku ljudske civilizacije na ovoj planeti, za vreme pre poznate istorije, kada je postojala jedna ljudska rasa od Irske do Tibeta, od Sibira do Egipta. Ona je razbijena na mnogo naroda i jezika, njeni najčistiji ostaci u novijoj istoriji poznati su kao Stari Sloveni. Od njih potiču svi pripadnici bele rase danas.

U toj originalnoj civilizaciji bila su sačuvana sva drevna znanja o ljudskoj duši, o Božanskom, i pravoj prirodi čovekovog života kao odrazu božanskog. U novijoj istoriji, pre oko 10.000 godina, ta znanja su bila sačuvana u starim školama znanja, koje su kasnije poznate kao gnostičke škole na Bliskom Istoku, sufijske škole na Srednjem Istoku, i kao škole joge u Dolini Inda, na Tibetu i u severnoj Indiji. Kasnije, tokom vremena degradacije, te škole su postale manastiri zatvorenog tipa. Jedan deo objektivnog znanja iz tih manastirskih škola uspeo je da pronađe i da prenese savremenom čoveku G. I. Gurđijev.[54]

Taj izvorni ljudski rod i njegovo drevno znanje postepeno su razbijeni pod uticajem samog vremena i zbog prostorne odvojenosti i udaljenosti, jer nisu koristili tehnologiju. Takođe i pod uticajem neljudskih hibrida koji su prvo zaposeli i razorili izvorni Sumer stare ljudske civilizacije, i stvorili Vavilon, a odatle se proširili na ostatak sveta kao elita vladara i sveštenika koja je i danas na vlasti. Ovi hibridi su se posebno pobrinuli da se zatre trag izvornoj ljudskoj civilizaciji i drevnom znanju. Sva poznata istorija se upravo sastoji iz sistematskog uništenja drevne, prave istorije ljudske vrste na ovom svetu. Sva poznata istorija je istorija ratova i osvajanja - koji su bili nepoznati ljudima sa ljudskom dušom u drevnim vremenima. Drevno znanje ljudi hibridni vladari su preuzeli i iskoristili ga da njime vladaju nad ljudima, da ljude drže u neznanju. Sva poznata istorija kulture i znanja je zapravo sistematsko pervertovanje pravog znanja i kulture. Suština tog znanja o ljudskoj duši i Božanskom pervertovana je u danas postojeće religije. Ono što je nekada bilo škola objektivnog znanja i praktične primene tog znanja u čovekovom životu, koja se sastojala isključivo od razvoja svesti, pre dve hiljade godina je pretvoreno u masovnu kontrolu uma

[54] Zato je svakome neophodno da se upozna sa radom Gurđijeva i njegovih učenika: P.D.Ouspensky ("Četvrti put"), Rebecca Nottingham ("Prakse Četvrtog puta - Samopromatranje" "Četvrti put i ezoterijsko kršćanstvo"), Maurice Nicoll ("Psihološki komentari na učenje Gurđijeva i Uspenskog").

putem religijskog obožavanja apstraktnog božanstva i pokornosti teokratskim autoritetima.

Suština znanja o duši i Božanskom je potpuno izvrnuta. Drevno znanje se o Božanskom odnosilo kao o jedinoj i najvećoj realnosti, o kojoj stoga nije bilo nikakve potrebe da se diskutuje i dokazuje, još manje da se priziva i moli. Nije se pravila nikakva razlika između same egzistencije i Božanskog, između čovekove duše i Božanskog. Tragovi koji upućuju na to jedinstvo nalaze se i danas u Vedama i Upanišadama. Vrlo vešto se to jedinstvo izbacilo iz svog središta učenjem da čovek tek treba da postane jedno sa Božanskim, da je izbačen iz raja, da nije u jedinstvu sa Bogom, i da treba da se vrati u raj, ali nikada konkretno, uvek na putu za raj, uvek čekajući Boga, nadati mu se i težiti mu. Ukratko, znanje i iskustvo o izvornom jedinstvu je razbijeno u mentalnu projekciju prostora i vremena. Bog je postao daleki idol kome treba težiti i autoritet koga se treba plašiti, a čovek isteran iz raja i večito grešan.

Sve je to i opisano u biblijskom mitu o zmiji (personifikaciji reptiloida) koja nagovara čoveka da se upusti u mentalnu projekciju, u razlikovanje, kako bi tek na taj način postao jedno sa Bogom. U samoj priči je laž očigledna, jer čovek je već bio jedno sa Bogom jer je bio u raju, i po liku božijem stvoren. Nije ni trebao to da postaje. Tako je nastala savremena istorija laži i obmana. Ali i veliki proces buđenja čovekovog.

Danas je uticaj biblijske zmije, reptilskog hibrida, institucionalizovan kao Vatikan, koji u prevodu znači "božanska zmija". Istina se ne skriva, samo su ljudi opčinjeni da je ne vide, da stalno grizu neki mamac, jabuku svakojakih znanja i strasti života.

Na Istoku se znanje o jedinstvu čovekove duše, *atmana*, i Božanskog, *brahmana*, za kratko obnovilo u radovima Adi Šankare, ali se namerno izvitoperilo u beskrajnim filozofiranjima *advaita vedante*. Vrlo brzo je pretvoreno u spekulativnu filozofiju i apstrakciju, i potopljeno u močvaru svih mogućih demonističkih verskih kultova i sekti koje vladaju Indijom.

Ono je ostalo savršeno očuvano u budizmu, ali ne kao znanje, koje uvek može da se menja, nego kao praksa koja sama dovodi do pravog uvida i spoznaje. Zato je učenje budizma bilo i proganjano i lažno tumačeno, kao danas od strane jezuita koji ga "prevode" na svetske jezike sa finim izvrtanjem suštinskog značenja, tako da izgleda kao da je budizam "religija bez duše", "učenje o ništavilu". Budizam je samo praksa buđenja čovekovog, ništa drugo. On nema učenje, to nije religija. Ako se praksa buđenja pretvori u religiju, onda se san nastavlja. To je ono što su sile koje čoveka drže u snu radile sa budizmom. Ali buđenje duše nije moguće zaustaviti. Tako je prvo došao Nagarđuna da očisti svu religioznost sa prakse samog buđenja i vrati budizam na ono što izvorno jeste, a zatim zen budizam i praktičari *vipassana* meditacije u teravadinskim zemljama i u svetu, kao povratak izvornoj praksi buđenja.

Stoga danas imamo sledeće stanje: sa jedne strane su sve judeo-hrišćanske religije, u koje spada i islam, koje su stvorene za masovnu kontrolu uma, koje samo koriste privid religioznosti, religijski rečnik, jer um mora nečim da se privuče i obmane. Ova obmana je olakšana time što je čovek u suštini religiozno biće, zbog svoje duše koja je božanskog porekla. U svom nesvesnom stanju čovek svoju religioznost projektuje van, jer sve nesvesno se projektuje van, pa je tako oduvek obožavao Božansko u svemu, podigao bi kamen i njega obožavao kao boga. Neljudske sile koje vladaju ljudima na ovom svetu upravo to iskorišćavaju na sve načine: navode na projekciju uma, na simulaciju i simulakrume stvarnosti i religioznosti.

Sve je to u suštini demonizam koji se predstavlja kao institucionalna religija.

Sa druge strane imamo ostatke drevnog znanja o istinskom odnosu čoveka, njegove duše i Božanskog, učenje o probuđenju.

Najstariji ostaci drevnog učenja o probuđenju ostali su u đainskoj religiji. To je put asketskog pročišćenja, koji se svodi na potpuno nenasilje i predanost Apsolutnom. Danas je to drevno znanje i u đainizmu izgubljeno banalnom imitacijom.

Najčistija teorijska postavka puta pročišćenja i drevnog znanja sačuvana je u učenju *sankhye*.

Njena praktična primena sačuvana je u delu "Izreke o jogi", od Patanjđalija.

Na potpuno osmišljen i praktično dorađen isti put pročišćenja ukazao je Buddha. Budizam je najčistije učenje i najdirektnija praksa probuđenja.

Suštinska razlika između demonističkih religija koje obmanjuju dušu, i puta pročišćavajućeg probuđenja duše je u sledećem:

Demonistička religija uvek predstavlja Božansko spolja, kao Boga sa određenim imenom, pa čak i oblikom, ili bez oblika ali sa dobro uobličenom knjigom koju je izdiktirao, kao nebeski autoritet nedostižan smrtniku, tako da čoveku preostaje samo da uspostavi neki odnos sa tim autoritetom, podanički odnos pokornog vernika i da se večito nada spoljnoj milosti i nečem boljem.

Učenje o probuđenju samo omogućava čoveku da se probudi za ono što kao duša jeste, za jedinu, Božansku stvarnost, i zato ne stvara nikakve mentalne projekcije o stvarnosti, o Božanskom, zapravo sve ih poništava i postepeno redukuje, u samom čoveku, kroz disciplinu osvešćenja. Ako je božanski Apsolut jedina stvarnost onda o tome nema šta da se razmišlja, svako razmišljanje samo udaljava od te stvarnosti, u zamišljeno vreme i prostor, svako predstavljanje stvarnosti poništava samu stvarnost, jer stvarnost je uvek ovde i sada. Zato i jeste jedina stvarnost.

Učenje o probuđenju je mentalna higijena. Ono se u potpunosti zasniva na disciplini bića, na čišćenju uma od svih obmana tako da stvarnost može sama da se projavi kroz um, kakva jeste, a ne kakva se zamišlja.

Druga suštinska razlika između demonističkih religija koje obmanjuju dušu, i puta pročišćavajućeg probuđenja duše, sastoji se iz afirmacije i negacije same duše u čoveku, i njene prave prirode.

Demonističke religije uče da je čovek grešan i da ne može sam da zna šta je ispravno i dobro, šta je Božansko, a šta nije. Zato mu je potreban verski autoritet koji će tome da ga poduči i čovek mora da usvoji tu etiku i ideologiju da bi kolikotoliko bio bliže Bogu. To poučavanje se međutim odvija samo na površnom delu svesnog uma, veliki deo nesvesnog uma se ne menja, i tako se samo postiže potiskivanje, svesno se čovek trudi da imitira versku etiku, a u nesvesno potiskuje sve suprotnosti te etike. Otuda je licemerje osnovna odlika vernika demonističkih religija, a verski ratovi i netrpeljivost prema onima sa kojima se etika ne poklapa u nekim detaljima, su spoljni odraz te podele u samim ljudima.

Doktrina probuđenja uči da samo iz svoga Sopstva (Srca ili Duše) čovek može znati šta je ispravno a šta ne. Nikako drugačije. Znanje o ispravnosti zavisi od odnosa čoveka prema sebi, prema Sopstvu, od čistote i objektivnosti njegove svesti. Samo otuda čovek može da zna suštinu svih etika i ispravnog življenja, neposredno iz svoje duše. I tu suštinu tada uvek ispoljava kao čisto Dobro i Ljubav. Zrelost duše, odnosno svest o Sopstvu, jedina odlučuje o tome da li ćemo i šta ćemo da vidimo i ispravno razumemo. Bez te zrelosti možemo da gledamo u najveću mudrost i nećemo videti ni razumeti ništa. Ili će nam izgledati kao ludost.

Da bi se ta neposrednost i jedina ispravna veza sa Dušom poremetila i čovek učinio robom zla i svih perverzija (od seksualnih do etičkih i metafizičkih), stvorene

su religije sa svojim etikama koje se nameću spolja, kao autoritet. Sama ideja da čovek sam i po svojoj duši može znati šta je ispravno, osuđena je kao jeres dogmom o iskonskoj grešnosti čovekovoj, nametanjem krivice kroz ubeđenje da je sva zla na ovom svetu počinio sam čovek zato jer je zao i grešan.

Svako nametanje bilo kakvih božanskih "istina" i "zakona" kao gotovih i datih spolja ima za jedinu svrhu potiskivanje i obmanjivanje duše čovekove - iako se prividno predstavlja kao korisno poučavanje. Naime, Božansko se projektuje u obliku individualnih duša da bi se spoznalo i sa te strane, kao individualno biće, po svojoj slobodnoj volji, da se individua svojom individualnom, slobodnom voljom saobrazi Božanskom, koje je jedina stvarnost. Nametanjem autoriteta kome mora da se pokorava i etike koju mora da imitira sabotira se upravo ta slobodna volja individue da se sama svojevoljno i po svojoj svesti i savesti saobrazi sa Božanskim načelom.

U tom sabotiranju prednjači judeo-hrišćanstvo, u njemu se sve ljudsko i duševno potiskuje u ime nametnutog "zakona" i "Boga" - umesto da se duševno i ljudsko podstiču, razvijaju i uzdižu sve do Božanskog.

Umesto da Božansko bude tajna koja privlači i u kojoj duša raste do svoje neizrecive Božanske suštine, u demonističkim religijama je Bog potpuno otkriven i dat ceo i u potpunosti spolja i na gotovo, on je čak izdiktirao u jednoj knjizi sve što čovek treba da zna i svako ko to dovede u pitanje biva osuđen i čak ubijen, kao u islamu.[55]

Prava religioznost nema nikakve svoje fetiše ni zakone, ona nije zapisana nigde jer je živa ovde i sada, ona je stalni rast u Božanskom. Prava religija ispoljava Božansko kroz čoveka, pomaže čoveku da iz svoje duše, uvek na individualan i originalan način ispolji sve Božanske blagoslove.

Lažna religija uvek spolja nameće Boga čoveku, kao bespogovorni autoritet, univerzalnim obrascem i zakonima koji važe za sve, sprečavajući čoveka da ispolji svako svojstvo svoje božanske duše na individualan način, da mu sloboda njenog izražavanja bude jedini autoritet. To sprečavanje je pravi cilj lažne religije. Svaka lažna religija je programiranje uma i porobljavanje ljudi od strane nekog autoriteta. Lažna religija je svaka ona koja je institucionalna i nameće sve spolja, vekovima je uvek ista i svi ljudi moraju njoj da služe umesto ona da služi ljudima.

Jedina prava religioznost je rast duše ka božanskom, od uslovljenosti ka slobodi, od nesvesnosti ka svesti.

Zato sve ono što se predstavlja kao religija, a sastoji se od datih odgovora na sva pitanja, od jelovnika, odevanja i svakodnevnog ponašanja, do najapstraktnijih metafizičkih pitanja o Bogu i svetu, i sva religijska praksa koja se sastoji u tome da se svi ti odgovori nauče napamet i imitiraju, da se magijskim ritualima pred žrtvenikom priziva božansko - ne može se ni nazvati religijom. To je čisto programiranje uma. Sve što se uči napamet i imitira je programiranje uma. To je nametnuti mehanizam očuvanja nesvesnosti ljudi.

Ovde je otvoreno pitanje koliko je takav autoritet potreban nesvesnim ljudima da bi bili koliko-toliko kultivisani. Ili je bolje postaviti pitanje da li neko sistematski održava čoveka u nesvesnom i poremećenom stanju sa ovakvim religijama. Zato imamo situaciju da onoliko koliko su ljudi nesvesni, toliko im je potrebna takva religija i autoritet koji će ih kultivisati. Ona je odraz čovekove nesvesnosti. Ali iza sve-

[55] Ovde treba razlikovati Pravoslavlje od katoličkog i ostalog hrišćanskog učenja. Jedino je Pravoslavlje zadržalo nešto od pravog odnosa prema duši, o Bogu kao neizrecivoj i neispoljenoj suštini, o dobroti i ljubavi koja se svima jednako deli kao putu ka Bogu, ali samo u nekim starim teološkim raspravama. Danas ništa od toga nema ni u Pravoslavlju jer se ono nikada nije suštinski odvojilo od katoličke dogme koja je potpuno zasnovana na obmani.

ga toga stoji očigledan napor da se ta nesvesnost održi što više pomoću takvih religija, da se ne dozvoli čovekovo buđenje i slobodan svesni razvoj. Otuda imamo dve hiljade godina nepromenjenog stanja duhovnog mraka, i samo nekoliko decenija u dvadesetom veku kada se čovek vinuo u zvezde, objedinio i osmislio sva znanja iz svih duhovnih tradicija. Ta neujednačenost razvoja pokazuje da je čovek sposoban da se mnogo brže razvija, i da neko to sprečava i kontroliše.

Prava religioznost je uvek lična i širi se sama, iznutra, dobrotom same duše i nenametljivošču, nikad nije ista za sve već ima uvek drugačije lice, lice svakog čoveka. Potpuno se ostvaruje samo u probuđenom čoveku jer njegovom probuđenju i služi.

Svako nametanje etike spolja, u dogmatskom obliku koji se uči napamet i imitira, deli um na izveštačen i licemeran koji se pokazuje spolja, i prirodan koji se potiskuje. Ta šizoidna podela uma i potiskivanje stvaraju licemerje koje je odlika svakog prosečnog vernika. Zato je kod njih tako tanka linija koja deli verski zanos od genocidnog pokolja, a nekada te linije i nema. Zato sve religije i etike nisu učinile čoveka nimalo boljim. Naprotiv. One su stvorene da spreče čoveka da ispolji i prepozna svoju urođenu dobrotu pomoću kontraefekta same priče o vanjskom Bogu, i nametanjem diktature "božijih zakona". Otuda ne čudi da se sve psihopate, masovne ubice i teroristi pozivaju na Boga i citate iz Biblije i Kurana kao na svoju inspiraciju, dok istovremeno predsednik države koja pokreće sve ratove polaže zakletvu na toj istoj Bibliji.

Osnovni mehanizam sa kojim se održava autoritet veštačkog, vanjskog "božijeg zakona" jeste identifikacija sa telom i umom. Koliko smo identifikovani sa telom, toliko smo otuđeni od Božanske stvarnosti, i odeljeni od samih sebe. To je apsurdno ali tačno: koliko smo identifikovani sa telom i umom toliko smo podeljenog uma i otuđeni od sebe. Koliko smo svesni sebe kao duše nezavisne od tela i uma, toliko smo celovitiji, i sam um nam je celovitiji i telo zdravije. Zbog te identifikacije nam realnost izgleda uvek apsurdna.

Identifikacija se održava iluzijom da mi sve činimo, pa i zlo. Čovekova duša nikada ne čini ništa zlo. Ona zapravo nikada ništa i ne čini, ona je samo svedok i kao takva privlači sva zbivanja koja se događaju. Tako kada smo svesniji sebe kao duše onda smo uvek pozitivni i spontano privlačimo/činimo dobro i ispravno. Kada smo nesvesni uvek smo identifikovani s nečim i tada od sadržaja te identifikacije zavisi šta ćemo učiniti, a to najčešće nije dobro. Samo kada je duša slaba kao svedok zbog naše identifikacije sa nečim drugim, i telo u kome boravi je opsednuto negativnim silama, onda to telo čini zlo. Duša je za to vreme gurnuta po strani, um je nije svestan, i zaista, nakon zlog čina čovek se uvek oseća kao da ga je neko drugi učinio, da je bio opsednut, ili da ne zna šta mu se dogodilo, da se ne seća samog čina; da ga je počinio u svojoj slabosti ili posrnuću. Čak i kada se neko uzdigne u budnosti i samospoznaji, negativne sile ga jače napadaju da što pre zaboravi to stanje. Negativne sile nas navode da se identifikujemo sa telom i tako preuzmemo krivicu na sebe, kao da smo mi uradili ono što je telo uradilo. Tako one jedino mogu da deluju kroz nas i da nas porobljavaju - kroz identifikaciju. Preuzimanje i osećanje krivice je temelj judeo-hrišćanskog učenja.

Naravno da treba da budemo odgovorni sa svojim telom i da njime činimo ispravno, ali to nikada ne možemo da budemo i da činimo identifikacijom sa telom, nego samo spoznajom svoje prave prirode koja daleko nadmašuje jedno individualno telo. Prestankom identifikacije sa telom, spoznajom prave prirode tela i objektivnim odnosom prema njemu. To izgleda paradoksalno, ali je tako zato što duša omogućava telo, a ne obratno. Zato, koliko se identifikujemo sa telom, toliko smo nesve-

sni Božanskog Duha koji jesmo i toliko smo manipulisani stranim, negativnim silama, neorganskim entitetima. ***Njima je apsolutno neophodno da se mi osećamo odgovornim za ono što su oni učinili nama i kroz nas. Inače im jednostavno neće uspeti. Neophodno im je da ostanemo u neznanju o uticajima iz drugih dimenzija. Jer ako ne znamo za njih - za sve ćemo okriviti same sebe kroz identifikaciju sa telom. To tako funkcioniše.***

I u tome je još jedna prevara demonističkih religija: one sve više dimenzije, koje su čulima skrivene čovekovom umu dok je u telu, prikazuju i projektuju izvan čoveka, u prostor, u neka imaginarna nebesa, i u vreme, u mitsko predanje kada su nekada nebesa nekim odabranim prorocima bila dostupna. I to se mistifikuje ritualima i verskim praznicima. Na sve načine se skriva da su sve više dimenzije u čoveku, da je čovek upravo sačinjen od svih njih, kao mikrokosmos.

Ove sile nam zabranjuju i da pomislimo na svoju identifikaciju sa Božanskim, uče nas da je to "grešno", da je to upravo "ono što Satana želi" - da mislimo da smo mi Bog.

I to se zasniva na identifikaciji sa telom. Naravno da Božansko nije samo ovo telo-i-um (Ego), da je beskrajno veće od njega, ali na to veće se i misli kada se kaže da smo mi to Božansko. Naša duša je daleko veća od ovog tela, niti se rađa niti umire sa njim. Mi smo daleko veći od ovog tela. Samo sanjamo da smo u njemu. Kada svi mistici i sveci kažu da su jedno sa Bogom, podrazumevaju da nisu identifikovani sa telom i telesnim umom. Podrazumevaju da nemaju Ego. Svaka krivica i grešnost su pad u identifikaciju sa telom i nesvesnost svoje prave, Božanske prirode.

Prava priroda čovekove duše se direktno negira tezama da su sami ljudi zli, koje zagovaraju upravo demonizovani ljudi, sami neorganski entiteti koji kroz njih deluju na obrazovanje i znanje. Oni time nameću ljudima osećaj krivice i manje vrednosti. Tako drže ljude u neznanju i paralisane, nesposobnim da se odupru opsednutosti i programiranju uma. Da su ljudi svesni božanske veličine svoje duše odmah bi se oslobodili svake opsednutosti. Ali njima se, najpre kroz judeo-hrišćanske religije, nameće uverenje da ne smeju da se poistovećuju sa Božanskim ni na koji način, da mogu samo da budu u nekom odnosu sa Bogom posredstvom crkve, ne i jedno sa njim, da je jeretično i grešno pomisliti na to - zatim da su sami krivi za sva zla koja postoje. Ako se đavo i spominje on je tamo negde daleko, kao neprijatelj božiji, u imaginaciji i strahovima, da ih pojača. Iako su dela i posledice koje bi se mogle jedino pripisati đavolu svuda prisutne i vidljive oko nas, đavo je i dalje zvanično smešten samo u verskoj imaginaciji i teologiji. Kada ga neko vidi, proglašava se ludim. Tako se ljudi zarobljavaju, to je pravo značenje podele uma.

Podela uma se podstiče verskim učenjem koje sadrži otvorene kontradikcije. Hrišćanstvo se zasniva na učenju da je Bog postao čovek da bi spasao čoveka, što bi logično značilo da time istovremeno čovek postaje Bog u činu spasenja. Ali ta ideja o bogospoznaji i božanskoj prirodi čovekovoj svim silama se negira i zabranjuje ljudima. I muslimani su takođe brutalno ubili jednog od najvećih sufi mistika, Mensur el-Haladž-a jer je u zanosu bogospoznaje rekao "Ja sam Bog". Tačno je da postoji opasnost da se podeljeni um ili Ego uobrazi i sebi dâ božanska svojstva, ali ti slučajevi su toliko očigledno psihotični da ne mogu biti razlog da se zabranjuje najviša istina o jedinstvu sa Božanskim. Biti jedno s Bogom znači nemati Ego. Ako Ego sebe proglasi Bogom onda je lud. Razlika između ta dva stanja je toliko velika i očigledna da se ne može poistovećivati. Ali upravo to poistovećuju oni koji sve lažiraju.

Prava religija treba samo da uči čoveka kako da svesno prepozna svoje jedinstvo sa Božanskim, jer je uvek dotle bio u nesvesnom jedinstvu sa njim. Na

ovaj način na koji ga do sada uče, religije samo pojačavaju psihotičnu identifikaciju sa umom i Egom, svesnu odvojenost od Božanskog.

TRI VRSTE RADA: FIZIČKI, UMNI I NAMERAVANJE

U skladu sa ispoljavanjem duše u relativnom svetu, gde se ona, iako je jedno sa Božanskim, pokazuje u različitim modalitetima i stanjima svesti, kao mlada, zrela i potpuno zrela, postoje i različiti oblici delovanja duše u skladu sa njihovim ispoljavanjem.

Najniži oblik ispoljavanja je onaj kod mladih duša, koji je najgrublji i najviše identifikovan sa telom i umom. Rad i delovanje takvih ljudi je pre svega usmereno na fizički rad i gruba iskustva, pozitivna i negativna. To su oni vredni ljudi koji vade rudu iz dubine zemlje da bi se izgradilo i oblikovalo sve ostalo što vidimo kao tekovine civilizacije, koji vredno seju i žanju plodove zemlje da bi hranu imali svi ostali ljudi, koji svojim rukama grade sve objekte u kojima živimo. Iako bi u ovoj ipak imaginarnoj hijerarhiji oni bili na najnižem mestu, oni zapravo na svojim plećima nose sve ostale, koji bi bili nesposobni da prežive i nekoliko dana bez struje, gotove hrane, tehnologije i daljinskog grejanja.

Mlade duše se tek obučavaju za život u fizičkom svetu i otuda su njihova iskustva gruba i jednostavna: dobro i zlo, zadovoljstvo i patnja, imati i nemati. Oni na svojoj koži uče zakone egzistencije i kako da je svojim rukama održavaju.

Njihova mehaničnost i podložnost vanjskim uticajima je najveća. Njihov um je potpuno okrenut van i sve unutarnje sadržaje, vrednosti i aktivnosti doživljavaju kao misteriozne ili 'božanske' aktivnosti i prema njima se odnose na magijski način, ritualima i verovanjima, dok su spolja grubi materijalisti, veruju samo u ono što čulima opažaju i što mogu svojim telom da urade.

Zatim slede razvijene duše, koje delaju na višem nivou, njihova preokupacija nisu prosta egzistencijalna stanja, već njihova dramatizacija radi osmišljavanja. To su ljudi koji stvaraju više vrednosti umom, oni stvaraju sve tekovine kulture i civilizacije, osmišljavaju i doživljavaju sve mogućnosti egzistencije koristeći već stvoreno i izgrađeno. Oni zakone egzistencije osmišljavaju iz prošlosti i pokušavaju da ih primene i poboljšaju u sadašnjosti tako što će smanjiti uslovljenost tim zakonima. Sva kultura se svodi na smanjenje uslovljavanja zakona egzistencije i spoljašnjih uticaja. Srednje razvijene duše se bave uređenjem spoljašnjeg života kako bi se smanjile sile uslovljavanja.

Njihov um je još uvek okrenut van, i samo povremeno postaje svestan unutarnjih vrednosti, ali apstraktno. Zato se još uvek prevashodno bave spoljnim svetom i uređenjem okoline i uslova života, a unutarnje sadržaje obrađuju na filozofski i teorijski način, a u novije vreme i psihološki. Na taj način uspevaju da delimično prevaziđu spoljne uticaje i da vladaju sobom, bar u kontrolisanim uslovima, da izgrade nekakvu kulturu ponašanja i delimičnu slobodu delovanja.

Napredne duše su najmanje zastupljene i njihov uticaj i rad se ne odnosi na ovaj svet i obrađivanje uslova egzistencije. Njihov rad se isključivo odnosi na održavanje objektivnog znanja o duši i Božanskom u uslovima fizičkog života. Njihov um je potpuno svestan sebe, i oni ne traže odgovore spolja, niti se bave uređenjem spoljašnjih uslova, već isključivo uređenjem samoga uma i povezivanjem uma sa dušom. To rade na razne načine, nekad kao učitelji i sveci koji deluju na mnoštvo ljudi, nekad kao nepoznati ljudi koji individualno pomažu nekoj naprednoj duši da se razvije. Oni su potpuno svesni da su sve više dimenzije u čoveku i da je Božansko jedina stvarnost, pa i čovekova, prepoznaju sve spoljašnje iluzije, zato se sav njihov

rad svodi na mentalnu higijenu, na pročišćenje najfinijih mentalnih uslovljavanja da bi Božanska stvarnost mogla sama da zasija kroz čovekovu celovitu ličnost.

Zapravo sve duše rade taj isti posao: čišćenje prostora za prisustvo Božanskog, njegovog prizemljivanja i ostvarenja u realnosti ovde i sada, kroz život čovekov - ali na različitim nivoima. Mlade duše to rade na grubom nivou, baveći se samom egzistencijom, srednje razvijene razrađuju sve mogućnosti egzistencije na višem nivou, delimično spolja a delimično unutar čoveka, povezuju spoljašnjost sa čovekovom unutrašnjošću i tako daju smisao svim uzrocima, a najnaprednije duše to isto čišćenje rade na najfiniji način, na samom izvoru svih obmana, u samom umu, čišćenjem uma od svih sadržaja.

Kao što sve u relativnom svetu sadrži suprotnost, tako je i ovde ona na delu. Iako su najnaprednije duše iznad identifikacije sa telom i umom, one su najrealnije, emocionalno najzrelije i egzistencijalno najsvesnije od svih. Iako se mlade duše najviše bave egzistencijom, one su najmanje svesne prave prirode egzistencije. To je dokaz da samo prisustvo svesti uzdiže i oslobađa čoveka.

Mlade duše se suočavaju sa svim oblicima uticaja i uslovljavanja i do rezultata svoga rada pokušavaju da dođu sledeći zakon uzročnosti, vezani samo za čula i materiju, subjektivan način razmišljanja, mogu da ostvare samo onoliko koliko sami svojim telom mogu da urade. Budući da im je um potpuno okrenut spolja, oni prepreke do svoga cilja vide samo spolja i rade na uklanjaju spoljnih prepreka. Na taj način one najviše odrade fizičkog posla na ovom svetu.

Srednje razvijene duše rade na razumevanju spoljnih uticaja i njihovom prevazilaženju. One do svojih ciljeva i rezultata rada dolaze umom i znanjem, razumevanjem uzroka i predviđanjem posledica, usavršavanjem sebe, planiranjem i upošljavanjem drugih da obave grube poslove kako bi se ostvario cilj. Budući da takođe slede uzročnost, a to znači da moraju prvo da obezbede potrebne uslove da bi se postigao cilj, i njihovi rezultati su delimični, mogu da ostvare samo onoliko koliko dobro sve isplaniraju i uklone smetnje. Budući da im je um okrenut spolja i delimično ka samom sebi, oni i dalje misle da su glavne prepreke spolja, ali znaju da i sebe moraju da prilagode cilju, i uspevaju onoliko koliko sebe promene i usavrše. Na taj način one najviše odrađuju umnog posla na ovom svetu, sakupljaju najviše znanja i informacija, i o svetu i o čovekovoj prirodi i razvoju.

Napredne duše nisu identifikovane sa telom i umom, one ne rade sledeći uzročnost ni materijalne uslove, one svoje rezultate i ciljeve postižu nameravanjem i privlačenjem. One delaju svešću koja je izvan uma, a to znači izvan vremena koje samo u umu postoji. Intuitivno znaju da je stvarnost celovita i izvan vremena, i da se sve slične vibracije privlače, da je sve povezano u univerzumu. Zato one svesno nameravaju svoj cilj i samom namerom ga privlače u ostvarenje, bez obzira na trenutne okolnosti. One nikada prvo ne uklanjaju trenutne okolnosti niti se bore protiv njih, ne obezbeđuju prvo uzroke, da bi došli do posledice, nego samo nameravaju cilj, posledicu, kao da je ona ovde i sada već ostvarena, jer znaju da će sámo privlačenje cilja da obezbedi sve potrebne uzroke i okolnosti da se on ostvari.

Najnaprednije duše samom svojom svešću potpuno aktuelizuju činjenicu da sve postoji zbog svesnog subjekta, da cela priroda radi za njega. Zato one ništa ne traže i ne rade spolja već samo privlače sve što je potrebno svojom namerom da to bude privučeno. Zato što nemaju želja ni za čim spolja, sve što je potrebno dolazi im spontano. Postojanje bilo kakve želje za nečim ispoljava stav da se to nema, i taj stav onemogućava da se to ima. Zakon privlačenja deluje uvek neposredno, kao ogledalo, i na osnovu najdubljeg ubeđenja (da se nešto nema), ne na osnovu površnog uma koji se menja svakog trenutka (koji želi nešto da ima). Tako željom za nečim privla-

čimo situaciju da nemamo i dalje, da i dalje želimo da imamo. Ako u ogledalu univerzalnog Polja stoji naš lik koji nema i želi da ima, ono će nam to isto stanje odražavati i dalje. Ogledalo egzistencije sve odražava, ne dodaje ništa novo niti išta oduzima, samo je stvar kakvu ćemo sliku o sebi projektovati u njemu. Takvu ćemo i dobiti.

Napredne duše znaju da je sve u njima, da su sve više dimenzije u čoveku, a ne izvan njega, da se sve zbiva zbog svesnog subjekta. Zato istovremeno sa privlačenjem one u sebi omogućavaju prihvatanje onoga što nameravaju na taj način što uklanjaju sve prepreke u sebi, ne spolja. One znaju da je duša vrhunski privlačitelj sveg zbivanja, i da postoji u telu da bi doživela određena iskustva. Znaju da je sve što se događa spolja, oko njih, odraz potrebe njihove duše da to dožive, da budu tome svedok; da su one same to privukle u ispoljavanje. Zato ako vide nekog bolesnog u svojoj blizini, ili da se neko ponaša na određeni način tako da negativno utiče na njihov život, one znaju da je tu scenu (bolest, ponašanje), njihova duša privukla zbog svoje potrebe za tim iskustvom, da mu bude svedok. Osvešćenjem tog procesa, razumevanjem zašto se ta scena (bolestan prijatelj, određeno ponašanje) događa pred njima, tj. njima, i zahvaljivanjem na ostvarenoj pojavi, dovode je do kraja, do ispunjenja. Prijatelj ozdravlja, a negativno ponašanje se menja. Osim ako ta bolest i to ponašanje nisu bili njihove potrebe za tim iskustvima - uvek treba razlikovati, ako je moguće, da li je neka pojava potreba same duše da je doživi, ili da je priredi drugima da je dožive, jer duše ovde nisu samo zbog sebe već uzajamno, i zbog drugih, da jedne drugima omoguće iskustva. To su takođe dve vrste rada duša, za sebe i za druge duše.

Kada svesni subjekt spozna neku pojavu, ona je došla do svog ishoda, ne mora više da se manifestuje. Svesnim zahvaljivanjem i ustanovljavanjem da je određena pojava nastala zbog njihovog privlačenja u iskustvo (bez obzira na razlog, može biti iz nekog karmičkog razloga ili samo zbog učenja), oni u sebi poništavaju potrebu da se ta pojava i dalje manifestuje. Zahvaljivanjem u ljubavi toj pojavi što se manifestovala u njihovom iskustvu, oni je vraćaju univerzalnom Polju kome sve pripada. Osećaj zahvalnosti i ljubavi je emocionalna veza sa Poljem. Ono se ne može drugačije doživeti osim kroz ljubav i zahvalnost što sve omogućava.[56]

To je najviši način rada duša na Zemlji.

Uvek kada je um otvoren za prisustvo svesti duše, delanje i rad su ispravni, podržani prirodom koja u celosti služi Božanskom i njegovoj duši.

Uvek kada je um zatvoren za uticaje duše, kada misli da sam poseduje svest i moć delanja, i kada sam pokušava da dela, tada je delanje uvek manje ili više pogrešno, protivno prirodi.

Zato je jedan od najvećih Donosilaca svetlosti rekao: "Tražite prvo Carstvo božije i pravednost njegovu, a sve ovo dodaće vam se." (Mat. 6:25-33).

Zato što cela priroda već sve radi u korist Božanskog i duše, čovek ne treba ništa da radi sam po svojoj pameti i nameri. Ne može i da hoće. On će najviše i najbolje uraditi samo onda kada se okrene k Sebi, svojoj duši. Tada će se sve kretati ka njemu i njegovom najboljem interesu. Okretanje k sebi, svojoj suštini, jeste suština sveg ispravnog rada čovekovog na ovom svetu, sva kultura i ispravan razvoj okoline. Čovek uvek ispravno dela samo nedelanjem. Kada se okrene ka sebi, svojoj duši, čovek ima podršku cele prirode. Kada je okrenut spolja u iluziji da je odvojen od

[56] Ovaj najviši princip rada duša na zemlji nazvan je Ho'o ponopono, havajski metod isceljenja tela i života. Videti o tome knjigu "Nulte granice" od Joe Vitale-a i Ihaleakala Hew Len-a.

Božanske Celine, onda ide protiv prirode i zato oseća patnju kao otpor. Patnja je uvek pokazatelj da se ide protiv stvarnosti.

Ceo proces rada duša se takođe ispoljava na različite načine kao mera u kojoj je duša prisutna u telu i mera svesti o svojim višim dimenzijama. Mlade duše su one koje imaju najmanji procenat prisustva duše u telu, otuda i najmanje prisustvo objektivne svesti o višim dimenzijama, a najveće uticaje tela i okoline; srednje razvijene povećavaju svoje prisustvo povećavanjem svesti i smanjivanjem uticaja tela i okoline, a najnaprednije su ostvarile potpuno prisustvo svoje duše u telu.

Svest o višim dimenzijama u najzrelijim dušama potpuno je ostvarena i delotvorna: u elementu Vazduha njihova misao postaje Reč ili Logos, u elementu Vatre voljom ili namerom ostvaruju misli, u elementu Vode emocijom oblikuju i privlače ideje, i znaju kako da ih konkretno ostvare na elementu Zemlje. Nezrele duše nemaju svest o višim dimenzijama i zato deluju samo po zakonitostima nižih dimenzija, osećanja (Voda) i fizičkog rada (Zemlja). Što je duša zrelija u telu, toliko koristi zakonitosti sve viših dimenzija, volje i intelekta (Vatre i Vazduha). Najzrelije koriste samo prisustvo svesti kao nameru, i prostor (Etar) je omogućava. Njihova svest je kao prostor, obuhvata i razume sve ostale dimenzije i delovanja, isto kao što i prostor obuhvata i omogućava sve što postoji. Tako je njihova svest ista kao i ono što sve omogućava.

Ne treba na osnovu ovoga steći utisak da najnaprednije duše postižu sve što žele kao čarobnjaci. Naprotiv, one su najskromniji i najvredniji ljudi, oni obožavaju fizički rad, proizvodnju stvari, uređenje okoline, učenje drugih da rade za dobrobit svih. Njihov rad nije ropski i iscrpljujući kao kod najnezrelijih ljudi, već uvek dobrovoljan i kreativan i kada je najskromniji. Oni rade uvek i neumorno, ne postoji lenjost kod njih, kao ni sebični interesi. Ne rade toliko zbog cilja koliko zbog samog rada kao sredstva podrške života. U svom radu su nalik na samu prirodu koja sve radi. Zapravo oni su svesni njenog rada i svoje uloge kao svedoka i vrhunskog privlačitelja rada prirode, i zato svesno učestvuju u tome. Iako znaju da su razlog i svrha oblikovanja cele prirode, oni gotovo nikada ne privlače rezultate i ciljeve radi olakšanja rada. To se u njihovom prisustvu događa spontano samo kada je neophodno; odjednom je cilj ostvaren na čudesan način.

Najzrelije duše potpuno usklađuju svoju nameru sa namerom Božanskog Apsoluta koji, zapravo, jedini sve radi. U tome je zrelost zrelih duša, u spoznaji da je Božansko sve u svemu, i u svesnom učestvovanju u njemu. To usklađivanje se događa automatski kada se spozna namera Božanskog. Tada, naime, nije ni moguće imati neku drugu nameru, neku svoju volju. Stav "neka bude volja Tvoja" je uvid da ne postoji ni neka druga ni neka bolja volja osim Božanske koja sve omogućava. Svaka druga volja je samo iluzija i san, greška opažanja i delovanja. Od tih grešaka se i sastoji čovekov život sve dok ne sazri do spoznaje Božanskog Apsoluta u sebi.

Kada najnaprednije duše potpuno ostvare svoje prisustvo u telu, to su oni retki slučajevi kada njihovo telo zasvetli nestvorenom svetlošću.[57] Njihov rad je samo u tome: da budu svetlost svetu i ljudima.

---

[57] U duhovnoj literaturi je zabeleženo više takvih primera, kada se sveci pretvaraju u svetlost. Navešćemo dva, jedan iz ranije i jedan iz skorije prošlosti. Najpoznatiji slučaj iz ranije prošlosti je svakako Isusovo pretvaranje u svetlost na gori Tavor, a noviji slučaj je pretvaranje Bhagavan Šri Ramane Maharšija u svetlost za vreme meditacije koju je zabeležio baron dr von Valtheim-Ostrau, čiji zapis prenosi Lama Anagarika Govinda u knjizi "Tibetanska mistika" (Grafos, Beograd, 1986. biblioteka Horizonti, str. 187): "Interesantan opis ovog fenomena sadrže pribeleške po datumima barona dr von Valtheim-Ostrau, koji je to posmatrao u prisustvu savremenog sveca, poslednjeg Ramana Maharši-ja od Tiruvannamalai. Ja sam preveo sledeće poglavlje iz druge sveske njegovih "Azijskih dnevnika" pod naslovom Der Atem Indiens (Classen Verlag, Hamburg 1955): "Dok su

Koliko smo imali iluziju da mi nešto radimo dok je sve radila prirodna uslovljenost, tako isto imamo iluziju da se oslobađamo nekim novim radom. Oslobađanje počinje samo nedelanjem. Mirovanjem i utrnućem.

Sva zbivanja pripadaju prirodi ili *prakrti*.

Duša je samo svedok zbivanja, svest koja daje smisao zbivanju.

Zato se njena diferencijacija postiže jedino prestankom identifikacije sa zbivanjem, prestankom sanjanja da je duša ta koja radi i snosi posledice rada, da se svest, koja je u svojoj suštini transcendentalna, menja i trpi promene uma i tela, da se ne razlikuje od sadržaja koje osvetljava. To je definicija stanja sna.

Sámo prisustvo duše u prirodnom zbivanju pokreće sve aktivnosti i celu egzistenciju: sama blizina svesnog svedoka pokreće celu prirodu na oblikovanje i delovanje. Sámo delovanje prirode, iako nije od nje i zbog njene svrhe, općinjava svesnog svedoka da zaboravi sebe kao nezavisnog i izdvojenog i da misli da on dela, jer se poistovećuje sa mislima, najfinijim vibracijama prirode.

Ljudska egzistencija, kao mesto prisustva svedoka i svesti, predstavlja zaborav i dvostruku konfuziju: s jedne strane, zbog same blizine svedoka i svesti priroda izgleda kao da ona dela sama po sebi, s druge strane svestan svedok zaboravlja sebe zbog blizine prirode, identifikovan sa njom misli da je on taj koji dela.

Zato da bi se svedok oslobodio zaborava i došao k sebi, ne treba ništa više da radi, treba samo da osvesti celo zbivanje prirode u telu u kome boravi da bi video da je ona ta koja sve radi, da ona diše, ona pokreće rad srca, da su njene i najfinije frekvencije, misli, da se disciplinom obuzda i smiri od svakog poistovećenja sa bilo čime spoljašnjim, sa bilo čime drugim, da bude samo on sâm, kako bi razlučio sebe sámoga.

Zato takvo nedelanje i utrnuće ne predstavljaju nikakvo odricanje od aktivnosti, naprotiv, one su ostvarenje smisla celog postojanja prirode i svih aktivnosti, postizanje njenog cilja. Otuda božanska potpunost i ekstatično blaženstvo pri takvom nedelanju i utrnuću u kome se budi duša čovekova.

Takvo nedelanje u svakodnevnoj akciji u taoizmu se naziva *wu wei*, praksa sistematskog smirenja naziva se *rűpa-dhyânam* u budističkoj meditaciji, a primena uvida na osnovu ostvarenog smirenja i transcendencije uma naziva se *vipassana*. ***To je sav rad na sebi koji je čoveku potreban na ovom svetu. Sve drugo je produženje ropstva u snovima.***

---

moje oči bile uronjene u zlatne dubine Maharishijevih očiju, nešto se dogodilo, što se usuđujem opisati samo sa najvećom uzdržljivošću i skromnošću, najkraćim i najjednostavnijim rečima, prema istini. Tamna boja njegovog tela se polako preobražavala u belu. To belo telo je postajalo sve više i više sjajno, kao da je u njemu upaljeno svetlo i dok ga pokušavam razumeti svesno i jasnom mišlju, odmah mislim o sugestiji, hipnozi itd. Zato sam pravio izvesne "kontrole" kao što su gledanje na sat, vođenje beleški i čitanje, u cilju čega sam prvo stavljao naočari itd. Tada sam gledao Maharishija, koji nije skretao svoj pogled sa mene i istim očima, koje su momenat pre bile sposobne da čitaju beleške u mom dnevniku, video sam ga kako sedi na tigrovoj koži kao svetli oblik. Nije lako objasniti ovo stanje, zato što je tako jednostavno, tako prirodno, tako neproblematično. Kako bih želeo u punoj jasnoći da ga se setim u času svoje smrti!" (str. 2461)

To i jeste svetlost naše duše koju vidimo u času smrti našeg fizičkog tela. Prosvetljeni je onaj koji to svesno ostvari za života. O transformaciji fizičkog tela u nestvorenu svetlost, sa brojnim komparativnim primerima iz istorije u okvirima šamanskih, religijskih i mističkih tradicija, videti kod Mirčea Elijadea: Mefistofeles i Androgin (Alef, bibl. čas. Gradac, Čačak. 1996).

Druga i treća izreka Patanjđalijeve "Izreke o jogi" govore da je suština joge u smirenju aktivnosti uma, tada svedok boravi u svojoj suštini, u sebi.[58] Druga izreka objašnjava prvu: um ne možemo nikada smiriti njegovom kontrolom, jer je deo prirodne aktivnosti i uopšte nije naš. Um se smiruje prepoznavanjem sebe kao svedoka koji je izdvojen i nezavisan od sveg zbivanja. Tada se um sam smiruje jer ne deluje na svedoka, na nas. Prestajemo da privlačimo frekvencije prirode, misli, da se roje u nama tražeći osmišljavanje smisla. Smisao je postignut i osvećen. To takođe objašnjava zašto misli mogu da nestanu i u nesvesnom stanju, i u mentalnoj tuposti kod maloumnih ljudi, ili pod uticajem droga. Oni povremeno mogu da nemaju misli jer se kod njih ne događa osvešćenje smisla svega. Misli nestaju samo iz dva razloga: kada postignu svrhu u osmišljavanju i razumevanju (*prađna*), ili kada nemaju šta da traže u subjektu koji nema objektivno prisustvo svesti koja bi smisaono povezala misaone informacije.

Samo u svesno ostvarenom potpunom smirenju (*samadhi*) duša boravi u sebi, u svojoj pravoj prirodi, po prvi put otkako je u fizičkom telu. Smirenje se mora sprovesti na svim dimenzijama bića, od najfinije do najgrublje aktivnosti: od uma i predstava, zamišljanja i razmišljanja, osećaja i emocija do tela i svakog pokreta tela.

To su četiri temelja sabranosti Budinog govora *Maha satipatthana sutta*. Tu se iznosi temeljna praksa čovekovog probuđenja na ovome svetu. Taj govor zajedno sa Patanjđalijevim "Izrekama o jogi" predstavlja suštinu duhovnog puta čovekovog i praksu probuđenja duša i ostvarenja Božanskog na ovom svetu, i na svim svetovima. Ta praksa je jedina ispravna upravo zato što se ne poziva na Božansko i ne priziva ga sa stanovišta uma, već mu samo omogućava da ono sámo bude, kakvo jeste, uklanjanjem uma, otvaranjem prostora i stvaranjem čistine u čovekovom biću, svesnim dopuštanjem da bude ono što je dotle bilo nesvesno, utrnućem svega što ometa svest Apsoluta da bude ovde i sada, smirenjem i utrnućem svih iluzija da nije ovde i sada.

Rad na sebi ima za jedini cilj buđenje ili samospoznaju duše.

Suština rada na sebi je u prestanku identifikacije duše sa svim onim što ona nije, a ona nije ništa osim Božanska svest o sebi.

Božanska stvarnost je uvek jedna, ali ima dva aspekta: ili je ona sáma kao Apsolut, ili je kao individualna duša. Sve između je iluzija. U toj iluziji nalazi se sav kosmos i svi naši životi.

Proces osvešćenja ili buđenja iz te iluzije nije subjektivan, jer je priroda postojanja duše u telu odraz postojanja celog univerzuma. Ceo univerzum postoji zbog zaborava duše u telu, i ceo univerzum nestaje buđenjem duše u Božanskom Apsolutu. Nestaje jer tada samo Božansko postoji kao duša.

Duša već jeste u Božanskom Apsolutu ovde i sada, jer ništa ne može da bude izvan Božanskog Apsoluta. Sve što izgleda kao izvan i nešto drugo je san.

Buđenje je nestanak tog sna.

To znači da je buđenje nestanak iluzije postojanja samog čoveka.

To znači da je stvarnost ovde i sada takva da sve drugo nestaje.

U ovde i sada nema sveta. Ima samo Božanskog. Svet postoji samo u iluziji vremena i prostora.

---

[58] Patanjđali: *Joga Sutre* I, 2: Joga je obustava aktivnosti uma. I, 3: Tada je svedok utvrđen u sebi. I, 4: U svim drugim stanjima postoji identifikacija sa modifikacijama uma.

Rad na sebi uopšte se ne razlikuje od samog života.

Celokupna ljudska kultura i život svakog čoveka samo su pripreme za završni rad na sebi, prikupljanje svih iskustava za svest o sebi. Svest o sebi je cilj i svrha ljudskog postojanja, svakog života i svakog životnog iskustva.

Rad na sebi je samo završavanje tog procesa u njegovom ostvarenju i smislu.

Za razliku od ostalog životnog procesa koji se odvijao velikim delom nesvesno i uslovljeno, i samo delimično svesno, rad na sebi je potpuno svestan proces, toliko svestan da se ne bavi ničim drugim do jačanju same svesti kao takve. On ne menja ništa u životu, on samo postaje potpuno svestan život, samo osvešćava život u svim detaljima i aspektima. Ako bi nešto menjao u životu, to bi onda bio neki veštački rad na sebi, bio bi rad na nečem drugom, a ne na sebi. Život i rad na sebi su jedno, razlika je samo u svesnosti i nesvesnosti.

Jedinstvo rada na sebi i samoga života, same egzistencije, počiva na jedinstvu Božanskog Apsoluta. Samo on postoji. Nema ničeg drugog. Božanski Apsolut je u središtu svakog oblikovanja, u osnovi svakog postojanja, u srcu svakog bića. Zato kažemo da je Božanski Apsolut svedok svega.

Ako je čovek mikrokosmos, stvoren po liku božijem, onda je Božanski Apsolut svedok u čoveku više i jasnije nego u ičemu drugome.

Svedočeće prisustvo Božanskog Apsoluta u čoveku je čovekova duša.

Svest u čoveku dolazi od duše. Duša je ujedno i naše Sopstvo, naša suština. Otuda je i svest naša suština, osvešćenjem postajemo ono što jesmo, i osvešćenje je jedino "oslobađanje duše".

Ako Jači antropički princip (SAP) tvrdi da kosmos ovakav kakav je postoji sa svrhom stvaranja svesnog subjekta; ako eksperimenti pokazuju da svesni subjekt samim svojim postojanjem utiče na pojavu i oblikovanje materije; ako gnosticizam i ezoterično hrišćanstvo, i sva mistika tvrde da Božansko kroz čoveka nastavlja svoje stvaranje; ako *sankhya* uči da cela priroda postoji u korist oslobođenja duha čovekovog - onda svrha čovekova nije ni u čemu spolja, ni u čemu drugom nego da bude onaj koji jeste, da bude svest o sebi. Sav spoljašnji rad je bio samo priprema za unutarnji rad na sebi. Sav unutarnji rad na sebi je samo priprema za svedočenje. Svedočenje je ne-rad, sámo postojanje kao svesnost-prisustvo-blaženstvo (*sat-ćit-ananda*). Svedočenje je stoga prestanak i utrnuće svakog nesvesnog akta ispoljavanja i traženja smisla spolja.[59]

Zato su za rad na sebi, kao svedočenju koje oslobađa prisustvo Božanskog, sposobne samo najzrelije duše, koje zrače božanskom ljubavlju i razumevanjem svega, koje su prošle sve drame životnih iskustava. Za njih je predstava završena, san je prepoznat kao san, pouka i sadržaj drame života su shvaćeni. One se prepoznaju po svojoj nezavisnosti i nevezanosti za život. Za svedočenje Božanskog su spo-

[59] Suština svedočenja i meditativne prakse o kojoj ovde govorimo izneta je detaljno u mojoj knjizi "Sankhya", u poslednjem poglavlju "Kaivalya". Takođe se o njoj može saznati iz budističke literature koja obrađuje meditaciju, *vipassana* i *satipatthâna*. Ona je kompletno izneta u Buddhinom *Velikom govoru o temeljima sabranosti* (*Mahasatipatthâna sutta*). O *zazen* praksi meditacije *šikan taza*, kao najdirektnijoj praksi svedočenja, videti u radovima Jasutani Rošija (Yasutani Roshi). Njegova predavanja o zazen meditaciji nalaze se u knjizi "Tri stuba zena" Filipa Kaploa (Philip Kapleau: The Three Pillars of Zen, Anchor Books, New York, 1980). Sve potrebne knjige i prevodi nalaze se na sajtu http://yu-budizam.com/ i www.ivantic.net

sobne samo duše kojima je tekuća inkarnacija poslednja. Ako imaju još nekih karmičkih vezanosti i potreba za iskustvima, svedočenje kao čin predanosti Božanskom biće im teško izvodljivo. Nezrele duše ne mogu nikako ni da shvate prirodu svedočenja, još manje da je primene u praksi. One još uvek jure za horizontom svojih želja i iluzija, ali horizont ne postoji, koliko god da mu se približavamo toliko se udaljava. Tek kada želje prestanu, kada čovek pogleda u njih i shvati da je svaka želja jednostavno uzaludna, da je odraz nesvesnosti, tada postaje bespomoćan i bez nade. Ali baš u tom trenutku preokret počinje da se događa, počinje da se događa preokret koji se nikada u svim životima duše nije dogodio, jer je jednostavno išla u drugom smeru, ka horizontu iluzija. U tom nestanku svake nade je jedina nada, u toj beželjnosti je jedina šansa za čovekovo ispunjenje, u toj ogromnoj bespomoćnosti, odjednom sámo Božansko i čitavo postojanje počne da mu pomaže. Ono čeka. Kad vidi da čovek radi svojevoljno, ono se ne meša. Ono čeka, može da čeka beskonačno, jer za njega nema žurbe. Ono je večnost. Onog trenutka kada čovek nije svojevoljan, onog trenutka kad padne, onog trenutka kad iščezne, kada se potpuno preda, kao samrtnik neizbežnoj smrti, čitavo postojanje jurne ka njemu, ulazi u njega. I po prvi put čovekovo buđenje počne da se događa.

Zbog bezvremene suštine duše, i mlade i srednje zrele duše u telu mogu radom na sebi da ostvare svedočenje. Svest sama skraćuje vreme sazrevanja. Dovoljno je ispravnom praksom obezbediti prisustvo svesti i ona će sama ubrzati vreme potrebnog sazrevanja duše. Tako je svakom čoveku praksa svedočenja dostupna, razlike postoje samo u tome što je nezrelim dušama u telu potrebno više discipline i predanosti učitelju, a učitelju više trpeljivosti prema njima, dok je najzrelijim dušama dovoljno samo da se informišu o svemu tome i same će moći sve da ostvare.

Već smo ranije rekli da se ceo proces ispoljavanja sveta događa kao pad ili zaborav svesti iz Božanskog Apsoluta, da je manifestovani svet manifestacija nesvesnosti. Nesvesno se uvek automatski manifestuje spolja kao fizički svet.[60]

Kada je čovek nesvestan sebe kao duše, Sopstva ili Božanskog Apsoluta, onda ima iskustvo života u svetu, u telu. To iskustvo je zato uvek povezano sa patnjom. Patnja je uvek iluzija odvojenosti od Božanskog Apsoluta, od svoje suštine. Patnja i destruktivnost života uvek se povećavaju kada se utočište traži izvan sebe, u promeni stanja okoline i uslova života. Upravo to bolno traganje je bilo odlika svih nezrelih duša, cele ljudske istorije i oblikovanja sveta u kome čovek živi, i svo sazrevanje duša svodilo se na spoznaju da je spas i utočište u njima, a ne u promeni spoljnih stanja, da nalaženje pravog uporišta u njima, u duši, jedino može da obezbedi pravu promenu spoljašnjih okolnosti.

Sticanje spoljnih iskustava je pratila svest da rešenje ljudske egzistencije nije u spoljašnjem prilagođavanju, ali ti pokušaji su usavršili spoljašnji život, doneli svu kulturu i nauku čoveku. Vrhunac kulture i nauke biće u spoznaji da je sav spoljni svet samo odraz čovekove unutrašnje prirode, da njegova DNK trenutno komunicira sa klasterima galaksija, da je sve sadržano u svemu drugome po modelu holograma, da je sva spoljašnjost čovekova unutrašnjost.

Ta spoznaja je početak rada na sebi ili meditacija.

Zato se u meditaciji čovek smiruje od svih vanjskih aktivnosti i okreće k sebi: zbog naučne spoznaje da su sve ćelije svesne, da je sav život odraz svesti, a da je on

[60] Ova istina se namerno skriva od ljudi u njihovom obrazovanju da bi se održavali u nesvesnom stanju. Ljudi se uče da je nesvesno nešto imaginarno i nepoznato, čime mogu da se bave samo psihoterapeuti, da je to svet snova, a da je ovaj fizički svet stvaran i da su jedino u njemu u svesnom stanju. Istina je obrnuta: ono što je za nas nesvesno zapravo je Apsolutna stvarnost, a ovde u fizičkoj realnosti živimo kao u snu misleći da smo budni.

svestan subjekt u kome se svest samoga postojanja najjasnije ogleda. Zato nema više ništa da traži spolja. Samo može da se okrene ka sebi da bi u potpunosti bio ono što treba da bude, ono što u stvarnosti jeste. Da dovrši smisao ispoljavanja svega.

Budući da ništa ne postoji izvan Božanskog Apsoluta, svako svesno biće koje postane potpuno svesno sebe postaje sam Božanski Apsolut.

Možda će neko pomisliti da je lako to reći, ali je nešto drugo ostvariti to.

Odgovor je opet isti: nema ničeg drugog u Božanskom Apsolutu.

Ostvariti Božansko je najlakša stvar na svetu, jer već jesmo ono sámo. Ništa drugo i ne možemo da budemo. Sva patnja i nesklad našeg života nastaje zbog slepih pokušaja da budemo ono što nismo. Iz istog razloga nastaju i sve teškoće da budemo ono što jesmo.

Ali, naravno, mi smo sada nesvesni svoje božanske suštine. U tome je jedina razlika između nas i Božanskog. Uvek je razlika samo u umu, u svesnosti i nesvesnosti. Nikada u postojanju koje je uvek celovito jer je Božansko. Um nam jedini daje privid da smo izdvojeni od Božanskog, da smo nešto drugo od onoga što jesmo.

Naše čisto postojanje počiva u Božanskom. U njemu smo nesvesni za vreme dubokog sna ili svesni za vreme meditacije. Tada smo bez uma u oba slučaja, u dubokom snu nesvesni toga, a za vreme meditacije svesni. Zato meditacija znači ostati opušten kao u dubokom snu, ali ipak budan. Svest je prisutna, ali misli nestaju. To je najprirodnija i najlakša stvar, jer se odnosi na čisto postojanje kakvo jeste, ali mi smo naučeni na neprirodno i lažno postojanje. Iluzije izazivaju sve teškoće u vezi sa stvarnošću.

Razlika između svesnog i nesvesnog prisustva u stvarnosti počiva samo na usmerenju pažnje, u kulturi pažnje, da li je usmerena spolja u identifikaciju sa objektima koje je sama projektovala, ili je svesna sebe same kao svesti.

Suština buđenja duše je u razlikovanju same svesti od sadržaja svesti.

Suština nesvesnosti je u spontanom reagovanju na objekte i sadržaje.

Suština meditacije je ista kao suština ostvarenja duše. U meditaciji se ponavlja u malome ono što duša prolazi kroz sve inkarnacije, kroz smrt i rađanje: stiče se svest o svojoj nezavisnosti od tela i uma, od projekcija vanjskog sveta i nesvesnog reagovanja na iskustva koja smo sami projektovali. U meditaciji umiremo za sve iluzije tela i uma i vaskrsavamo kao duša na najvišem nebu. Samo je to ispravna meditacija, koja vodi kroz smrt i vaskrsenje. Sve drugo je profinjenje iluzije.

Početak buđenja je u prestanku spontanog i programiranog reagovanja svesti na sadržaje i u objektivnom razumevanju da sve sama stvara, privlači i oblikuje. To je proces pročišćenja koji se zbog iskustva otelovljenja ***doživljava kao izdvajanje od tela, od osećaja, od misli i uma - zbog dotadašnje identifikacije*** koja je imala oblik tela, osećaja i uma. Zato što samo celina postoji kao hologram, nema ničega što bi moglo da se izdvoji iz nečeg. Osećaj izdvajanja zato postoji samo zbog identifikacije, prestanak identifikacije se doživljava kao izdvajanje. Prestankom reagovanja svesti na sopstvene sadržaje prestaje i dalja identifikacija i lanac celog uslovljenog i bolnog lutanja u svetu. Ostaje sama svest kao takva, kao Božansko Prisustvo.

Ako se setimo dokaza iz eksperimentalne fizike da je čovek kao svesni subjekat temeljni uzrok da se čista energija oblikuje u vidljivu materiju, da se sva vidljiva priroda oblikuje zbog njega kao svesnog subjekta, onda će nam biti još jasniji proces ovog izdvajajućeg pročišćenja u meditaciji.

Kada spozna te činjenice, čoveku ne preostaje apsolutno ništa drugo nego da shvati da se sva priroda ne oblikuje zbog njega samoga, nego zbog Božanskog Apsoluta koji je u njemu. Da je i on sam oblikovan zbog Božanskog Apsoluta u

njemu. Ne preostaje mu ništa drugo nego da se smiri celim bićem, od tela do najvišeg uma, da bi omogućio čistotu njegovog prisustva kroz sebe.

Drevna nauka o Božanskom u čoveku, *sankhya* i *yoga*, čistotu ovog izdvajajućeg prisustva Božanskog u čoveku nazvala ja *kaivalya*.

Reč *kaivalya* označava stanje onoga što je prosto, nepomešano ni sa čim, autentično, čisto, pa otuda sadrži ideju savršenstva i potpunosti. Zato se koristi da označi savršenstvo pročišćenja duše čovekove njenim izdvajanjem iz svega što joj nije autentično. U tom smislu ova reč označava izdvojenost i otcepljenje čovekove suštine, duše, od prolaznog bivstvovanja u vremenu, čovekovo vaskrsenje iz smrtnog u besmrtno i nerođeno, iz nepostojanja u postojanje.

U izdvajajućem pročišćenju duše događa se potpuno *odvajanje*, kao kada se odvajamo iz sna. Buđenje je konkretno izlaženje iz sna. Tako se i iz stanja svesti koje predstavlja san i neautentično bivstvovanje, bukvalno izlazi, odvaja. Zato se u Patanjđalijevim *Joga sutrama* i u *sânkhyi* za događaj konačnog probuđenja koristi izraz *kaivalya* koji znači izdvajanje, a ne neki drugi. Time se naglašava direktno iskustvo probuđenja, jer probuđenje nije ništa drugo do izdvajanje iz sna, odvajanje od identifikacija.

Iskustvo izdvajanja postoji samo kao kontrast dotadašnjem stanju identifikacije. U celini koja je Božanski Apsolut ništa ne može biti izdvojeno ni iz čega. To spoznaje probuđeni tek nakon prestanka nesvesne identifikacije i svesnog izdvajanja. Da nije bio nesvestan ne bi mu trebalo buđenje, da nije bio identifikovan ne bi mu trebalo izdvajanje od identifikacije. I tek nakon toga, nakon svesnog izdvajanja i probuđenja, čovek počinje istinski da učestvuje u životu i postojanju, da biva ono što uvek jeste, da ga prepoznaje i voli kakvo jeste, jer dotle je njega Ego-um zapravo izdvajao od Božanske celine. Tako je izdvajanje *kaivalye* paradoksalan proces spajanja sa celinom.

Iskustvo izdvajanja postoji i zato jer je duša u čoveku transcendentalni svedok, nikada nije ni bila u jedinstvu ni sa telom, ni sa umom, nikada nije bila potpuno jedno ni sa jednim iskustvom koje je čovek ikada doživeo. Uvek je bila samo nemi, transcendentalni svedok zbivanja.

Sámo prisustvo tog svedoka privlačilo je i kreiralo svo zbivanje. Na lokalnom nivou privlačilo je i kreiralo zbivanje njegove sudbine, a na globalnom nivou zbivanje samog kosmosa.

Zato je buđenje čovekovo samo proces prepoznavanja tog izdvojenog svedoka.

On je već izdvojen, ne treba ga izdvajati. Problem je bio u tome što smo ga nesvesno spajali sa svim i svačim.

U svim pravim opisima čovekovog najvišeg ostvarenja, samospoznaja se opisuje kao pročišćavajuće izdvajanje iz svega što mu nije autentično. To govori izraz *kaivalya*, najčistije od svih ostalih.

Prema najtačnijem opisu direktnog ostvarenja, prema Buddhinim rečima, to izdvajanje se konkretno doživljava kao uvid: "To nisam ja" i "To nije moje", naspram svih sačinilaca bića: naspram tela, osećaja, stanja uma i svake misli. Budući da to već nije naše svojstvo i da se sav uvid svodi na prepoznavanje te činjenice, on se praktično ostvaruje samo mirovanjem. ***Kaivalya se ostvaruje samo mirovanjem. U mentalnom mirovanju sámo od sebe odvaja se i razobličava sve što nije naša autentičnost, sve što zaklanja našu dušu.*** Ali zbog uticaja iluzija za takvo mirovanje potrebna je vrhunska disciplina, za koju je potrebno vrhunsko razumevanje.

Nema pročišćenja i oslobođenja bez razumevanja afektivnog vezivanja u svim dimenzijama bića. Kako je čvor zavezan tako se mora i razvezati. To je jedini put, jer već smo rekli da svest sama, pod uticajem mentalnih obrazaca, projektuje svoje sadržaje sa kojima se identifikuje kao u snu. Zato jedino ona sama to može i da prestane da radi kada spozna šta radi.

Budnost je prisustvo svesti u samom biću. Kako biće već jeste energija svesna sebe, čovekova budnost nije ništa drugo do opušteno dopuštanje da ona to i bude kroz njegovo živo iskustvo, dopuštanje da univerzum bude svestan sebe kroz čoveka.

Suština duhovnog oslobođenja ili probuđenja jeste u pravom, autentičnom odnosu čovekove duše prema postojanju dok je u čovekovom telu. Kada se među njima uspostavi pravi odnos, događa se prepoznavanje iskonske nezavisnosti duše od spoljašnjeg postojanja. Čovek svojom budnošću ispravlja taj odnos i postavlja ga u pravo stanje. Spoljašnje postojanje nije problem, već neuviđanje njegove stvarnosti od strane neprobuđenog čoveka, da ono postoji samo kao ogledalo za samospoznaju duše, a preko nje i samog Božanskog Apsoluta.

Nezavisnost svoje duše čovek nikako ne treba da postiže i stvara, jer ona oduvek postoji, nego samo da je prepozna savršeno svesno opažajući sámo postojanje u kome se ogleda. Kada svekoliko postojanje i sav život prepozna kao svoj odraz, tada će jedino prepoznati sebe. Celo ogledalo prirode ogleda samo njega, njegovu dušu u svemu, od najmanje čestice, preko svih živih bića do prostora u kome se nalaze sve galaksije. Sve su to različite razmere, dimenzije i oblikovanja njegove duše.[61]

Jedini način da čovek ustanovi autentičnu nezavisnost duše, koja suštinski već postoji, jeste da u potpunosti osnaži potencijal budnosti i svesti koji je prirođen svakom zdravom čoveku; dakle, da osvesti ono što već jeste. Budnost se ne jača nikakvim koncentracijama, njima se samo do ekstrema jača već postojeća vezanost i neuravnoteženost. Budnost se jača jedino postojanim prisustvom u svim pojavama i dimenzijama bivstvovanja. Takva postojana pažnja mora biti oslobođena svakog mentalnog prosuđivanja i ličnog određivanja, inače neće biti prisutna u svim dimenzijama postojanja. Sámo njeno prisustvo je nezavisnost (*kaivalya*). ***Svako ko je ikada bio budan zna da je tada bio i nezavisan u toj meri da jedino može reći kako je sáma nezavisnost upravo budnost.***

Već smo videli kako su izražene sve dimenzije prirode. Njihove vibracije stvaraju različite gustine zbivanja i brzine vremena koje oblikuju sav kosmos. One su mikrokosmički sažete u ljudskom biću tako što sačinjavaju njegovo fizičko telo (zemlja), osećanja (voda), opšta stanja uma (vatra) i svaku misao (vazduh). ***Od svih dimenzija kosmosa sačinjen je, dakle, i čovek, pa on zato svoju budnost mora ustaljivati u skladu sa njima, a ne nekako drugačije. Dakle, svoju budnost mora osnaživati na četvorostruki način: naspram (1) tela, (2) osećanja, (3) opštih stanja uma***

---

[61] *Iša-upanišad* (5-8): "I kreće se i ne kreće se; daleko je, a i blizu; to je u nutrini svega, a i spoljašnost je svemu. Onaj ko sva bića upravo u sebi vidi, i u svim bićima sebe, zbog toga ne žali. Jer ako je u svim bićima spoznao sebe, kakve opsene i boli da se plaši, jedinstvo videvši. On je u sve prodro, blistav, bez tela, neranjiv, bez mišića, čist i nedodirnut zloćom. Videlac mudri, svedosežan, on opstoji po sebi, poput stvari što prirodno teku kroz beskonačno vreme."

Daršana-upanišad: "Kada sva bića vidimo samo u vlastitom Sopstvu (duši), i u svim bićima Sopstvo (dušu), tada *brahman* (Božansko) dosežemo." (X, 10).

i (4) svake misli. To su četiri osnove na kojima se pažnja mora postojano sabrati i učvrstiti u razumevanju svake posebno. Svaka se od ovih dimenzija bića svesnim upoznavanjem rastvara od iluzije supstancijalnosti i svodi se na njen ishod - *akašu*, čist prostor u kome je sve moguće. Kada se to učini sa svima zajedno, nastaje trajna budnost kao čista svest. To je duša kao oličenje Božanskog.

Čovekov je život u tolikoj meri nesvestan i neuravnotežen da on i ne uviđa šta ga određuje i sačinjava, gotovo nikada ne razlikuje prirodu svoga mentalnog stava od osećaja i fizičkog stanja i kretanja, a kada to i čini, onda samo privremeno i bez trajnog ustanovljenja. Međuzavisnost ovih sačinitelja uslovljava svest da se smatra identičnom s njima i sadržajima njihovog iskustva o svetu. Njihovo razumevanje putem međusobnog razlikovanja sámo po sebi uravnotežuje neujednačene tokove životne energije (*prâna*) u svakoj dimenziji zbivanja, i time oslobađa prisustvo iskonske neuslovljenosti duše. Za to nije potrebno ništa drugo do objektivno razumevanje. Ono ima dve faze. Prva je ***međusobno razlikovanje*** četiri dimenzije bivstvovanja koje su dotle delovale međuzavisno i zato uslovljavajuće na dušu, i ***temeljno upoznavanje svake od njih posebno***. Druga je spontana primena uvida (*vipassana*) o ova četiri sačinitelja bez određenog vežbanja, onako kako se u životu zbivaju svi zajedno.

Sve četiri dimenzije jačanja uvida predstavljaju progresivno čišćenje svesti od raznih fiktivnih sadržaja i obmana, i njeno osposobljavanje da se sjedini sa dušom kakva ona zaista jeste. Stalna prisutnost pažnje ovde i sada (*satipatthâna*) nije ništa drugo do intenzivno sažimanje, skraćivanje vremena bolnog lutanja u prostorima neautentičnog postojanja, i ubrzanje procesa koji je imanentan prirodi kao i svakom biću: da dođe do slobode u kojoj može autentično da bude. Postojanom sabranošću pažnje mudro se ostvaruje ono jedino što se inače mora ostvariti u životu: uvećava se prisustvo svesti o Božanskom koje sve omogućava (o neuslovljenosti postojanja) u čovekovom biću, i time se briše patnja. Sáma svesnost predstavlja ubrzanje vremena zbivanja i dovodi ga do krajnjeg ishoda u budnosti. Osvešćenje, kao sažimanje vremenskog iskustva, praktično se svodi na postizanje nezavisnog prisustva usred psihofizičkih procesa sopstvenog bića i razumevajućem pragmatičnom odnosu prema njima. Da rukujemo svojim umom kao što to činimo i sa vanjskim stvarima, jer svest je nezavisna od svih vremenskih dešavanja u biću i od uma. Samo takva objektivnost u sebi, osvešćenje duše, omogućava istinsko upoznavanje postojanja u svim njegovim dimenzijama, a rezultat toga neće više biti neki zaključak, stav ili mit o duši i Božanskom, kako je to uvek bivalo sa drugačijim upoznavanjem postojanja od ovde opisanog, već jednostavna budnost duše za njenu autentičnost u Božanskom Apsolutu.

Ne radi se, dakle, o objektivnom spoznavanju duše koje deli i otuđuje čoveka od sveta, već o zrelosti njegove duše s kojom on svet dovodi do autentičnog ishoda. Kao što roditelj doživljava sazrevanje svoga deteta, tako i čovek u ovoj praksi sagledava svoje psihofizičko biće kakvo jeste i time ga transformiše do duhovne zrelosti. Samim tim transformiše i spoljni svet ka većem savršenstvu.

Ovde opisano osvešćenje nije ništa drugo do ovladavanje stihijom prirodnog zbivanja u telu, osećanjima i umu direktnim suočavanjem sa njima samima kakvi jesu - a ne sa njihovim sadržajima, kao uvek do tada. Stoga je ovo suočavanje veoma neprivlačno, nezanimljivo i odbojno nezrelim ljudima jer ne donosi nikakve nove sadržaje, zaključke, ubeđenja i nade koje bi bile privlačnije od prethodnih. Ova praksa ih sve ruši da bi se omogućila iskonska sloboda koju je čovekova duša imala pre rođenja tela, pa i nastanka samog sveta. Svest ove iskonske slobode duše je utoliko

prisutnija, ukoliko je veća neuslovljenost od mehanizama stečenih navika u ponašanju, govoru i mišljenju. Taj prirodni mehanizam je u dosadašnjem životu uvek imao nadmoć i zloupotrebljavao je svesnost za pasivno osvetljavanje svoga delovanja. Ovde se zahteva preokret takve situacije: da se s neuslovljenom svešću čovek u svakom trenutku izdvaja i čisti (*kaivalya*) od svega što trenutno uslovljava autentičnost i slobodu njegove duše, od svega što nije on sâm u apsolutnom smislu, što ga odvaja od prisustva u transcendentalnom Božanskom Apsolutu i vezuje ga u pojedine sadržaje.

Put pročišćenja ima samo dva principa: 1) Postojano opažanje svih zbivanja u telu, osećajima, umu i sadržajima uma - a naročito osećajima koji prate ostala tri zbivanja. 2) Nereagovanje na ta zbivanja vezivanjem, odbojnošću ili zaboravom, i zadržavanje ravnodušnog ustanovljavanja svega kako jeste.

Oba se svode samo na ustanovljavanje, na stalno neutralno ustanovljavanje apsolutno svega u nama.

Sva bića reaguju na zbivanja i tako se upliću u njih i žive u ropstvu. Put slobode je da se najpre vide zbivanja kakva jesu i, kada se to ispravno učini, tada se čovek oslobađa spontanog reagovanja na sve utiske (*samskare*) koje one izazivaju, jer vidi da to nije on, niti je to njegovo. To je sve svojstvo ispoljene prirode, a ne njegove duše. ***Sve što čovek objektivno osvesti, vidi da to nije njegovo.*** On je oduvek iskonski slobodan, njegova suština je već čista svest i, da bi bio to što jeste, treba samo da osvesti zbivanje i prestane da, zbog identifikacije s njim, slepo reaguje na njegova uslovljavanja. Jer nesvesna reakcija na postojeća zbivanja, izaziva nova, i tako se stvara lanac uslovljenosti.[62] ***Tek kada se oslobodi slepe reakcije, čovekov um počinje da odražava dušu, da svesno i spontano dela u skladu sa Božanskim koje sve sadrži u sebi.***

Ovde su dati opšti principi probuđenja čovekovog, a ne ostvarenja bilo kakvog ideala iz oblasti religija i verovanja.

Suština meditacije, i duhovne kulture uopšte, jeste u tome da se svest, koja inače menja svoja stanja, učini stalno prisutnom tokom svih zbivanja tela, osećanja i uma 24 časa. Dakle, i za vreme sna - to su onda lucidni snovi. Ovaj proces zahteva u početku izuzetan napor usredsređivanja pažnje (*đnana*) i potpunu posvećenost. To je ujedno i proces ocelovljenja u jedno Ja. To se postiže meditacijom koja se radi u sedećem položaju izvesno vreme. *Kada tako stečeno iskustvo čiste svesti u meditaciji postane dovoljno jasno, treba da se uspostavi kontinuitet prisustva takve čiste svesti bez većih oscilacija tokom ostalog zbivanja u svakodnevnom životu.* Sámo se zbivanje tada pokazuje kao energetski fenomen koji je svestan sebe. Sámo bivstvovanje se pokazuje kao svesno samo po sebi bez ikakvog čovekovog napora, i on je sada stalno budan. *Čovek, dakle, postaje budan tek predajom celini koja je svesna sebe. Ta predaja je moguća tek sa uvidom da je on sâm ta celina koja je svesna sebe.* Svaki napor tada prestaje, jer trajna budnost je čin predaje (*bhakti*) i opuštenosti. Kao što postojanje uvek postoji, tako je i budan čovek uvek svestan, jer njegova svest je isto što i postojanje. *On je uvek budan jer nije identifikovan s bićem,* koje ima različita stanja, već se predao onome što biće omogućava, a najpre omogućava svest o njegovom postojanju. ***Prestanak identifikacije s bićem moguć je jedino nakon iskustva transcendencije uma u meditaciji. Nikako drugačije.*** Budnost nastaje sama od sebe kada nestane napor za održavanjem prisustva svesti u prolaznom i

[62] U tome se sastoji ceo lanac čovekovog ropstva u kome ga drže sile koje ga uslovljavaju. One ga programiraju da uvek reaguje, uvek pojačavaju njegove reakcije i daju mu lažna rešenja za probleme koji tako nastaju. Drže ga u začaranom krugu. Jedini izlaz iz začaranog kruga je njegov prestanak, utrnuće. Nikako modifikacije unutar kruženja.

promenljivom zbivanju, jer se uviđa da je svest već prisutna kao ishod ili temelj sámog postojanja, večnog bivstva iz kojeg sve izvire, da se sve i zbiva zbog svesti o sebi. Ako se sve zbiva zbog svesti svedoka, našeg Sopstva, onda nas sve i podseća na Sopstvo, svako zbivanje nam kao ogledalo ukazuje na svest o sebi. Zato nije potreban napor za održavanje svesti o sebi, potrebna je samo pažnja i razumevanje da se sve događa zbog svesti, i da smo mi ta svest. Budnost je kada svest ne identifikujemo sa svojim umom, već sa samim postojanjem. Ali, do slobodne budnosti se dolazi samo nakon vrhunskog napora za održanje prisustva svesti - odnosno sopstvenog ličnog prisustva u zbivanju. Um će učiniti sve da svest modifikuje u neki san, o nekom drugačijem postojanju. Svest je kroz uobičajeno postojanje neprosvećenog čoveka bezlično prisutna i modifikovana umnim obrascima i sadržajima. Svrha meditativnog napora je u tome da se toj bezličnoj svesti postojanja dâ oličenje našeg bića, da se očisti od svih imaginarnih sadržaja, da svest postane lično iskustvo ovde i sada.

Najveći paradoks je u tome da se napor osvešćenja bića odvija kroz iskustvo "to nisam ja" i "to nije moje svojstvo" koje se odnosi na telo, osećaje, opšta stanja uma i svaku misao. Razlog za ovaj paradoks je u tome što je suština svesti u nadilaženju (transcendiranju) onoga što se osvešćava. Čin osvešćenja je uvek čin nadilaženja onoga čega smo svesni. Činjenica da smo nečega objektivno svesni znači da smo iznad toga, isto kao što moramo da budemo izvan onoga što želimo da vidimo u celosti. Da bismo se videli celi u ogledalu moramo biti izdvojeni od njega. U identifikaciji nema objektivne svesnosti. Zato za ono što smo postali svesni, možemo jedino reći da nije naše. Sloboda od poistovećenosti sa svakim zbivanjem je čista budnost. Dakle, *svesnost se jača oslobađanjem od poistovećenosti*. Osvešćavajući telo, osećanja i um, mi ih nadilazimo postajući ono beskrajno i neuslovljeno što ih omogućava. Jedini način da se to ostvari jeste da ih sagledamo kakvi zaista jesu. Kada to učinimo, postajemo veći, širi i moćniji od njih. Kada biće osvestimo kakvo jeste, i tako ga nadiđemo, tada tek možemo da ga prihvatimo. Dotle je ono nas držalo i zato smo bili njime porobljeni, a sada smo slobodni jer smo isto što i duša koja biće omogućava.

Ovaj paradoks će postati manji ako imamo u vidu da se meditacija sastoji iz dve faze. Prva je dolaženje do posmatrača, duše, do nas samih, sticanjem potpune svesti o zbivanju tela, osećanja i uma. Kada se to ostvari, postaće jasno ono što omogućava dušu posmatrača, nas same, a to je svedok cele prirode, Božanski Apsolut.

Ali nezavisnost od objekata, sadržaja svesti i spoljnih uticaja je samo jedna strana medalje. To je pre svega razvoj i postizanje svoje autentičnosti, transcendentalnog Sopstva. Druga strana toga istoga je još bolje i svesnije učestvovanje u zbivanju, pravovremeno i kreativno delanje. To dvoje idu uporedo, automatski. Jedno bez drugog nisu mogući. Nezavisnost Sopstva postižemo samo zato da bismo objektivnije sagledali celo zbivanje, to nije moguće u bilo kakvoj identifikaciji. Ako se samo postaje nezavisan, onda se ide u otuđenost i to ne bi bilo u redu, isto kao što ne bi bila ni identifikacija sa zbivanjem. ***Potvrda prave autentičnosti Sopstva je adekvatno reagovanje i učestvovanje u zbivanju, jednako kao i njegova nezavisnost od zbivanja.*** Ta ravnoteža se postiže objektivnim odnosom i prema fizičkim i metafizičkim zbivanjima. Ako smo na primer, ravnodušni prema fizičkim a vezani prema metafizičkim sadržajima, onda unosimo neravnotežu. Postajemo otuđeni, apstraktni filozofi, ili religiozni dogmatičari. Prava autentičnost je potpuna nezavisnost: i od vezanosti i od odbojnosti spram bilo čega. Biti slobodan znači biti slobodan *od* sve-

ga, ali i biti slobodan *za* učestvovanje u svemu. Istovremeno. Ako nismo slobodni za prihvatanje, doživljavanje svakog, i najsuptilnijeg zbivanja, onda nismo zaista slobodni. Zato se u Buddhinim govorima stalno ponavlja da meditant nadilazi i vezanost i odbojnost prema objektima i sadržajima svesti, da je ravnodušan prema svemu, ali budan i prijemčiv za sve. Uostalom, meditacija se i vežba da bi se postigla bolja i objektivnija spoznaja zbivanja, a ne da bi se pobeglo od njega.

Moć razlikovanja se razvija i jača meditacijom koja nije ništa drugo do napor i uvežbavanje da se sve aktivnosti bića opaze na sve dubljem i finijem nivou, pre nego što se manifestuju na grub način, a to je onaj koji opažamo čulima i umom. Kada se ostvari najdublje i najfinije moguće opažanje bića, a to je sam nastanak misli kao najfiniji pokret bića, tada posmatrač boravi u sebi, čovek postiže samosvest ili budnost. Tako pročišćena svest sama, automatski donosi spasonosno razlikovanje duše.

Kontemplativna praksa, čiji su osnovni principi ovde izneti, predstavlja čovekov prvi pravi okret ka duhovnoj slobodi i probuđenju, ka spasonosnoj diferencijaciji duše i postojanja, čime se oboje ostvaruju u smislu. Apsolutno sve što je čovek činio pre ove prakse odnosilo se na iskustvo bivstvovanja u prirodi i karmičko dozrevanje u njoj. S ovom praksom on po prvi put u čitavoj svojoj karmičkoj evoluciji istinski okreće pažnju k sebi ili svojoj autentičnosti, ka svojoj duši. Negovanje takve pažnje, okrenute k sebi, pod kojom dozreva on sam kao nezavisna duša, jeste ono što ga čini slobodnim, uvek budnim i zaista beskrajnim. Ništa drugo.

Prema Buddhinim rečima "u ovom ograničenom telu, ne većem od rukohvata, sadržan je svet, pojava sveta, ishod sveta i put koji vodi ishodu sveta" (*Anguttaranikayo*, 4,45). U čoveku koji meditira dovršava se ishod univerzuma.

Čin probuđenja je događaj u kome čovek celokupan spoljašnji svet, celu prirodu i sav kosmos, prepoznaje kao svoju sopstvenu unutrašnjost, kao svoje biće, tačnije, sve spolja vidi kao sredstvo za kristalizaciju svesti o sebi kroz objektivizaciju. Ovo se događa zato što su makrokosmos i mikrokosmos zapravo jedno isto, ali u drugim razmerama. Sav kosmički prostor koji sadrži sve galaksije, jeste zapravo isti prostor koji sadrži elementarne čestice i atome. To je jedan isti prostor. On se prelama u privid različitih razmera kao beskrajno veliko i beskrajno malo samo u organskom svetu, u empirijskom iskustvu i umu.

Zato organski svet, u kome se formira svesni subjekt, stoji tačno između mikro i makrokosmosa. Ukrštanje mikro i makrokosmosa stvara organski svet i svesnog subjekta. To ukrštanje takođe stvara polarnost koja postoji u svemu: u energiji, elektromagnetizmu, umu, događajima… svuda deluje *jin* i *jang*.

To je takođe isti prostor koji sadrži misli, koji se otvara kada misli stanu u meditativnom mirovanju. On se u nama doživljava kao blaženo prisustvo u Sopstvu, u našoj suštini, duši - ***zato što je to sve jedan isti prostor: makrokosmosa, mikrokosmosa i naše suštine, Sopstva ili duše.*** Sva ta tri prividno različita prostora sačinjavaju ono što ovde nazivamo celina ili Apsolut.

Između čestica onoga što nazivamo materijom postoji ogroman prostor koji nije prazan, već je ispunjen energijom. Fizičari kažu da kada bismo sabili svu materiju kosmosa dobili bismo kuglicu veličine zrna graška. Toliko je prostor dominantan u odnosu na čestice. Taj prostor koji sadrži sve čestice je osnova svesti. I prostor i svest imaju iste osobine: kao što prostor sadrži i prožima sve objekte, tako i svest može da osvesti sve objekte, da im svedoči. Taj čisti prostor se spolja događa kao crna rupa u kojoj nestaje sva materija, i iz koje sva materija nastaje, dok se u nama taj isti čist prostor događa kao čista svest o sebi ili Sopstvo. Budući da sve objektivno sadrže, oboje transcendiraju materiju i objekte.

Na taj način je naše Sopstvo Apsolut i sva spoljašnost naša unutrašnjost.

Ovde izneto osvešćenje ima četiri dimenzije, u skladu s dimenzijama prirode. Posmatrane piramidalno, najniža i najgrublja dimenzija zbivanja je telo, zatim, nešto finija, osećaji, pa opšta stanja uma ili raspoloženja kao još finija, i same misli kao najfinija dimenzija zbivanja našeg bića. Da bi se biće transcendiralo i čovekova duša predala Božanskom koje sve omogućava, i koje je njen ishod, to se mora učiniti na najfinijoj dimenziji zbivanja bića, nastanku misli. Ali, ako se meditacija zasniva samo na transcendenciji misli, ona je nepotpuna, ako se u tome i uspe, to iskustvo nije trajno, čovek se stalno iz njega vraća u ranija niža stanja svesti - zato što nije osvestio celo biće, sve njegove dimenzije. Tako se od cele prakse pravi ritual i još jedna navika. Svaka dimenzija zbivanja ima svoje utiske (*samskare*), svoja morfogenetska polja koja je oblikovala ponavljanjem, i ta polja imaju svoju gravitaciju, privlačnu snagu koja nas zavodi i općinjava. Zato se svaka dimenzija mora posebno osvestiti, uvideti kakva zaista jeste i razobličiti sve njene utiske.

I druge duhovne tradicije osećaju neophodnost da se biće osvesti u svim dimenzijama, ne samo u sferi misli (ideja), ali to izražavaju na nejasan i maglovit način, kroz razne (božije) zapovesti, tabue, moralne norme, propise koji obuhvataju sve, pa i jelovnik. Judeo-hrišćanske moralne obaveze se uglavnom bave fizičkom dimenzijom zbivanja (ponašanjem), a manje mentalnom, i nigde dovoljno jasno ne naglašavaju jedinstvo fizičkog, osećajnog i mentalnog. Tradicija verske predanosti (*bhakti*) uglavnom naglašava osećajnu dimenziju bivstvovanja. Jedino je u tradiciji joge neophodnost osvešćenja celog bića oslobođena svakog demonizma i idolopoklonstva, i svedena je na savršenu praksu, na opšta pravila ispravnog postupanja (*yama*), i specifično jogističke obaveze (*niyama*). Buddha je na osnovu njih izneo celovit proces osvešćenja (meditacije) jer je zahvatio sve dimenzije bića, od najgrublje do najfinije. Žalosno je što i danas postoje budističke škole, ili sekte, koje ne uviđaju neophodnost celovitog osvešćenja, nego naglašavaju samo neke njegove aspekte (disanje, osećaje ili um kao zasebne prakse osvešćenja).

Ključ oslobođenja je u celovitom osvešćenju bivstvovanja, u svim njegovim dimenzijama (telo, osećanja, opšta stanja uma i svaka misao). Ako previdimo jednu dimenziju, njeno neosvešćeno zbivanje će biti uzrok naše patnje i osećanja ropstva. Ako naglasimo samo jednu, na primer, mentalnu (baveći se nekom meditativnom 'tehnikom', molitvom ili ponavljanjem *mantre*), ma kakve uvide i iskustva imali, padaćemo uvek iznova natrag u niža stanja povučeni težinom ostalog dela neosvešćenog bivstvovanja, i uzalud ćemo ponavljati tu jednostranu praksu u nadi da ćemo trajno dostići uzvišeno stanje ako ga samo dovoljno puta ponovimo.

Pored celovitog osvešćenja bivstvovanja, ključ oslobođenja sadržan je u osnovnom principu prirode da cela služi kao odraz svesti o Božanskom, a u svom najfinijem aspektu to odražavanje se svodi na samospoznaju i oslobođenje duše. Stoga čovek ne mora ništa da radi da bi spoznao i oslobodio dušu, da bude ono što jeste, nego samo da bude miran, da se ne (po)kreće sa zbivanjem prirode, da se ne identifikuje i ne reaguje slepo i automatski sa njom, i sam se tako ne vezuje sopstvenim reakcijama. *Kada je priroda objektivno prepoznata kao priroda, tada nastupa oslobođenje duše.*

Taj isti, automatski oslobađajući princip bivstovanja, sadržan je i u svim drugim pravim doktrinama probuđenja. U taoizmu se kaže da se zamućena voda bistri sama kada je ostavimo na miru, kada je ne zamućujemo. Zen kaže da u mirovanju tela i uma, u *zazen* meditaciji, neispravne misli nestaju same od sebe, i čovek spoznaje svoj lik koji je imao pre rođenja. U Patanjđalijevim *Joga sutrama* cela joga se definiše kao smirenje aktivnosti uma; tada posmatrač boravi u svojoj pravoj, tran-

scendentalnoj prirodi (Y.S. I, 2-3). Suština budizma je u meditativnom, mentalnom mirovanju, postizanju objektivne svesti u tom mirovanju i njenom primenom u svim ostalim zbivanjima i iskustvima (*vipassana*). Na istom principu se zasnivaju sva ostala prava mistička iskustva i predanost Božanskom.

Cela je priroda sazdana tako da u svemu služi Božanskom i da ga odražava, da služi duši, tj. čovekovoj samospoznaji i slobodi. Sva energija postojanja i svo zbivanje usmereno je ka tome. Jedini uslov da se taj oslobađajući proces ispuni jeste da ga čovek bude svestan i da ga ne remeti. Ali upravo to čini svaki nesvestan, opsednut i programiran čovek: remeti ga na sve načine, i svoju energiju, koja bi ga sama automatski odvela do probuđenja, troši na sve druge aktivnosti, na učestvovanje u sadržajima svojih snova. Sav napor buđenja se stoga ne sastoji u tome da se probudimo, niti kako da se probudimo (to je samo po sebi apsurd: ne postoji *kako* se probuditi, već samo buđenje, buđenje je sámo postojanje) - nego da prestanemo da remetimo buđenje koje se već odvija samim našim postojanjem. Ono što mi sve vreme činimo je držanje za sadržaje svojih snova i uzaludno trošenje dragocene energije u njihove iluzorne objekte. Treba samo da prestanemo to da činimo i da budemo svesni celog ovog procesa, jer ga samo svesnošću možemo održati i ostvariti. ***Potrebno je samo da uspostavimo disciplinu takvog osvešćavajućeg neremećenja, nevezujućeg svedočenja svega, koje budi objektivnu svest o svemu što se zbiva u prirodi. To je prava meditacija. To je i jedina prava "duhovnost" koju čovek treba da ostvari da bi postigao najvišu spoznaju ili oslobođenje.***

Osvešćenje svih dimenzija bića u kojima boravi duša je jedina prava duhovna praksa i disciplina. U tome se sastoji prava meditacija. Ona se vežba u stanju mirovanja, ali i u akciji, naizmenično. Aktivni aspekt meditacije je osvešćenje celog tela u svim zbivanjima, svakom pokretu i gestu. Osvešćenje svakog osećaja koji se javlja tokom celog dana. Osvešćenje svakog opšteg stanja uma, raspoloženja i namere, kako se javljaju i menjaju tokom celog dana. Osvešćenja svake misli pri samom izvoru nastanka do nestanka, promene u drugu misao.

Misao je najfiniji aspekt zbivanja bića, i zato osvešćenjem misli putem meditativnog mirovanja moramo najbolje ovladati, jer jedino tada možemo ovladati i ostalim grubljim aspektima bića i njegovim zbivanjem.

Da bi se ovladalo svešću nad mislima, treba biti svestan prostora. U jogičkoj terminologiji prostor je *akaša*, a svest o mislima je *buddhi*. Oni se vode kao sinonimi. ***Kao što prostor obuhvata i omogućava sve drugo u sebi, tako i svest obuhvata i omogućava sve druge pojave, um i sadržaje misli.*** Zato da bismo bili svesni samog uma kao takvog, u celosti sa svim mislima, moramo da budemo svesni prostora u kome se nalazimo i krećemo se celim bićem, svesni celog svog bića u prostoru, objektivno, kao da gledamo sebe izvana, kao da se snimamo kamerom. Dobro je i snimiti sebe kamerom i gledati sebe da se tako naviknemo da vidimo sebe objektivno, kakvi jesmo jer se uvek zamišljamo drugačije nego kakvi objektivno jesmo i kakvi nas drugi vide. Pri tome posebno je važno da opažamo sve pokrete tela i izraze lica, gestove koje uobičajeno pravimo u uobičajenim prilikama. Primetićemo da se oni uvek zasnivaju na istim obrascima, da reagujemo uvek uobičajeno prema određenoj situaciji i prema određenim osobama. Ta šema reagovanja je ono što definiše našu ličnost, naše Ja. Na ovaj način možemo videti naše Ja spolja, objektivno, kako se ono menja i preobražava u druga Ja. Ova praksa najviše pomaže u transcendenciji uma.[63] Ona je i uvod u meditaciju i proširenje meditacije na sav život.

---

[63] Ova praksa je sastavni deo učenja Gurđijeva, kojeg je on doneo od drevne sufijske tradicije. Insistirao je na stalnom objektivnom posmatranju sebe na sve načine. Poznata je i vežba "stop", u kojoj on ili neko drugi iznenada pljesne dlanovima i vikne "Stop!" Svi tada moraju da se zaustave i ukoče

Ako se meditacija radi samo u sedenju dvadesetak minuta dnevno, ujutru i uveče, kako to preporučuju u Maharišijevoj sekti Transcendentalne meditacije, onda je to dokaz da se radi o negaciji same meditacije, njenom lažiranju. Meditacija je ono što radimo tokom celog dana i tokom spavanja, cilj meditacije je da budemo potpuno svesni i budni iza svih mogućih stanja svesti, na javi i u snu, i u dubokom snu bez snova, a sedenje kao intenzivno zadubljenje je potrebno samo kao hvatanje zaleta za takvu celodnevnu svesnost, njeno najdublje iskušavanje je moguće samo tokom najdubljeg mirovanja celog bića i uma. Sedenje je samo priprema za meditaciju. Neophodna priprema. Onaj ko misli da radi meditaciju u akciji bez sedenja, samo se zavarava da može postići potrebnu svesnost. On je u samoobmani sa meditacijom isto kao i onaj ko je radi samo za vreme sedenja.

Put probuđenja stoga ima dva dela: mentalno mirovanje ili unutarnje zadubljenje u Sopstvo redovnom meditacijom (*samadhi*), i spoljašnje osvešćenje svih aktivnosti tela, osećaja i uma u prostoru (*vipassana*). Oni se spajaju u jedno. Koliko se bolje ostvari jedno, automatski se ostvaruje i drugo. Koliko spoznajemo svoje Sopstvo ili dušu u meditaciji, toliko sve spolja vidimo kao Božansko prisustvo u svemu. Koliko smo svesni prisustva Božanskog svuda i u svemu oko nas, toliko smo više meditativni, svesniji svoje duše ili Sopstva. To je otuda što je Božansko naša Sopstvenost ili duša.

Ovo krajnje iskustvo sjedinjenja unutarnje kontemplativne samospoznaje i Božanske prirode spoljašnjeg postojanja, ostalo je sačuvano u svim izvornim duhovnim disciplinama i izražavalo se na razne načine. U ezoteričnom hrišćanstvu delimično se sačuvalo u monaškoj tradiciji, tako da je Nikodim Agiorit u delu *Nevidljiva borba - knjiga za monahe i monahinje* (Beograd, 2001. Izdanje svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve) u opisu umne i unutarnje molitve zabeležio: "Postoji još i molitva koju nazivaju *Stajanjem pred Bogom*, u kojoj se čovek sav usredsređuje u srcu (prim.: Sopstvu, duši, i tada) misaono sozercava (ogleda, svedoči) prisustvo Božje uz osećanje bilo straha Božjega, bilo pobožnog ushićenja pred Njegovim veličanstvom, bilo vere i nade, bilo ljubavi i predanosti volji Njegovoj, bilo skrušenosti i gotovosti na svaku žrtvu. To stanje dolazi i kada se ko u običnoj molitvi (meditaciji - prim.) rečju udubi umom i srcem. Ko se dugo i pravilno moli (meditira - prim.), kod toga se ta stanja sve češće i češće ponavljaju, a najzad to raspoloženje može postati stalnim i tada se ono naziva *Hođenjem pred Bogom* i znači neprekidnu molitvu (budnost - prim.). U takvom raspoloženju je bio sv. David koji svedoči o sebi: *Svagda vidim pred sobom Gospoda: On mi je s desne strane*[64] *da ne posrnem* (Ps. 16,8). Zato ako želiš da ti molitva bude plodna, nemoj se nikako ograničavati samo na izgovaranje molitvenih reči, nego se ujedno moli i umom i srcem. A naročito se moli srcem. Molitva koja izvire iz srca je kao munja koja za jedan tren prelazi nebesa i izlazi pred presto Božji. I Bog je ispunjava."

Osvešćenje i buđenje kroz objektivno posmatranje celog svog bića jeste odraz objektivne situacije u kome se ljudsko biće nalazi u pogledu Božanskog Apsoluta. Čovekova duša predstavlja težnju Božanskog da sa te pozicije, prividne izdvojenosti

---

u onom položaju u kome su se zatekli, bez obzira na okolnosti. To znači da su svi morali sve vreme da budu svesni sebe i tako spremni na zaustavljanje bez obzira šta radili, a taj znak za zaustavljanje po pravilu se daje baš kada je preokupacija nekim aktivnostima intenzivna ili sklonost opuštanju najveća.

[64] Uvek kada se u hrišćanskim tekstovima govori o "desnoj strani" misli se na desnu stranu moždane hemisfere, koja obezbeđuje intuitivni, holistički uvid u stvarnost, za razliku od leve koja je racionalna i čulna. Božansko se spoznaje desnom stranom mozga, kao što se ovde i kaže.

kao individualna duša u telu i umu, dođe do spoznaje sebe, da njegova emanacija, duša, sazri tako izdvojena u telu do svoje suštine, do Božanskog. U čovekovom telu, kroz izdvojeni um, Božansko, kao individualna duša, kao da gleda i spoznaje sebe samoga (prividno) izvan sebe samoga. Ceo taj proces ponavlja i dovršava čovek u meditaciji, u sebi. Tako prepoznaje svoje jedinstvo sa Božanskim.

Opisujući takvo postignuće možemo reći da probuđenje predstavlja potpuni prestanak identifikacije sa telom, umom i celokupnim životnim iskustvom, u svakom trenutku, kao trajno stanje, što se opisuje kao smrt "starog čoveka" - i rađanje "novog čoveka" autentične duše, koji svoje prisustvo izražava samo kroz čistu, objektivnu svest, i ljubav koja sve omogućava.

Suština kaivalye ili konačnog probuđenja je u tome da nema nikakvog kontinuiteta između "starog čoveka" i "novog". Nije "stari" postao "novi", niti se uzdigao, niti nekako unapredio. "Stari čovek" je samo nestao kao iluzija koja nikada nije ni bila stvarna, kao san. Kao što se ujutru ne budi onaj koji je sanjan tokom sna, on nestaje zajedno sa snom, nego se budi onaj koji je prethodno zapao u san, onaj koji je sanjao ceo san kao i onoga koji je bio u snu. "Novi" ili probuđeni je otkriven kao večna stvarnost koja je uvek postojala samo nije bila osvešćena niti doživljena zbog snova projektovane stvarnosti. Drugim rečima, postojanje se sámo saobražava, usavršava i pročišćava tako da konačno nestaje da bi oslobodila prostor jedinoj stvarnosti, Božanskoj duši. ***Kaivalya znači prestanak identifikacije sa telom na taj način da probuđeni više nikada nije samo u telu, već uvek i u prostoru koji omogućava pojavu tela, a takođe i osećaja i uma. Na taj način je kaivalya objektivna svest ili budnost.***

Duša je u suštini već slobodna. Da nije u suštini već slobodna ne bi mogla nikada ni da bude slobodna, jer ono za šta već nema potencijal u sebi, to nikada ne može ni da postane. Sve samo prelazi iz potencijalnog u aktuelno.

Primenivši u sebi svedočenje o prisustvu svoje duše do potpunog pročišćenja u telu, svim osećajima i mislima, čovek postaje svedok Božanskog, postaje njegovo živo prisustvo.

Duša je uvek bila samo nemi, transcendentalni svedok zbivanja.

Sámo prisustvo tog svedoka privlačilo je i kreiralo svo zbivanje. Na lokalnom nivou privlačilo je i kreiralo zbivanje njegove sudbine, a na globalnom nivou zbivanje samog kosmosa.

Zato je buđenje čovekovo proces prepoznavanja tog izdvojenog svedoka.

On je već izdvojen, ne treba ga izdvajati. Problem je bio u tome što smo ga nesvesno spajali sa svim i svačim. Kada nema te identifikacije nema ni kretanja duše. Nema ni vremena u kome je bila nešto drugo do ona sama, uvek je prisutna u sebi.

Duša se u budnosti, u samoj sebi, otkriva kao nepokretna, samo se iluzija ispoljenog sveta kretala oko nje i oblikovala joj sva iskustva poznata kao životi i sudbine. Ona sáma nikada nije išla kroz živote, životi su išli oko nje, kao snovi. Duša nikada ništa nije radila, sve se radilo zbog nje.

Samo sa celovito osvešćenom dušom može se videti da krug celine Božanskog ispoljavanja nema početka ni kraja, da se ne sastoji od suprotnih tačaka, silaznog i uzlaznog procesa, već da je Božansko jednako prisutno u svakoj tački postojanja, da je uvek i u svemu savršeno i potpuno. Otuda u čistoj svesti koja odražava celinu nema razvoja niti ispoljavanja sveta. Ima samo Božanskog prisustva ovde i sada.

Dok je čovek bio nesvestan, sanjao je da se sva zbivanja odražavaju na njegovoj duši, da se ona saobražavala sa tim iluzornim zbivanjima i učestvovala u njima i to je stvaralo sve iluzorne patnje, rane i ožiljke.

U probuđenom čoveku je suprotno: svo zbivanje se saobražava sa njegovom dušom i ma kakvog da je oblika i stanja, uvek je savršeno kao ona sama, kao odraz Božanskog Apsoluta.

Čovekova budnost nije različita od samog prisustva stvarnosti.

Samo sa probuđenim čovekom, svet postaje Božansko prisustvo i savršenstvo.

Božansko koje omogućava svet, u čoveku se događa kao budnost - a ne kao nešto što je od sveta. Ono poprima sam čovečji lik i tada dela kroz njega kao čista ljubav koja sve omogućava.

Samo probuđeni čovek učestvuje u božanskom prisustvu i slobodi koja omogućava svet svakog trena, zato što se samo kroz njega ta sloboda neposredno ispoljava.

Samo probuđen čovek doprinosi stvaranju slobodnog sveta i učestvuje u njegovom životu za dobrobit svih bića.